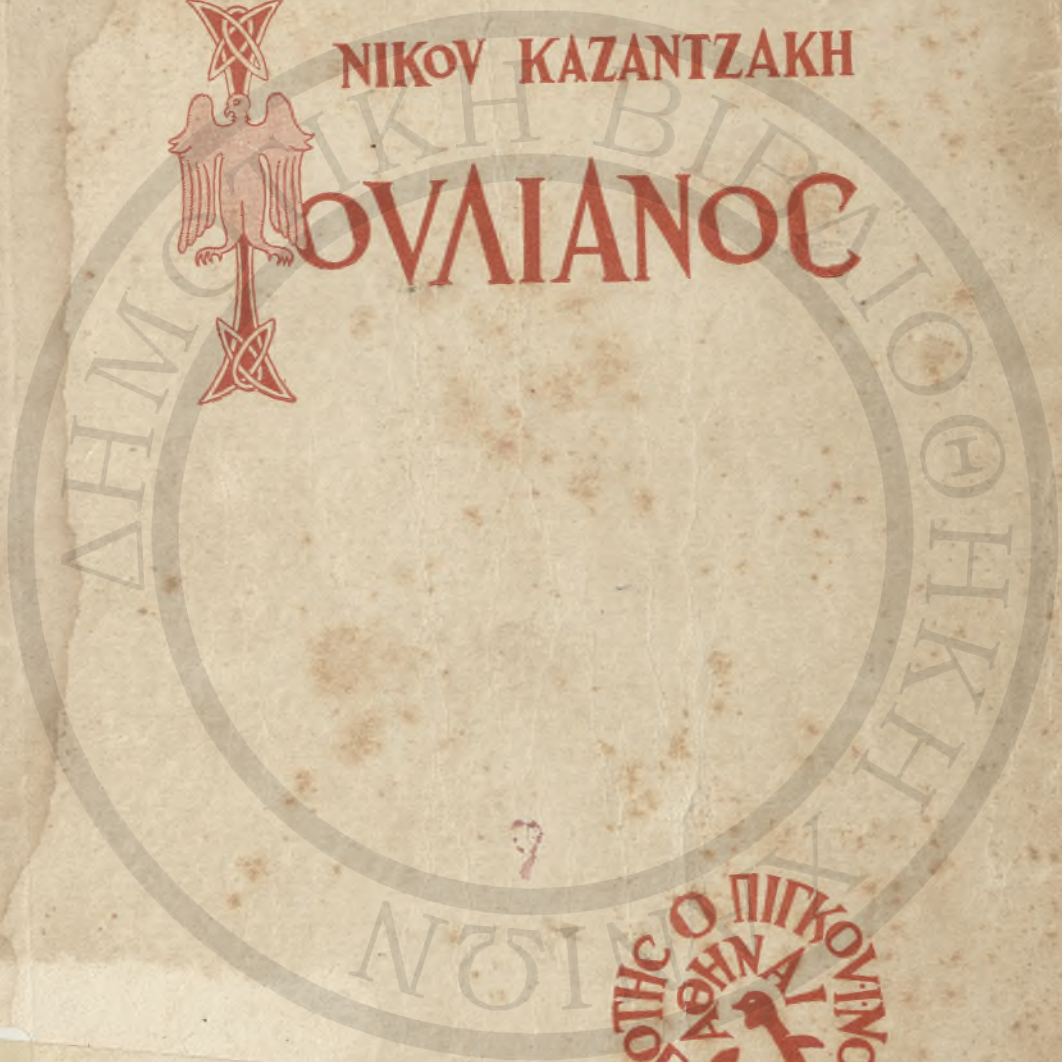

15
889.2
KAZ

ΝΙΚΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΟΥΛΙΑΝΟΣ

7

889.2/KAZ

489-2

KAZ

ΝΙΚΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Αδφ. αριθ. 7614
Χρονολ. Εισαγ. 12.3.1959
Είδος της βιβλίου
Αριθ. 889 ΕΙΚΑΖ

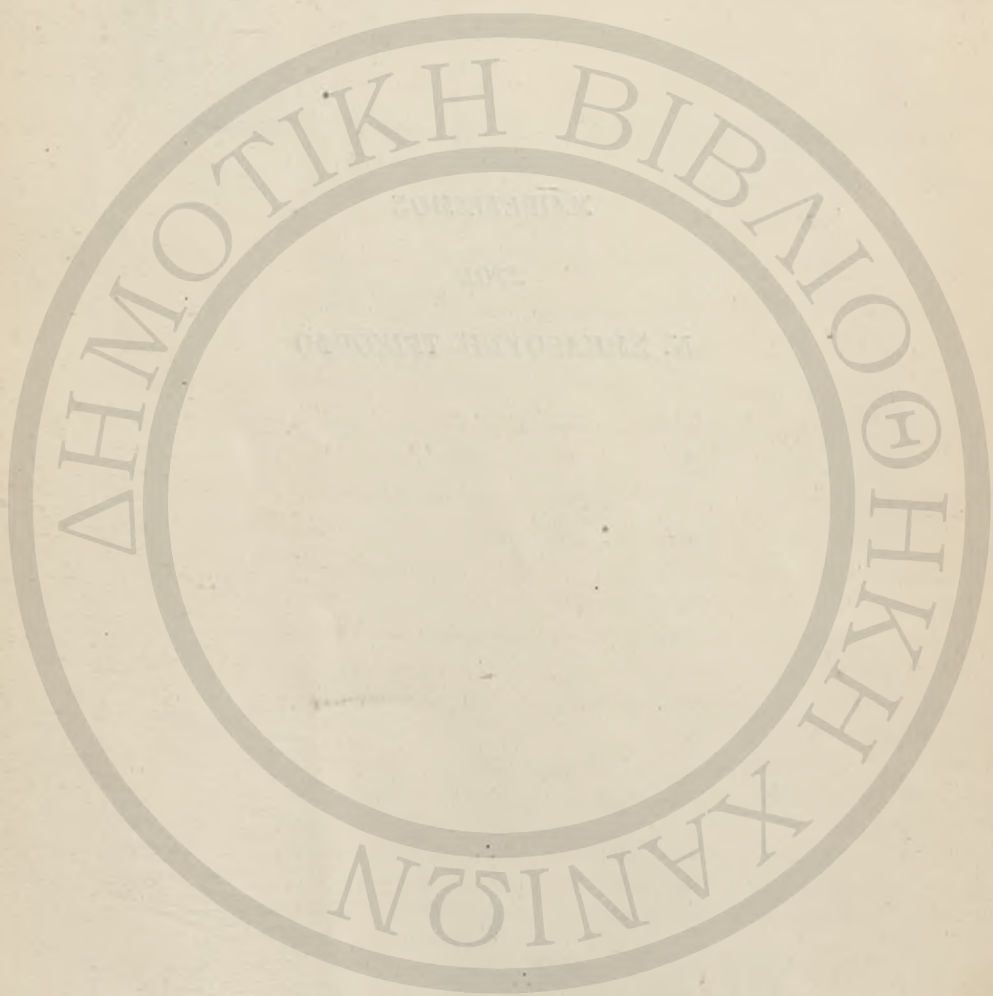
ΕΚΔΟΤΗΣ Ο "ΠΙΓΚΟΥΤΙΝΟΣ", © ΑΘΗΝΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΣΤΟΝ

Ν. ΣΜΠΑΡΟΥΝΗ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ

ΝΥΧΤΑ 25-26 ΙΟΥΝΙΟΥ 363 Μ. Χ.

(Έρημο στρατόπεδο. Πολεμικό τσαντήρι του Ιουλιανού. Ακούγεται η βοή της μάχης.)

ΒΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΝΑ
ΒΑΓΙΑ

Μαρίνα-μου, Μαρίνα!

Μη φωνάζεις!

Έλα,
ανήμπορες γυναίκες είμαστε, ας κρυφτούμε·
φοβούμαι μη σε πάρει, ωχού, καμια σαγίτα!

ΜΑΡΙΝΑ
ΒΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΝΑ

Αχ, τί μαρτύριο και ντροπή νάσαι γυναίκα!

Μαρίνα-μου!

Μη με τραβας· θα φύγω! Τ' άγια
βασιλικά βαρούνε τούμπανα... Θα ζώσαν
οχτροι τον έρημο βασιλικά και κιντυνέβει.

ΒΑΓΙΑ

Θέ-μου, καιρος να σκοτοθει, παραβαστάξαν
οι νίκες-του, Μαρίνα, και φοβούμαι!

ΜΑΡΙΝΑ
ΒΑΓΙΑ

Σώπα!

Αρχόντισά-μου, πώς μου γλώμιασες και τρέμεις!
Μην τάχα τον λυπάσαι;

ΜΑΡΙΝΑ
ΒΑΓΙΑ

(Με πίκρα) Εγώ; Δε θα γλυτόσει!

Ζυγόνουν, άκου, οι κονταριες κ' η γης κουνιέται...
Πού, Θε-μου, να κρυφτώ; Ψυχη δε θα γλυτόσει!
Πού πάμε; Πού βρεθήκαμε; Ούτε καν μια στάλα
νερο κι ούτε ένα φύλο πράσινο, μήτε ένα
καλο πουλι — μονάχα αμούδα αμούδα, αμούδα,
κι άγρια απο πάνω-μας χοράκια που πεινούνε.
Αχ, πούναι η Πόλη, η Βασιλέβουσα, η Κερά-μου,
με τα νερα, με τα πουλια, με τα περβόλια!

ΜΑΡΙΝΑ

Μακρια! Μακρια! Στα νέφη που αρμενίζουν!
Αθήνα, Πόλη, Ελλάδα — ονειράτα και πάνε!...
Μα αλήθεια, η σεβαστη βασίλισσα, η Κερά-σου,
σκίβω και προσκυνω τη χάρη-της! για πές-μου,
πώς τα περνάει στ' αγνα μενεξεδένια πέπλα
της ζωντοχήρας;

ΒΑΓΙΑ

Όμοια λιόντισσα που επιάστη
σε σιδερο κλουβι κι απο ψηλη περφάνεια
τη λέφτερη καμόνεται αχ! και σεργιανίζει.
Μα σήμερα τ' αγέλαστά-της χείλια πρώτη
κουνήθηκαν φορα, θαρεις χαμογελούσε
και πρώτη ντύθηκε φορα τα μαργαρένια
βασιλικά σκουτιά-της κ' έβαλε κορόνα.
Γιατί; Γιατί; Γιορτη σα νάταν λες μεγάλη!

ΜΑΡΙΝΑ

Γιατί! Και το ρωτας; (Με πίκρα) Δοξάζω-σε, Χριστέ-
φτάσαμε, αλήθεια, πια στον πάτο της παγίδας! [μου,

ΒΑΓΙΑ

Αχ, ποιάς παγίδας, αδερφή-μου;

ΜΑΡΙΝΑ

Μη φωνάζεις!

(Αφουκράζεται ανήσυχη. Μουρμουρίζει στενάζοντας)
Φτάσαμε, αλήθεια, πια στον πάτο της παγίδας!

ΒΑΓΙΑ

(Καμαρόνοντας τη Μαρίνα)
Νάχα, Μαρίνα-μου, κ' εγω την ομορφιά-σου!
Αλήθεια αφτο που λεν, ο γέρος-μας Δεσπότης,
την ώρα που τρανη κοπέλα πια στην άγια
σε κράταε κολυμπήθρα, το παρθένο ξάφνου
το σπλάγνο-του ένιωσε να τρέμει απο τον πόθο...

ΜΑΡΙΝΑ

Ωχού! ντροπή-σου, μην κολάζεσαι, αδερφή-μου!

ΒΑΓΙΑ

...και με τα νύχια-του έβγαλε τα δυό-του μάτια;

ΜΑΡΙΝΑ

Μολύβι το κορμι και μας τραβάει στον Άδη!
Θέ-μου, και πια δεν το βαστω, συχώρεσέ-με!
μια νύχτα θ' ασκωθω, θα πλέξω στο λαιμό-μου
χοντρο σκoinι, τρεις δίπλες, να γλυτόσω!

ΒΑΓΙΑ

Σώπα!
Δεν το λυπάσαι το γλυκο κορμι του ανθρώπου;
Πλάσμα κι αφτό 'ναι του Θεου.

ΜΑΡΙΝΑ

Λυπούμαι το άγιο
πουλι που πιάστηκε στη σάρκα—την ψυχή-μου!
Αί, βάγια της βασίλισσας, πονω! δε θέλω,
όχι! τα στήθη αφτα στον Άδη να με πάνε

και θα τα ξεριζώσω !

ΒΑΓΙΑ Μη φωνάζεις ! Κάποιος, θαρω, τρεγάλα προσπερνάει και θα σε ακούσει !

ΜΑΡΙΝΑ Ο Στέφανος, τ' ορθο κοντάρι του Χριστού-μας !

ΒΑΓΙΑ Αχ, φώναξέ-τον !

ΜΑΡΙΝΑ Λάμπει, ωϊμέ, το πρόσωπό-του κ'ράχ'τον εσύ !

ΒΑΓΙΑ Σταμάτα, Στέφανε, αδερφέ-μου !

ΜΑΡΙΝΑ Νικιέται για νικάει ; Πλанта η καρδιά-μου !

ΒΑΓΙΑ Λέγε !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ο Ιησους Χριστος νικάει ! Χαρούμενα μαντάτα ! Σφιχτα τον έχουν ζώσει οι Πέρσες καβαλάροι, κιτρινισε σαν το κερι κι ορθες χοιμήξαν και τον χτυπουν του Αρχάγγελου οι φτερούγες !

ΜΑΡΙΝΑ Κιτρινισε σαν το κερι...

ΒΑΓΙΑ Χαρα μεγάλη !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Καλό 'ναι το κοντάρι-μου, θα δεις, κι απόψε, αν βούλεται ο Χριστος, το θάμα του θα κάμει.
(Φέβγει)

ΜΑΡΙΝΑ Χριστε, τα μάτια-του άνοιξε, πριν πέσει η μάβρη του Χάρου απάνω-του νυχτια, και φανερόσου κ'ρίμα, τέτοιο ακριβο στην Κόλαση στολίδι ! Μεγάλη, απελπισμένη είναι ψυχη, το ξέρεις' είσαι καλος, το χέρι-σου άπλωσε και δόσε με γλύκα οι πίκρες όλες τούτες να τελέψουν' και νάβρει πια βαθεια παρηγορια το στήθος, Θέ-μον, της γυναικος πούναι γιομάτο γάλα !

ΒΑΓΙΑ Ντροπη ! Σφαλνω τ' αφτια, Μαρίνα, μη σε ακούω ! Εσυ η φλογάτη τίγρη που κρατας και παίζεις στα νύχια-σου τον Παραβάτη και προσμένεις βουβη ναρθει η γλυκεια στιγμή και να χοιμήξεις ! Και τώρα κλαις !

ΜΑΡΙΝΑ Αχ, δεν μπορω, αδερφη, με πνίγει θελια σφιχτη ο σταβρος τρογύρα στο λαιμό-μου !
(Τραβάει σα να θέλει να σπάσει την αλυσίδα του σταβρου που κρέμεται στο λαιμό-της)

ΒΑΓΙΑ Το στόμα κλείσε, βάγια, μη ρωτας. (Μόνη) Αχ, Θέ-μου ! Πώς σπαρταρας, αγαπημένη-μου, και τρέμεις...

- ΜΑΡΙΝΑ Μικρούλα-μου αδερφή, και νάξερές... Απόψε όνειρο μ' έκρουσε κακο, συχώρεσέ-με !
Νειρέφτηκα τον σκότοσα κι ανοίξαν...
- ΒΑΓΙΑ Ποιόν ;
- ΜΑΡΙΝΑ ... οι φλέβες των στήθιών-μου κ' αίματα ποτάμια
τρέχαν κι ανέβαιναν, κι ανέβαιναν και πνίγαν...
- ΒΑΓΙΑ Τρέμω ! Πετουν φωτιες τα μάτια-σου, αδερφή-μου !
- ΜΑΡΙΝΑ 'Ακου ! χαρούμενα τα τούμπανα βαρούνε,
άλαξε ο πόλεμος φωνη και χαχαρίζει !
- ΒΑΓΙΑ Ωχού, ξανα νικήθηκε ο Χριστος, Μαρίνα !
- ΜΑΡΙΝΑ Μη βλαστημας ! Θεος αφτος, Θεος, κι ανάγκη
καμια δεν έχει, δε νικιέται και το ξέρει
εμας να κλαις, εμας τους άμοιρους ανθρώπους !
- ΒΑΓΙΑ Νά, γέρο-αγωνιστης περνάει με βιάση, αστράφτει,
γιά δες, το πρόσωπό-του απο χαρα... Φοβούμαι !
Σύρε φωνη και φώναξέ-τον !
- ΜΑΡΙΝΑ Στάσου ! Στάσου !
- Εγω, του βασιλια η συντρόφισα, προστάζω !
Τί γίνεται εκειέρα ; Ποιός νικάει ! Μη φέβγεις !
- ΓΕΡΟ-ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ Νίκη ! Σκορπίστηκαν οι βάρβαροι κι ο μέγας
ο βασιλιας τους κυνηγάει κι αντάμα-του όλοι
χοιμουν κ' οι δώδεκα θεοι και τον συντρέμουν !
(Φέβγει τρέχοντας)
- ΒΑΓΙΑ (Φωνάζει με οργη στο γέρο στρατιώτη)
Ο Ιησους Χριστος νικάει ! Μη βιάζεσαι, θα δούμε !
- ΜΑΡΙΝΑ Χριστε, κι ωσπότε πια θα κάνεις πομονη
και θα κρατας τους Χριστιανους μεσ' στην τρομάρα ;
Σηκόσου, τράβα το σπαθι και κάμε κρίση !
- ΒΑΓΙΑ Τί τον φωνάζεις το Χριστο ; Σε σένα αφήκε,
μου λεν, γλυκεια παραγγελια να τον σκοτόσεις.
Στα χέρια-σου, αδερφή, μπιστέφτη το σπαθι-του !
Γιατί δεν τον σκοτόνεις ;
- ΜΑΡΙΝΑ Αί ; !
- ΒΑΓΙΑ Παραπονιούνται
με σένα οι Χριστιανοι και σαν τυφλο λιοντάρι
ο γέρο-μας Δεσπότης σκουντουφλάει κι ασκόνει
την ασπρομάλα κεφαλή-του και μουγγρίζει.

ΜΑΡΙΝΑ Κ' εγω πηγαίνω κ' έχουμαι και σκουντουφλω
απ' την Παράδεισο στον Άδη, και μουγγρίζω.

ΒΑΓΙΑ Μην τον αφήνεις να θηριέψει, θα μας φάει !
Γιατί δεν τον σκοτόνεις να μας σώσεις ;

ΜΑΡΙΝΑ Φράξε
σου λέω, το στόμα, μη ρωτας !

ΒΑΓΙΑ Μικρη δεν είμαι,
νιώθω κ' εγω της γυναικος τον πόνο !

ΜΑΡΙΝΑ Πόσων
χρονων ;

ΒΑΓΙΑ Δεκάξη !

ΜΑΡΙΝΑ Αχάα ! και θες εσυ να νιώσεις
της κακομοίρας της γυναίκας την τρομάρα !

ΒΑΓΙΑ Μικρή 'μαι εγω κι ανήξερη, μπορεί, δε νιώθω
μα κ' η βασίλισά μας...

ΜΑΡΙΝΑ Τί ; Παραπονιέται ;

ΒΑΓΙΑ Νάι, σου κρατάει παράπονο βαρι, που τόσες,
έχουν να πουν, περνάει στα γόνατά-σου νύχτες
και συ, ντροπη ! τον συμπονας, δεν τον σκοτόνεις !

ΜΑΡΙΝΑ Φύγε ! Το ακους ; Και πές-της, έτσι θέλω ! Λόγο
μονάχα στο Θεο θα δόσω.

ΒΑΓΙΑ Νά, θα φύγω,
μα πρώτα δός'-μου...

ΜΑΡΙΝΑ Τί ;

ΒΑΓΙΑ Να πιω νερο μια στάλα
πια δεν μπορω, αδερφη, τη δίψα να βαστάξω.

ΜΑΡΙΝΑ Δεν έχουμε νερο.

ΒΑΓΙΑ Διψω !

ΜΑΡΙΝΑ Κ' εγω ! Κ' εγω !

ΒΑΓΙΑ Αδιάσαν τα σταμνιά-μας όλα κ' η βασίλισσα...

ΜΑΡΙΝΑ Σώπα ! Καλά 'ναι και περίκαλα η Κερά-σου
πίνει κρυφα νερο να μην τη δουν, φοράει
χρυση κορόνα στα μαλια και σεργιανίζει
καμαροτη στο μάβρο χόμα και προστάζει
«Γιατί δεν τον σκοτόνεις ;» Φτάνει πια !

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Μαρίνα !

ΒΑΓΙΑ Ωχ, η φωνη του γέρου-μας τυφλου Δεσπότη !

- ΜΑΡΙΝΑ Δε θέλω να τον δω, μη βγάλεις άχνα, φέβγα!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μαρίνα! Τί σιωπας; Γρικω την αναπνιά-σου!
- ΒΑΓΙΑ Δεν του γλυτόνεις, αδερφή-μου... Μίλησέ-του' έχει μεγάλα μάτια της ψυχης και βλέπει.
- ΜΑΡΙΝΑ Σκύβω, φιλω τα πόδια-σου, άγιε μου Δεσπότη.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Είμαστε μόνοι;
- ΜΑΡΙΝΑ Η βάγια μόνο της βασίλισσας σου προσκυνάει κι αφτη τα σεβαστα ποδάρια.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Πού βρίσκεσαι; Έλα εδω κοντά-μου να σε αγγίξω! Πού 'ναι ο σταβρος;
- ΜΑΡΙΝΑ Νά, στο λαιμό-μου μέρα νύχτα.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γιατί, για πές-μου, σου τον έδοκα; Τί τρέμεις; 'Άγιο τον γιόμοσα φαρμάκι να το χύσεις, Χριστος προστάζει! στο κρασί-του. Σκότοσέ-τον!
- ΜΑΡΙΝΑ Τί βιάζεσαι, παπούλη-μου; Καλα, πιτήδια, τον έμπασες μεσ' στην παγίδα...Δε γλυτόνει!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ (Γελάει με κακία)
Καλα, δοξάζω το Θεο, καλα, το ξέρω!
Μα, μην ξεχνας, εφτά 'χει ο Σατανας κεφάλια.
Εφτάψυχος ανάθεμά-τον! ο Αποστάτης!
- ΜΑΡΙΝΑ Πέντε μερόνυχτα οι πιστοί-μας δυο συντρόφοι, με ψέφτικες περσιάνικες στολες ντυμένοι, τον συντραβουν με πονηρια στην ερημία' δεν έχει πια ο Θεος την ειδική-μου ανάγκη.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μην ξετινάξεις το ζυγο και μην αρνιέσαι!
Βοηθός-του ο Σατανας και μοναχα το χέρι μπορεί της γυναικος να τόνε ρήξει χάμου.
Δεν είδες; Σκοτομο δεν έχει αφτος, του κάκου δυο τούρηξαν φορες στην πλάτη το κοντάρι' όλο νικάει, τραβάει μπροστα και κιντυνέβει,
Μαρίνα-μου, ο Χριστος και σου φωνάζει: Βήθηα!
Δεν τον ακους;
- ΜΑΡΙΝΑ Παπούλη, ακούγω την καρδιά-μου κι αχ, δεν μπορω καλα τί λέει να ξεχωρίσω!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ 'Ακου, φωνάζει: Σκότοσέ-τον! Σκότοσέ-τον!
- ΜΑΡΙΝΑ Φωνάζει κι άλα κι άλα ακόμα...Αχ, νάταν, λέει, τόσο εφτακάθαρα ο Θεος να μου μιλούσε!

- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Α, παραφούσκωσε ο κατάρατος και χώρες
μεγάλες κούρσειψε, έσφαξε, έσπασε του κόσμου
τα σύνορα, πηδάει καβάλα στον Εφράτη
και γιόμοσε τον Τίγρη ποταμο καράβια.
Χριστε, ποιό χέρι τον κρατάει στο φως ακόμα ;
- ΜΑΡΙΝΑ *(Σαν ξαφνικά να βρίσκει, με χαρά)*
Το χέρι του Θεου ! Καιρο, καιρο του δίνει,
όσο ναρθεί η γλυκεία στιγμή να μετανοιώσει !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Κατάρα ! Ποιός σου τόπε ;
- ΜΑΡΙΝΑ Μια φωνη στα σπλάγνα.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Δεν έχω εμπιστοσύνη εγω στις ντροπιασμένες
της γυναικος φωνες και δε με ξεγελούνε
δε βγαίνουν μέσα απ' την ψυχη, μα απ' τα νεφρά-της.
- ΜΑΡΙΝΑ Δεσπότη-μου, άσε το Θεο να κρίνει !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Η κρίση
φωναίζει του Θεου με το δικό-μου στόμα.
- ΜΑΡΙΝΑ Είναι ο στερνος βλαστος απ' το μεγάλο δέντρο
του Κωσταντίνου του τρανου, δεν τον λυπάσαι ;
'Όλα τ' αδέρφια και ξαδέρφια-του σφαγήκαν
και συ, παπου, ο Θεος σε πρόσταξε ! τον πήρες
κι απο τα χέρια της σφαγης εγγλύτοσές-τον.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ 'Ημαρτον, Θε-μου ! Και γι' αφο θα τον σκοτώσω !
'Όχι, δεν έπρεπε ο θνητος αφτια και μάτια,
δεν έπρεπε ούτε σπλάγνα νάχει ούτε συμπόνια,
μα νάβαι φλόγα καθαρη και ν' ανεβαίνει !
(Έρχονται οι δυο οδηγοι με περσικες στολες)
- Α' ΟΔΗΓΟΣ Παπου...
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ποιός μ' έπιασε απ' το χέρι ;
- ΟΔΗΓΟΣ Βλόγησέ-μας !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Είμαστε οι δυο πιστοι οδηγοι που με τη χάρη
του παντοδύναμου Θεου και την εφκή-σου
τον φέραμε στον πάτο του χαμού-του απόψε.
Αν μας σκοτώσει, στο Θεο για μας προσέφχου
να δούμε τη γλυκεία Παράδεισο, παπούλη.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ολόρθες βλέπω της Παράδεισος τις πόρτες
να στέκουν ανοιχτες να μπείτε. Στην εφκή-μου !
Φύγετε, γρήγορα, παιδιά-μου, μη σας δούνε !
(Φέβγουν" έρχεται ο Στέφανος)
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ Δεσπότη-μου !

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Καλώς-τον, έλα, ζύγασέ-με·
γνωρίζω τη φωνή-σου, Στέφανε... Τον βρήκες ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Καλα σημάδεψα, σου ορκίζομαι, Πατέρα,
μα ο Σατανας τον βόηθησε, αχ, και το κοντάρι
ξυστα απ' τον ώμο-του ακροπέρασε και χάθη.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Αι, κολασμένε, ο Σατανας το ανάξιο χέρι-σου
στην άγια τη στιγμή, θαρω, παραστρατίζει !
Δεν είναι αγνη η ψυχή-σου !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Σχώρεσέ-με !

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Φέβγα !

ΒΑΓΙΑ

(Τρέχοντας στην πόρτα)

Γέλια, χαρες, ζυγόνουν οι φωνες, φοβούμαι !

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Νίκησε πάλι ο Σατανας και τα σκουτάρια
χαρούμενα χτυπουν και νά, τον προβοδούνε·
ήρθε η βαρεια στιγμή, Μαρίνα, να διαλέξεις :
ξερβί-σου ο Σατανας, δεξα ο Χριστος ... Α, κλαις !
'Απιστο, Θε-μου, πλάσμα, δίβουλο η γυναίκα ...
παράτα τη αγκαλια στο χώμα με το φίδι·
τί την καλνας αυτη, Χριστε, στη δούλεψή-σου ;

ΒΑΓΙΑ

Μαρίνα, διάλεξε δεξα' να δει ο Δεσπότης μας,
να δει πως έχουμε κ' εμεις ψυχη οι γυναίκες !

ΜΑΡΙΝΑ

Αχ, διάλεξα ...

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Δεξα ;

ΜΑΡΙΝΑ

(Στενάζοντας) Δεξα, δεξα, Δεσπότη-μου.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Μαρίνα-μου, έχε την εφκή-μου ! Μη στενάζεις ...
Καλο το φονικο, ο Θεος αν το προστάζει !
Το ακους ;

ΜΑΡΙΝΑ

Ναι, ναι ...

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Και τώρα ξέρεις ...

ΜΑΡΙΝΑ

Ξέρω, ξέρω !

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Γυρνάει απ' τη μάχη ξαναμένος και θα γείρει
γλυκα στα γόνατά-σου πάλι ν' ανασάνει·
τα ξόβεργά' ναι του Θεου τα γόνατά σου,
τα ξόβεργά' ναι του Θεου και θα τον πιάσουν !

ΜΑΡΙΝΑ

Ναι, ναι... ναι...

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ξέρετε εσεις, της Εύας οι εγγονες, με λόγια
μεθυστικα πολι τον άντρα να πλανάτε·
νανούρισέ-τον με τα λόγια-σου, Μαρίνα,

κ' εφτυς ως κοιμηθῆι, πετάξου απ' το τσαντήρι
κι ως κουκουβάγια χούγιαξε και δσο' σημάδι·
κι άσε στους άντρες πια το θέλημα το μέγα
να ξετελέφουν του Θεου. Το ακους ; Ορκίσου !

ΜΑΡΙΝΑ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΜΑΡΙΝΑ

Ορκίζουμαι...

Μην κλαις ; χαρα μεγάλη !

Ορκίζουμαι,
μα άλο μη μου ζητας, αγ δεν μπορω, δε θέλω !

(*Ερχεται πλήθος αλαλάζοντας· περικυκλώνουν τον Ιουλιανό. Σάλπιγγες. Ο Ιουλιανός γνέφει κ' οι σάλπιγγες παύουν· προχωράει, σηκώνει τα χέρια, δέεται :*)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ξανάρχονται οι θεοι, γενιέται πάλι ο κόσμος·
στερνη του Ολύμπου-μου αστραπη, σγουρο, θλιμένο
της πεθυμιάς-μας βασιλόπουλο, νηφάλια
κρουσταλοκάθαρη πηγη της άγιας μέθης,
χίλια καλωσ μας όρισεσ στη μάχη απόψε !
Τα χέρια ασκόνω, ακούστε με, συντρόφοι : η Νίκη,
το δίγνωμο άκαρδο πουλι, πετούσε τότε
στα φλάμπουρά-μας γύρα κελαηδώντας, τότε,
με κόρακα κραξίες, στα βάρβαρα φουσατά.
Της μάνας γης και της ψυχης η μοίρα ακέρια
απ' τα χαράματα τρεμόπαιζε και ξάφνου
τα σμαραγδένια μάτια του Θεου ξεκρίνω
στον κουρνιαχτο του σκοτομον να μου γελούνε.
Σαν άνεμος σφοδρος ο Διόνυσος εχύθη,
κάμαν καρδια κι ορμονν τ' ασκέρια-μας, χοιμήξαν
μεμιασ οι αητοί-μας οι δικέφαλοι, κλωτσώντας
πέρα τα φλάμπουρα κι ασκώθηκε ο παιάνας
ο μέγας πάλι ορθος : «Ομπρος, παιδιά-μου, εγώ 'μαι
η αδάνατη κι όλο πληγες και φως Ελάδα !»

Ο ΝΕΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Αθάνατοι Θεοι !

Μεγάλε βασιλιά-μας !

ΠΗΓΑΣΟΣ

Είδα κ' εγω το Διόνυσό-μας που χοιμούσε
σαν τίγρης μεθυσμένος μεσ' στον ήλιο !

Ο ΓΟΥΜΕΝΟΣ

Σκύβω
και προσκυνω τους δώδεκα θεους, φωνάζω :
Αρνιέμαι, αρνιέμαι, βασιλια, τον Ναζωραίο !

ΑΛΟΣ

Κ' εγω !

ΑΛΟΣ

Κ' εγω !

Ο ΓΟΥΜΕΝΟΣ

Στη γης κυλιέμαι, πάτησέ-με'
χρόνια την ομορφια, τη δύναμη, τη χάρη
του Απόλωνα, της Αθηνας, της Αφροδίτης
μεσ' στα κερια και τα λιβάνια αποξεχνούσα'
προδότης, πρόδοκα το φως και την ελπίδα !

ΑΛΟΣ

Αρνιέμαι το Χριστο !

ΑΛΟΣ

Κ' εγω !

Ο ΓΟΥΜΕΝΟΣ

Κ' εγω ! Γυρίζω
στο γέλιο πάλι, στο κρασι και στη γυναίκα !

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Χριστέ-μου πάλι, πάλι, πάλι σε σταβρόνουν !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Σωπάτε !

ΠΗΓΑΣΟΣ

Βασιλιά - μου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μη μ' αγγίζεις ! Μάρκο !
Μάρκο γραφια !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Στους ορισμους-σου, αφέντη !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Γράφε !

Γράφε ! Τα μούτρα-τους σημάδεβε και γράφε !
Τούτος με τις μακριες, τις λιγδερεις πλεξούδες,
ο Πήγασος, στην Αλεξάντρεια αρχιμαντρικής
έσπασε αφτος αγάλματα ομορφιας, κρατούς
χοντρο απο κόκαλα σταβρο και στις πλατείς
χορέβοντας εμούγκριζε : Ο Χριστος νικάει !
Τώρα, σα σκύλος νά, στα πόδια-μου κυλιέται !

ΠΗΓΑΣΟΣ

Γλείφω, γαβγίζω και θρηνω : Συχώρεσέ-με !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μάρκο, γράφε !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Στους ορισμούς-σου, αφέντη !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Γράφε !

Ξέρω, θεους εσυ κι ανθρώπους δεν πιστέβεις,
είσαι γραφιας και στο παζάρι σταβροπόδι
θρονιας και με άσειστα, ανοιχτα, τα μάτια βλέπεις,
χωρις χαρα, χωρις οργη, με δίκια κρίση,
τον κόσμο ομπρός σου να περνάει και τον καρφόνεις
με ανθάνατα καρφια, με γραμάτα, στη μνήμη !
Μα τώρα αβάσταχτη 'ναι η βρώμα ετούτη σφάλνα
τα χείλια, τα ρουθούνια σου, γραφια, και γράφε :

(Δείχνει το Γούμενο)

Τούτος του Απόλωνα' ταν λειτουργος μα ξάφνου
του φύσηξε απο αλου πιο βολικος αγέρας,

βρήκε σφύρο αλου και το άγιο φως αρνήθη·
βωμους εγκρέμισε, έσφαξε λαιμους, σε μάβρο
τον κάμαν μοναστήρι γούμενο και τώρα
νά τος, ξαναγυρίζει πίσω ανεμοδούρα.

Αχ, δε βαστω, πλαντω ! Μακρια ! Την πόρτα ανοίχτε
να πάρω αναπνοη ! Νά, κοίτα-τους και γράφε
τον ξεπεσμο, την προστυχια, την αιτιμία !

Φαγάδες όλοι, ψέφτες, πόρνοι, αρσενοκοίτες
θεοι, τέτοιοι οι πιστοί-σας πια κ' εγω αρχηγός-τους !
*(Ωστόσο η Μαρίνα κ' η βάρια προσπαθουν να συγ-
κρατήσουν τον Επίσκοπο. Μα αφτος πετιέται α-
γριεμένος)*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Γράφε ! Μη με κρατάτε, θα φωνάξω ! Γράφε !
Νά, τούτος είναι ο βασιλιας ο Παραβάτης,
το μέγα ανάθεμα στην κεφαλή-τον απάνω !
Εγω τον άρπαξα, συχώρεσέ-με, Θέ-μου,
απ' το μαχαίρι της σφαγης και χρόνια μέλι
τον τάγιζα γλυκο το θείο το Λόγο. Φίδι
στης Εκκλησιας τον κόρφο σ' έθρεφα και τώρα
φούσκοσες νά, πειτέσαι ορθος και μας δαγκάνεις !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αφήστε-τον ! Αφήστε-τον ! Μου αρέσει.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Γιούδα,
εμεις, εμεις, οι σκλάβοι, οι αγράματοι, οι χωριάτες
εμεις, εμεις, οι πεινασμένοι, οι κουρελήδες,
εμεις οι χριστιανοι, Αποστάτη, θα σε φάμε !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αφήστε-τον ! Αφήστε-τον ! Μου αρέσει.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Γιούδα !
κουνήθηκαν με οργη στον ουρανο τ' αστέρια
κάνουν σταβρους, πετουν ορθες φωτιες και γράφουν :
«Μανε, Θεκελ, Φαρες!» αλοίμονό-σου ! Αχού,
πηδάει ο Θεος, η πυρκαγια, στην κεφαλή-σου !

ΠΗΓΑΣΟΣ

Το στόμα φράχτε-του να μη φωνάζει !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αφήστε-τον !
Αφήστε-τον, μου αρέσει.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Αδέρφια, σηκοθείτε·
ήρθε η στιγμή ! Με τις τυφλές-μου κόχες βλέπω·
ανοίξαν οι χρυσες οι πόρτες της Παράδεισος
κι ο αγέρας γιόμοσε στεφάνια μαρτυρίου.

ΓΟΥΜΕΝΟΣ

Αχ, πρόσταξέ-με, βασιλια, να τον σκοτώσω !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κάτω τα χέρια ! Δεν μπορείς εσυ ν' ακούσεις,

σκλάβε, μια λέφτερη φωνη' τραβήξου πέρα !
Σκληρη, περήφανη ψυχη, παρηγοριά-μου !
Σε ακούγω, νά, κι αναγενιέται πάλι εντός-μου,
νάσαι καλά ! η χαμένη πούχα εμπιστοσύνη
στην αρετη και στην παληκαρια του ανθρώπου.
Και μια μονάχα πίκρα, ωχού, με φαρμακόνει :
Θεοι, τέτοιες κ' εγω νάχα ψυχες συντρόφους !
Προστάζω, αφήστε-τον ελέφτερο να σκούζει
όμοια με αφτον κ' εγω στην ερημια φωνάζω.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Του κάκου μου βουτας τη γλώσσα-σου στο μέλι.
Του κάκου, Σατανα, μοχτας, δε θα γλυτώσεις :
ο Γιος του μαραγκου σου φτιάνει το κιβούρι !
(*Η βάγια παίρνει τον Επίσκοπο και φέβγουν*).

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(*Κοιτάζει τον Επίσκοπο να φέβγει· στρέφεται στους
δικούς-του*)

Νά τί θα πει ψυχη ! Φωτια, φωτια μεγάλη,
και χαιρέται να κάνει στάχτη το κορμί-της.

(*Στους συντρόφους-του*)

Λάσπες και σάρκες λιπαρες, να μη σας βλέπω !

(*Ζυγώνει ο γερο-στρατιώτης*)

ΓΕΡΟΣ

Αί, βασιλια !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ποιός με φωνάζει; Εσυ; Καλώς-τον !

Είσαι πιστος, απ' του βορα τις χώρες χρόνια
μαζί-μου πολεμας, σε ξέρω, και ποτέ-σου
μια χάρη δε μου ζήτησες· μα τώρα λέφτερα,
ομπρος ! ό,τι κι αν θες-μου ζήτησε, θα τόχεις.

ΓΕΡΟΣ

Αί, βασιλια, φυλάξου απ' τους προδότες !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μίλα,

μην είδες όνειρο κακο; μην είδες σπλάχνα
προβάτου κακοσήμαδα ή πουλια ζερβά-μου
να χύνονται αρπαχτα με μελανες φτερούγες ;

ΓΕΡΟΣ

Ονειράτα, πουλια και φαντασιες εμένα
δε με πλανουν· κρυφους μαντατοφόρους είδα
νύχτα βαθεια να πηγαινόρχουνται στο ασκέρη
κι αρπάξαν τα φριχτα μηνύματα τ' αφτιά-μου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μάτια κι αφτια μην τα μπιστέβεσαι· είναι λάσπη.

Μη γνιάζεσαι, οι θεοι κ' οι δώδεκα μαζί-μου.

Πίσω απ' τα μάτια και τ' αφτια χοχλάζει, σύντροφε,
η πίσσα κι ο Παράδεισος· αφτα φοβούμαι !

Ποιός τα φριχτα μουράγια πια θα τα συντρίψει ;
Μονάχα οι δώδεκα θεοί-μας, οι μεγάλες
ελπίδες και χαρες του ξεπεσμένου ανθρώπου !

ΓΕΡΟΣ • Τα πόδια-σου φιλώ, συμπάθα-μου ένα λόγο :
αφέντη, στους πολέμους γέρασα και ξέρω
δε φτάνουν οι θεοι τον άνθρωπο να σώσουν !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Σκύβοιτας, σιγα)
Σώπασε, γερο-αγωνιστή-μου, μη φωνάζεις'
κράτα βαθια το μυστικο, παρακαλώ-σε !
(Στους άλλους) Αφήστε-τον, δεν είπε τίποτα' σα γέρος
ο δόλιος γέρικα μιλάει, μην τον ακούτε !
Μαρίνα, ζύγωσε και σιάσου εδω κοντά-μου'
παρηγορια στη γης δεν έχω πιο μεγάλη !
Συντρόφοι, αν μπόρεσα τον πόνο να βαστάξω
και τη χαρα σα βασιλιας, ας είναι ετούτη
καλα' σαν Αθηνα, με το ψηλο κοντάρι
της αρετης, μερουνηχτις με παραστέκει,
γιομάτη υπομονη, αψιθρότητα και γλύκα,
και δεν αφήνει την καρδιά-μου να ξεπέσει.
Ω θυγατέρα του σοφού-μου, αγαπημένου
δασκάλου που φωτίζει αχέρια την Ελάδα,
στον άγιο Παρθενώνα, σα γυρίσω, ορκίζομαι
ψηλα να στήσω το άγαλμά-σου απα στο βράχο,
το άγριο πουλι στα χέρια να κρατας, τη Νίκη !

ΜΑΡΙΝΑ Αλήθεια, μου μπιστέφτηκε ο Θεος κοντά-σου,
ω βασιλια, βαρι κι αγαπημένο χρέος'
κι όσο μπορω πιστα ακλουθω την προσταγή-του.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ 'Όσο μπορω κ' εγω ακλουθω την άγρια μοίρα
που μου μοιράναν οι θεοι να οδέβει ομπρός-μου,
μ' ένα μαχαίρι στην καρδια, χαμογελώντας.
Τη μέρα που γενήθηκα ένας κύκνος διάβη
κατάμαβρος στου Παλατιου ψηλα τη στέγη
και κεληδούσε, λεν, με ορθο λαιμο στον μπλάβο
τον ουρανο, με ανείπωτη τρισάγια γλύκα.
«Καλο σημάδι !» φώναξε η μαμη' «θα γίνει
τρανος το μωρουδάκι βασιλιας στον κόσμο !»
Το λόγο-τους κρατήσαν οι θεοι' στο θρόνο
το ματωμένο ανέβηκα και τώρα, σύντροφοι,
στον ψηλο βοηθάτε-με όλοι-σας σκοπό-μας !
Ξέπεσε η γης, πληγόθηκαν μεσ' στον αγέρα
τ' αθάνατα πουλια, πονάει η ψυχη του ανθρώπου !

Ρήχτε τρογύρα, αδέρφια, τη ματια, ντραπέιτε :
Λουτρα ξαδιάντροπα και μαστρωποι και κλέφτες,
χάθη η τιμη του αντρος κι ολούθε μόνο βλέπεις
χέρια, κοιλιες και στόματα αχ, ξετσιπομένα.
Γιατί ; Γιατι οι θεοι στα στήθια-μας πεθαίνουν !
Ψηλα σηκόστε τις καρδιες, συντρόφοι ! Ελάτε,
όλοι μαζί, να πάμε αντίμαχα στο ρέμα !
Μην πουν πως σήκωσε η τιμη φτερο και βοήκε
αχ ! καταφύγι μοναχα στους Ναζωραίους !

Ο ΝΕΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ποιούς Ναζωραίους ; Εμεις νικούμε, βασιλιά-μου,
παράπονο με τους τρανους θεους μην έχεις !

Ο ΑΝΤΡΑΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Κόψαμε εμεις, οι γιοι της ξακουστης Ελλάδας,
της Νίκης τα φτερα !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Σωστα ! Μα 'ναι στιγμες,
το δειλινο, που απάντεχα η καρδιά-μου τρέμει . . .
Συμπάθα, ο νους, μιαν αστραπη κι αφτος, δειλιάζει,
μα πάλι ορθος πηδάει και ξακλουδάει το δρόμο·
μιαν αστραπη μικρή 'ταν, πέρασε, και τώρα
φέρτε την άγια δάφνη, ομπρος ! να στεφανώσω
τα πιο λαμπρα της μέρας τούτης παληκάρια·
απ' την Ελλάδα την κρατω για τα μαλιά-τους.
'Ε, γερο-στρατιγχε, που σίγουρη η ματιά-σου
τον κύκλο ακέριο κλειδοτα βιγλάει της μάχης,
μολόγα, ομπρος ! τους νιους που απόψε αντραγαθήσαν.
Εμένα βάρβαροι με ζώσαν καβαλάροι
κι ολούθε γύρα πια δεν μπόρουν ν' αγναντέψω·
μα έχω σε σένα εμπιστοσύνη, γέρο· λέγε
σε ποιούς τη ματομένη δάφνη να μοιράσω ;

ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ξεχώρισα μονάχα τρεις· παρακαλώ-σε,
να μη θυμόσεις, βασιλια, και την αλήθεια
καλα, καθως το συνηθίζεις, βάστα.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Λέγε,
το μαραζιάρικο κορμί-μου ετούτο, ξέρεις,
αλοίμονο ! καλα βαστάει και δε λυγίζει.

ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Πρώτος ο καπεταν Στρατης, που με δικό-του
φλάμπουρο ομπρος στ' ασκέρια ως δράκος πολεμούσε·
κ' είχε στο φλάμπουρό-του αλόκοτα σημάδια.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Σημάδια ; τί σημάδια ;

ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ορθος μπροστά-σου στέκει

μ' αίματα ακόμα στα μαλια και ρώτησέ-τον.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ζύγισε εδω, μολόγα !
 ΣΤΡΑΤΗΣ Το σταβρο. Και γύρα-του
 «Εν τούτω νίκα !», βασιλιά-μου.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναζωραϊός ;
 ΣΤΡΑΤΗΣ Ναί, Χριστιανός.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κι ο δέφτερος ;
 ΓΕΡΟ- ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Ετούτος, νά-τος !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κ' εσυ ;
 (Ο δέφτερος κάνει το σταβρό-του)
 Καλα, καλα, κι ο τρίτος ;
 ΓΕΡΟ- ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Μη θυμόνεις'
 ο Στέφανος εδω με το μακρι κοντάρι.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Και συ απο αφτους ;
 (Ο Στέφανος κάνει το σταβρό-του)
 Καλα, καλα ! Κανένας άλλος ;
 (Θυβει τη δάφνη και τη ρήχνει χάμω)
 Θεοι, ντροπή-σας !
 ('Ενας στρατιώτης έρχεται τρομαγμένος)
 Τί θες εσυ ;
 ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Κακο μαντάτο, βασιλιά-μου !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Καλη, περίκαλη η στιγμή 'ναι που το φέρνεις'
 βρήκες τις πόρτες ανοιχτες της μοίρας, λέγε !
 ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Λίγα μας είχαν μείνει ασκια νερο κι απόψε
 τα τρύπησε ένα χέρι αθώροητο και χύθη
 κ' η δροσερη στερονη σταλαγματια στην άμο.
 Ωχού, στην έρημο θα πεθάνουμε της δίψας !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Δεν έχει πια νερο ; δροσέρεψε η καρδιά-μου !
 ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Ω βασιλια...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Την έρημο περνούμε, μάθε,
 με φορτομένους τους θεούς-μας σε καμήλες—
 ξύλα, ακριβο φιλντίσι, μάρμαρο κι αγέρα—
 κι αν δεν μπορούν τις πέτρες τούτες να ραγίσουν
 να πεταχτει δροσιο νερο, κατα κοράκου !
 Θεοι, θνητοι, αγκαλια ας πεθάνουμε της δίψας'

- ανήμπορους δε θέλω εγω θεους σακάτες !
- ΦΡΟΥΡΟΣ (Έρχεται με βιάση)
Αφέντη-μου, άκου...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί ζητας ; Σηκόσου απάνω !
- ΦΡΟΥΡΟΣ Μαντατοφόρος τώρα πέζειψε και θέλει...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Απ' τους Δελφούς ! Καλως να ορίσει φώναξέ-τον !
Φεγγάρια δυο προσμένω να μου ανοίξεις στράτα,
προφητικια φωνη του Απόλωνα οδηγήτρα !
(Έρχεται ο μαθητης του Μάξιμου. Πίσω-του
ένας δούλος)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Απ' τους Δελφους ;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Απ' την Αθήνα, βασιλιά-μου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Θεικια φωνη λαχτάριζα' μα ας είναι ! Χίλια
καλως μας όρισε κι ο νιος απ' την Αθήνα !
Απο τον άγιο πέρα βράχο τί μας φέρνεις ;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Μάβρο μαντάτο, βασιλιά-μου, κ' ένα δώρο.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Δε θέλω δώρα εγω' το μάβρο το μαντάτο !
- ΜΑΘΗΤΗΣ Ο Μάξιμος, ο δάσκαλός-σου ο αγαπημένος...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Αχ, πέθανε !
- ΜΑΡΙΝΑ Ο πατέρα-μου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Θεοι μεγάλοι !
Νά, τώρα ξάφνου αστράφτει εντός-μου ο νους. Θυμού-
γλομο πολυ τον είδα απόψε στ' όνειρό-μου. [μα
σα νάταν, λέει, λιοβασιλέματα κ' η νύχτα
γλυκα ξεχείλιζε τις κόχες των ματιών-του.
Άσπρα σα φάντασμα τα πέπλα-του και κράταε
κατάμβρο στην αγκυλια σφαμένο κύκνο ...
Μα μίλησέ-μου εσυ για το στερνό-του βράδι !
- ΜΑΘΗΤΗΣ Στις άγιες δάφνες περπατούσαμε ένα δείλι,
τρεμόπαιζε το φως κι ως περιστέρι ανέβαινε
αργα, καμαρτο, στον Υμητο, να φύγει.
Κι ο δάσκαλός-μας ο σοφος γλωρο στεφάνι
φορούσε ελια στ' αγνα μελίγγια και ροδίζαν
στ' ολοστερνο το φως τα κάτασπρά-του γένια...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιά 'ταν τα λόγια τα στερνα ; Για ποιούς μιλούσε ;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Για τους θεους, για τα πουλια, για τους ανθρωπους,
για τα μεγάλα εδω στη γης βασιλεια, σύνεφα
ανάλαφρα που στη ματια του ανθρωπου λιόνουν.

- Μιλούσε, βασιλιά-μου, και για σένα...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Αλήθεια ; !
Χαρα τρανότερη στον κόσμο δεν υπάρχει
παρα να ζεις στη μνήμη ενός μεγάλου ανθρώπου.
- ΜΑΘΗΤΗΣ** Τα λόγια-του, γλυκα, θαρεις ποχαιρετούσε
κι όλοι-μας ξάφνου ανατριχιάσαμε, μη φύγει.
Πήγαινε ομπρός, λιγνος, ανάμεσα στις δάφνες,
ψιλη καλοκαιριάτικη έπεφτε βροχούλα,
λάμπαν τα μαρμαρένια αγάλματα, γελούσαν,
κι ο δάσκαλος μπροστα μεσ' στον ογρον αγέρα,
γλυκα γλυκα σιγόλιονε όλο φως, ανάλαφρη
σεργιάνιζε, θαρεις, ομίχλη στο χορτάρι...
Ξάφνου αγεράκι φύσηξε απαλο και χάθη.
- ΜΑΡΙΝΑ**
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Χριστε, Χριστε, συχώρεσέ-τον !
Δεν εχάθη !
Αητος θάνατος ο νούς-του ανέβη τώρα
με τις βρεμένες-του φτερούγες και κουρνιάζει
στο αχνο, γιομάτο σύνεφα ραβδι του Δία.
Αχ, έχε γεια, γλυκέ-μου δάσκαλε... Μια νύχτα
την πιο βαρεια, θυμάσαι, μούρηξες ελπίδα,
σα σαρκοβόρα πυρκαγια στα σωθικά-μου.
Ποπάνω-μας ο λυτρομένος μας κοιτούσε
αμέθυτος θεος της μέθης με τα πράσινα
τα δυο σμαράγδια μάτια-τον, όλο φως κι αμπέλια...
- ΜΑΘΗΤΗΣ** Συμπάθησέ-με, βασιλιά-μου, ο δάσκαλός-μας
στερνο, πικρο σου στέλνει δώρο, να θυμάσαι...
(Ξεσκεπάζει το άγαλμα του Διόνυσου που
κρατούσε ο δούλος)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Ο Διόνυσος ! Καλωσ μας κόπιασες, Καλέ-μου !
Ω Βάχχε-μου, στερνο σταφύλι τ' ουρανου,
ξελογιαστη του νου, πατέρα της ελπίδας !
Για σένα, Θέ-μου, πολεμω, στην ερημία !
- ΜΑΘΗΤΗΣ** Αχ, κοίταξέ-τον...
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ά !
ΜΑΘΗΤΗΣ Τυφλος !
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τυφλόθη ο γήλιος !
- ΕΘΝΙΚΟΙ** Ωχού, τυφλόθηκε ο Θεος, αλοίμονό-μας !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Ποιός ; Ποιός ; Σταθείτε πέρα' λέγε. Ποιός ;
ΜΑΘΗΤΗΣ Μια νύχτα

πέσαν ουρλιάζοντας σα λύκοι οι Ναζωραίοι
και τούβγαλαν, ωϊμέ! τα μάτια τα σμαράγδια...
Τυφλόθη ο γήλιος!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
ΜΑΘΗΤΗΣ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
ΜΑΘΗΤΗΣ

Μη βογγας.

Τυφλόθη ο γήλιος!

Κοίτα, Ιουλιανε, βαθια, βουβα και μη στενάξεις.
Οι μακρινοί-σου πρόγονοι, μου λεν, λατρέβαν
πα σε απηλες λεφκες βουνοκορφες τον ήλιο·
είσαι, μην το ξεχνας, του γήλιου γιος· εγδίκηση!
τό μέγαν αρχηγο τυφλόσαν της γενιάς-σου!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τα γαίματα πώς τρέχουν, αχ, στα μάγουλά-του·
και πώς κοιτάει βουβα τον κόσμο δίχως μάτια!
Και πώς αιματομένα, αθώρητα, γιομάτα
καρφια κι αφτος τα χέρια απλόνει στον αγέρα...

(Χαμηλόνει τη φωνη με τρόμο)

σαν το Χριστο, σαν το Χριστο, το σταβρομένο!

ΜΑΘΗΤΗΣ

Θρήνος μην αρχινας και μη χτυπας τα χέρια·
δε θέλουν πια οι θεοι, βαρέθηκαν τις κλάφες·
πόλεμο θεν, ψυχες μεγάλες λαχταρίζουν
να πεταχτουν απο τα χόματα, να λάμψει
πάλι η παλια χαρα κ' η λεφτερια στον κόσμο.
Σήκω, Ιουλιανε, οι θεοι οι μεγάλοι κιντυνέβουν!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δεν έχω παρα μια ψυχη κι αφτη, το νιόθω,
του θανατά 'ναι λαβομένη και φωνάζει.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Έχουν να πουν τη νύχτα όντας σε γέναε η μάνα,
νειρέφτη τον ξανθο πως γένησε Αχιλέα·
φήμες τρανες σε τρογουρουν, μεγάλες μοίρες...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Το ξέρω! και μοχτω της μοίρας-μου να μοιάσω!
Γι' αφτο τανύζω την ψυχη· γι' αφτο σηκώνω,
κι ας τρέμω, ορθη την κεφαλη, τι βλέπω,
κ' η μοίρα-μου με ορθο κεφάλι ανηφορίζει!

ΜΑΡΙΝΑ

Και για την κόρη-του, για μένα, γιά θυμήσου,
δεν είπε τίποτα την ώρα τη στερήν-του;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Τίποτα· ο νούς-του κυνηγούσε τα μεγάλα·
τον κύκλο αλάκερο του κόσμου αφτος βιγλούσε
κι ως ζούδια χάνουνταν οι κόρες-του κ' οι γιοί-του.
Ω βασιλια, την άγιαν άνοιξε αγκαλιά-του
κ' είχε καρφόσει στο μελούμενο το νού-του·
κουφα τις μαγικές-του μάζεβε δυνάμες,

νικούσε τον καιρο, τον τόπο, την ανάγκη
και νά, ξεπρόβαλες στο φως αγνος, θλιμένος
σε είδα κ' εγω μεσ' στο θαμπο χνουδάτο δειλί
ν' αγνογελας πικρα πολι στο δάσκαλό-μας.
Κι αφτος γλυκα σε καλωσόρισε μιλώντας :
«Αγαπημένε, σε λυπούμαι, θα πεθύμουν
»νάχες κορμι γερο, νεφρα παληκαρίσια :
»όμως και τέτοιος που γενήθης μαραζιάρης,
»με κλάματα, σκληρίζοντας, θα μπεις στη μάχη,
»καλέ-μου, μην ανατριχιας, και θα νικήσεις ! »

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

‘Αχ, λέγε, λέγε, ν' αντριγιέψω... Αγαπημένε,
θυμήσου ακόμα τα στερνα στερνά-του λόγια !

ΜΑΘΗΤΗΣ

Θυμούμαι, σήκωσε αψηλα τα δυό-του χέρια,
κατα τον ήλιο που βασίλεβε και κράζει :
«Τον πιο μεγάλο, Ιουλιανε, πιστέφτηκά-σου,
»τον πιο θανατερό-μου πόθο· μη λυγίσεις !
»Το πιο φαρδι φλογάτο φλάμπουρο θ' ασκόσω,
»λιγνό-μου αδύναμο καλάμι, στο κορμί-σου·
»αγέρας δυνατος φυσομανάει, μη σπάσεις !
»Ελπίδα πια οι θεοι στη γης δεν έχουν άλη ! »

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Γελάει πικρα· ξάφνου φωνάζει με τρόμο)
Ελπίδα πια στη γης, θεοι, δεν έχετε άλη ;
(Κοιτάζει με πίκρα το Διόνυσο)

Παιδί-μου, δεν μπορω να σε θωρω· τα μάτια-σου
πούταν γιομάτα αμπέλια καρπερα κι αγόρια,
που πάλεβαν γυμνα και μάνες που βυζαίναν—
και τώρα χάσκουν νά, σα δυο πηγες σκοτάδια...
Σκεπάστε-τον ! Τον πόνο δε βαστώ· σκεπάστε-τον !
Αχ, δεν μπορω να βλέπω το θεο να κλαίει !
‘Οσοι απο σας του Ναζωραίου πιστοι, να φύγουν !
Αί, πονηρα, κρυφα, μη μου χαμογελάτε·
δεν είναι δέντρα γέρικα οι θεοι, δεν είναι
μαθες ανθρωποι αφτοι σακάτες να πεθαίνουν !
Είναι μεγάλοι στοχασμοι, μεγάλες έγγιες
αθάνατες ! Μαρίνα, εσυ μονάχα μείνε.

(Φέβγουν οι χριστιανοι)

Ωχού, τα χέρια μη μου απλόνετε ως ζητιάνοι·
αθάνατοι είστε εσεις θεοι· ψηλα κρατάτε
μην γκρεμιστουν τα σαπημένα-σας κεφάλια !
Αχ, νάτανε τ' αστροπελέκια-σας να πέφταν
πα στο κεφάλι-μου, ω θεοί-μου, για να νιώσω

πως ζείτε ακόμα και σκοτώντε τους ανθρώπους !
Πονάει η καρδια, πονάει, συμπάθα-με, αδερφέ-μου-
έλα κοντα, μια χάρη σου ζητω, αποκρίσου :
Τί γίνηκαν, το ξέρεις ; πού τα πήγαν ;

ΜΑΘΗΤΗΣ Ποιά ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιά ! Και ρωτας ; Ωχού, τα μάτια τα σμαράγδια !

ΜΑΘΗΤΗΣ Μακρια τα ξόρισαν στην έρμη και τα βάλαν,
μάτια στο κόνισμα, έτσι λεν, μιας Παναγιάς-τους.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Στο κόνισμα της Παναγίας ! Τα χέρια ασκόνω,
ορκίζομαι, γλομε Μεγαλομάρτυρά-μου,
όπον και νάναι θα τα βρω και θα τα βγάλω !
Ναρθουν οι δυο οδηγοι μπροστά-μου !

ΜΑΡΙΝΑ Ω βασιλια,
βαρης ο λόγος-σου αγ ! και θα σε ρήξει κάτω !
Τη Μάνα του Θεου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μη με κρατας ! Ποιά Μάνα ;
Βιάζομαι πια' ναρθουν οι δυο οδηγοι μπροστά-μου !
Αθάνατοι θεοί-μου, ονειράτα μεγάλα,
παλιες μεγάλες ομορφιες, ακούσετέ-με...
Αχ, τί να πω ; Γαβγίζω πια σα σκύλος χρόνια...
Βαρέθηκα !

(Ξάφρον ξεσπάει σε σπαραχτικο γέλιο)
Ντροπη, ντροπη, ντροπη μεγάλη !
(Έρχονται οι δυο οδηγοι)

ΦΡΟΥΡΟΙ Ήρθαν οι δυο οδηγοι και προσκυνουν τη χάρη-σου !
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Πού βρίσκονται ;

ΟΔΗΓΟΙ Τα πόδια-σου φιλούμε, αφέντη !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ορθοι ! Κοιτάχτε-με κατάματα, σαν άντρες'
στα μάτια-σας μπιστέφτηκα όχι πια μονάχα
την έρμη-μου ζωη, τη νίκη, το στρατό-μου'
πολι πιο φοβερες μπιστέφτηκά-σας μοίρες !

ΟΔΗΓΟΙ Το ξέρουμε, και γρήγορα θα δεις, αφέντη,
περβόλια να φανουν, νερα και να γυαλίζουν
στο φως ολόχρυσα, γιομάτα βιος, παλάτια.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ωσπότε ; Ωσπότε ; Πέντε μέρες πια τραβούμε
μεσ' στην ερμια' θωρω και δε μιλω, μα τώρα
μου πλάντιξε η καρδια και βιάζομαι να φτάσω.

ΟΔΗΓΟΙ Βιαζόμαστε και μεις' λογιούμασταν αρχόντοι,
και τα παλάτια-μας, το βιος και τις γυναίκες

μας πήρε ο Πέρσης βασιλίας, βογγάει η καρδιά-μας
κ' εμας, ναρθει η γλυκεια στιγμή να γδικηθούμε.

ΜΑΡΙΝΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πιστοί 'ναι, βασιλεια, πιστοι, μην τους μαλόνεις!
(Μόνος)

Κακα σημάδια! Ονειράτα θωρω, κοντάρια
στην πλάτη μου πετουν, τυφλόθηκε ο θεός-μου,
δεν έχω πια νερο, θροφες δεν έχω κι όπου
στραφω, βαθια βουλιάζω ολούθε στην αμούδα...

(Στους οδηγους)

ΟΔΗΓΟΙ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μια μέρα ακόμα κάνω υπομονή, το ακούτε;
Μας φτάνει

Ομπρος στις μαύρης προδοσιας την άκρα,
μην το ξεχνάτε, ολόρθη στέκεται η κρεμάλα!
Πηγαίνετε!

(Φέβγουν οι οδηγοι)

Πιστοι, συντρόφοι, ακούσετέ-με:

Ανάψετε φωτιες, βαρειά 'ναι η νύχτα ετούτη.
κρυφες φωνες γρικω και δε νογω τί λένε!
Αγαπημένε μαθητή, ζητω-σου χάρη,
συχώρεσέ-με αν λόγος μούφυγε περίσιος·
βογγάει η παντέρμη-μου καρδια, παρακαλώ-σε
έβγα κυνήγι απόψε στα βουνα και σφάξε
κάποιο πουλι αν βρεθει κ' ερέβνησε τα σπλάχνα·
ομπρος! τη στράτα ας δείξουν οι θεοι να μπορούμε—
αχ, φως, μονάχα φως ζητούμε· ας μας το δώσουν!
Κ' ένας γοργα γοργα στο δρόμο της Ελλάδας
να ξεκινήσει καβαλάρης, ν' αγναντέψει
αλάργα απ' τους Δελφους μαντάτορας αν φτάνει.
Ομπρος! Μα εσυ, γραφια, να μείνεις· σ' έχω ανάγκη.

(Φέβγουν ολοι εξον απο τον Ιουλιανό, τη Μαρίνα και
το γραφια)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
ΜΑΡΙΝΑ

Γράφε!

Κουράστης, βασιλιά-μου, απο τη μάχη·
απ' τα βαθια τα ξημερόματα παλέβεις·
λυπήσου πια και το κορμι κι ανάπαψέ-το!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Γράφε! Νικήσαμε να πεις στους Αθηναίους,
νικήσαν οι θεοι! Ξαναγενιέται η δόξα,
χρυσα σκουτάρια και σπαθια τους στέλνω δώρα,
ν' ανάψουν τους βωμους, τ' αγάλματα με δάφνη
να στεφανώσουν και να παν στην Ολυμπία,

ν' αστράφει πάλι η γης απ' το κορμι του ανθρώπου !
Γιατί χαμογελας ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Αγώνες Ολυμπίας!

Με ποιά κορμια ; Για γδύστα αν δε σιχαίνεσαι, άλα
στα ξύγκια πλεν, και σκέλεθρα άλα απο την πείνα·
γδύσου και συ, χλομε αρχηγε, και θα τρομάξεις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Το θάμα εγω, το θάμα εγω πιστέβω· γράφε :
την αρετη να μην ξεχνουν, την καλοσύνη,
να μάθουν, πές-τους, ν' αγαπουν και τους οχτρούς-τους
και να καταφρονουν, ακους ; της γης τα πλούτη...
Τί με κοιτας ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Θαρω, γρικω το Ναζωραίο !

ΜΑΡΙΝΑ

(Μόνη)

Χριστέ-μου, εφχαριστω· στα σπλάχνα-του ριζώνεις !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ω !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Μη σπαρνας τα στήθια-σου, δε βγαίνει· ακχίστρι
σε άρπαξε νά, κατάσπλαχνά-σου ο Ναζωραίος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δε θέλω !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Δε ρωτάει· του αρέσεις και σε τρώει.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Νά, σκίζω, σκίζω τη γραφή, ποδοπατώ-τη !

(Σκίζει το χαρτι όπου σημείωνε ο γραφιας. Ο γραφιας
μαζέβει τα κοματάκια)

Αχ, τις φωνες να πνίξω εντός-μου να γλυτόσω !

Τί τα μαζέβεις και τα κρύβεις, αί ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ψηφίδες

καλες πιστα το πρόσωπό-σου να στορήσω.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μπαίγνιο τολμας στις μέλουσες γενιες να κάμεις
τον πόνο-μου, γραφια, και δε φοβάσαι ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Τί ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Να σε σκοτόσω !

ΓΡΑΦΙΑΣ

(Γελάει)

Εσύ 'σαι χριστιανος, φοβάσαι
την Κόλαση...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ω ! να μπόρουν να ξεσκίσω
τα στήθια-μου !... Δεν είμαι χριστιανος, δεν είμαι !

ΜΑΡΙΝΑ

Το φως μη βλαστημας, καλέ-μου, μην το αρνιέσαι !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ελεφτερια ζητω, Μαρίνα, θα πλαντάξω !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ναι, πιες κρασι, αν μπορεις, και φίλησε και γέλα,
πάρε αναπνια βαθεια και πες : Καλή 'ναι η γης,

καλο πολί ναι το φιλι, καλος ο γήλιος—
αν θες τους Έλληνες θεούς-μας ν' αναστήσεις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αθάνατοι θεοι, λιοντάρια πληγομένα!

ΓΡΑΦΙΑΣ

Εσύ ν'σαι, βασιλιά-μου, ο πληγομένος λιόντας·
δε γέλασες εσυ, δε χάρηκες ποτέ-σου,
αίματα σ' έραναν πηχτα και σε ρημάξαν,
καλόγερο, στην παρθενια και στη νηστεία·
ήρθε ο καιρος, απάνω στην καρδια, λυτρόσου!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ναι, ναι... σωστά τα λες· μονάχα αφτος ο δρόμος,
Ωχού! να λυτρωθει η καρδια και να λυτρόσει!
ψυχη, μορεις εσυ, καινούρια πάρε στράτα·
ναι, ναι, στην παρθενια, στη νήστια με ρημάξαν.
Σήκω, γραφια, και πες να στρώσουν τα τραπέζια
και φέρε-μον μεταξωτα απαλα να ντύσω
το χλομιασμένο-μου κορμι και διάλεξέ-μου
τις σκλάβες-μου τις πιο καλες· καινούρια απόψε
ζωη αρχινώ· νικω, νικω το Ναζωραίο!

(Φέβγει ο γραφιας. Ο Ιουλιανος ξεσκαπάζει το Διόνυσο)

Περίμενε, περίμενε, παιδί-μου..., αμπέλι
κουτσοσυρμένο, τρυγημένο, δίχως μάτια,
περίμενε την άνοιξη, μην κλαις, και θάρθει!
Καινούρια μάτια πέταξε, καινούριους ρήξε
χλωρους βλαστους και κρέμασε σταφύλια πάλι·
τον έρμο κόσμο αφτον που χάνεται λυτήσου.
Λυτήσου τους ανθρωπους· νά, φαρυμάκι στάζουν
τα χείλια-τους, πληγη κατάντησε η καρδιά-τους.
Λυτήσου τους θεους· κουλοι, τυφλοι, σακατες
σαν τα σπασμένα αγάλματα στο φως θρηγνούνε.
Μαρίνα, κλαις;

ΜΑΡΙΝΑ

Άχ, σόπα, σκίζεται η καρδιά-μου!
Ωσπότε θα προσμένω πια το λυτρομό-σου;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κουράστηκα... Το λυτρομό-μου; Εσυ μονάχα,
εσυ, στον ουρανο, στη γης πιστη μου μένεις...
Τί ν' πες; εστέναξες... Κουράστηκα, Μαρίνα!
Άχ να μπορούσα ...

ΜΑΡΙΝΑ

Τί;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Να κοιμηθω μια στάλα!
Να κλείσω πια κ' εγω τα μάτια-μου μια νύχτα,
σαν άνθρωπος καλος ν' αναπαρτω στον ύπνο!
Ναι, ναι, να κοιμηθω... Δε θέλω τίποτα άλλο!

- ΜΑΡΙΝΑ *(Μόνη, με τρόμο)*
Να κοιμηθεί! Το φοβερό-σου χέρι, Θέ-μου,
το βλέπω κιόλα να σφαλνάνει τα βλέφαρά-του!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί λες; Πολι γλυκεια μεσ' στη νυχτια η φωνή-σου..
- ΜΑΡΙΝΑ Ασάλευτη, τρομαχτική 'ναι η νύχτα ετούτη
μην κοιμηθείς! γιά δεσ. το αιματερο φεγγάρι
ξεγείλισε τον ουρανο..
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Γιατί στενάζεις;
- ΜΑΡΙΝΑ Βαριά 'ναι ετούτη η γης, να φύγουμε, καλέ-μου!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Έχεις παράπονο μαζί-μου; Κοίταξέ-με!
Τον όρκο-μου δεν πάτησα' αχ, σαν αδερφή-μου
αμόλευτη, κι ας λαχταρω! περνας τις νύχτες
κι ολη μοιράζεσαι την πίκρα της ζωής-μου!
- ΜΑΡΙΝΑ Τί να την κάμω εγω τη γης; Δε φτάνει. Θέλω
το μέγαν ουρανο να μοιραστω μαζί-σου!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Το ρόιδι που μου χάρισες θυμήσου, πέρα
στις δάφνες του θεου που τώρα στέκει ομπρός μας,
λυπήσου-τον! τυφλος, βουβος και μας ακούει:
«Πάρε το ρόιδι, μού 'πες, πάρε-το αραβώνα!»
Πίστεβες τότε στη χαρα, στη γης, στον ήλιο
και σε καμάρονα με προύντζινα—θυμάσαι;—
μπράτσα γερα, γυμνα να ρήχνεις το κοντάρι.
- ΜΑΡΙΝΑ Αχ, τις παλιες ντροπες μη μου θυμίζεις' σόπα!
(Πειέται ορδη, τρομαγμένη)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί τρώμαξες;
- ΜΑΡΙΝΑ 'Αχ, κάποιος στάθη μπρος στην πόρτα!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Θάναι οι πιστοι φρουροί-μου...Μην τρομάξεις..
- ΜΑΡΙΝΑ Μάβρος
μου εφάνη καβαλάρης πέξεψε στην πόρτα!
Καλέ μου, αν τύχει και πεθάνεις τώρα...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κλαις;!
- ΜΑΡΙΝΑ Αν τύχει και πεθάνεις τώρα...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μη φοβάσαι'
μεγάλα αγνάρια εγω ακλουθω και δεν πεθαίνω.
Συγνα, σου ορκίζουμαι, Μαρίνα, μεσ' στο μούγκρος
της μάχης αγρικω του Μέγα Αλέξαντρού-μας
τον άγριο το Βουκέφαλο να χλιμιντρίζει.
- ΜΑΡΙΝΑ Εγω γρικω την κουκουβάγια να θρηγιέται.

- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Σιγα, ανατριχιάζοντας)*
Κ' εγω, Μαρίνα-μου, κ' εγω, μα δεν το λέω...
Πού πας ;
- ΜΑΡΙΝΑ Να πάρω λίγο αγέρα, μην πλαντάξω.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Έλα, τί στέχεις και κοιτας ;
- ΜΑΡΙΝΑ Της νύχτας το άστρο.
Έλα και συ να δεις, τον πόνο να ξεχάσεις.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τον πόνο εγώ ; Μα άλη χαρα στη γης δεν έχω.
- ΜΑΡΙΝΑ *(Κοιτάζει τον αποσπερίτη και το δειλινο. Μόνη)*
Ώρα ναι της Παράδεισος και λιόνει ως άστρο
του δειλινου κ' η πιο σκληρη καρδια του ανθρωπου...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Νύστα με πλάκωσε, αχ! Μεγαλοδύναμε Ύπνε,
με τ' αγγελούδια-σου τα ονειράτα κατέβα
κ' εδω-μου φέρε τους θεους, παρηγοριά-μου!
- ΜΑΡΙΝΑ Θε-μον, μια βλαστημια θα πω να ξαλαφρώσω :
Θαρω πως πλάσαν οι παλιοι θεοι τον κόσμο !
Τόση ομορφια, χαρα και δύναμη ο Θεός-μας
δε θάπλαθε, ο Πανάγαθος, για να μην πέφτουν
στον Πειρασμο οι ψυχες και να βουλιουν στον Άδη !
Αχ, έχει δικιο ο φοβερος αγνος Δεσπότης :
Θες χριστιανος ενάρετος να γίνεις ; Βγάλε
τα μάτια-σου τα δυο να μη θωρας τον κόσμο !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μαρίνα-μου, άσε πια τον ουρανο. Κουράστηκα.
Η νύχτα πλάκωσε και θάθελα μια στάλα
να γειρώ εδω ν' αναπαφτω στα γόνατά-σου
Μουγκρίζει γύρα ο κίντυνος· μορει τη νύχτα
κ' οι τρείς-μου στρατηγοι ναρθουν ανταρμενοι
και σύρε τότε μια φωνη και ξύπνησέ-με.
(Γέρνει στα γόνατα της Μαρίνας)
- ΜΑΡΙΝΑ Μην κοιμηθεις !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Γιατί ;
- ΜΑΡΙΝΑ Μην κοιμηθεις, καλέ-μου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Περίσια ξόδεψα ολημέρα την ψυχή-μον,
περίσια πάλι πόνεσα, Μαρίνα· δεν αντέχω.
- ΜΑΡΙΝΑ Μην κοιμηθεις!... Κοιμήθηκε, αχ! βοήθεια, Θε-μου!
Κοιμήθηκε... ο Θεος βαρια στα βλέφαρά-του
το δάχτυλο ακουμπάει και τον βουλιάει στον ύπνο !
Τί σου κάμε ; Καιρο, καιρο πια δεν του αφήνεις !
Αχ, την ερμια, την παντερμια, τη Θηβαίδα !

Κουβαριαχτη βαθια σπαράζω μεσ' στα νύχια
του ανέσπλαχνου Θεου, του πεινασμένου λιόντα!
Σκύβω και προσκυνω, το θέλημά-σου ας γίνει!

(Σιγα αποθέτει το κεφάλι του Ιουλιανου στο μαξιλάρι.
Πάει πα στ' ακροδάχτυλά-της στη θύρα)

Απόξω στέκουνται οι φρουροί-του αρματομένοι
στ' αλήθεια, Θε-μου, αν το αποφάσισης, κατέβα
και διώξε τους πιστους φρουρούς-του απο την πόρτα
νά δω κ' εγω, πικρη παρηγορια! πως τέτοιο,
δίκιο μπορεί, βαρι πολι, το θέλημά-σου!

(Κάθεται πάλι δίπλα στον κοιμισμένο Ιουλιανο. Χα-
δέβει τα μαλιά-του. Σιγη. Τινάζεται απάνω).

Ποιός είναι; Ποιός;

(Μπαίνουν σιγα, τρομαγμένοι)

ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΟΙ

Α' ΦΡΟΥΡΟΣ

Φωτιες φανήκαν στα βουνα,

ξύπνα το βασιλια κι οχτροι, θαρω, μας ζώσαν!

ΜΑΡΙΝΑ

Μην τον ξυπνας! (Μόνη) Ωχού, πώς βιάζεσαι, Χριστέ-
μητε να κοιμηθει μια στάλα τον αφήνεις! [μου,

(Στο φρουρο)

Μην τον ξυπνας!

Β' ΦΡΟΥΡΟΣ

Φωτιες, φωτιες ολόγυρά-μας!

Χαθήκαμε! μας έζωσαν ολούθε οι Πέρσες!

ΜΑΡΙΝΑ

Μίλα σιγα, μην τον ξυπνήσεις... 'Ακουσέ-με:
Τις φλόγες είδε ο βασιλιας και δίνει διάτα
να σκαρφαλόστε στις κορφες κ' οι δυο να δείτε
κρυφα και γρήγορα να φέρτε το μαντάτο'
τι μοναχα σε σας μπιστεύεται και θέλει
να δει με τα δικά-σας μάτια και να κρίνει.

(Μόνη)

Θέ-μου, γιατί, γιατί με βάνεις και τον σπρώχνω
με το δικό-μου ετούτο χέρι στο χαμό-του;

ΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ

ΜΑΡΙΝΑ

Να τον αφήσουμε έτσι αφρούρητο;

Γιά σύρτε,

πιστοι κ' οι δυο στην προσταγη και μη σας νιάζει:
δεν είναι μοναχος· είναι ο Θεος μαζί-του!

ΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ

ΜΑΡΙΝΑ

Κ' οι δώδεκα θεοι να τον φρουρούνε! Πάμε!

(Φέβγουν οι φρουροι)

Αλοίμονο! Το χέρι του Θεου κουνήθη

κι όλα τα φέρνει βολικά κι ωχού! καλέ-μον,
καμια δεν έχει πια για σένα σωτηρία.

(Γρικιέται μακρino χουγιαχτο κουκουβάγιας.

Τινάζεται απάνω, αφουκράζεται)

‘Οχι... δεν είταν η φωνη της κουκουβάγιας!
Λυπήσου-τον, μη βιάζεσαι, Χριστέ-μου’ σκύψε
να δεις, σαν το μωρο στις μάνας-του τον κόρφο
κοιμάται...

(Ακούγεται πιο κοντα τώρα η φωνη της κουκουβάγιας)

Νά-τους, έρχονται, αχ! μεσ’ στο σκοτάδι!
Τέτοια, Χριστέ-μου, απόψε είναι η φωνή-σου’ ας γίνει
—πια να φωνάξω δεν μπορω—το θέλημά-σου!

(Σκύβει και φιλάει τον Ιουλιανο)

Αχ, έχε γεια, ποτε, ποτέ-μας πια, για πάντα
στη γης, στον ουρανο, χωρίζουμε, καλέ-μου!
Βαθι, πλατι ποτάμι φλόγες ο Χριστός-μου!

(Τον κοιταζει και τον χαδέβει)

Το Χριστιανο να μπόρουν να χωρίσω εντός-σου,
με ποιά θα σκότονα χαρα τον Παραβάτη!

(Ακούγεται η κουκουβάγια ακόμα πιο σιμα)

Καλα, καλα, μη βιάζεσαι, άγριο νυχτοπούλι!
‘Οχι, δεν αγαπω, δε λαχταρω, δε θέλω
συχώρα-με, Χριστε, νά, δίνω το σημάδι!

*(Πετιέται στην πόρτα, κάνει να χουγιαξει, μα δεν
μπορει’ πνίγεται ο λαιμός-της)*

Αχ δεν μπορω’ βάλε το χέρι-σου, Χριστέ-μου,
και πλάνταξέ-μου το λαιμο, να μη χουγιαξει!

(Ξαναδοκιμάζει’ βγάνει δυνατη φωνη κουκουβάγιας.

Χύνεται, αγκαλιάζει τον Ιουλιανο)

Συχώρα, εγω δεν είμουν’ ο Χριστος, καλέ-μον,
σαν κουκουβάγια χούγιαξε, αχ, στα σωθικά-μου!

*(Σιγή’ μπαίνουν σιγα ο Επίσκοπος κ’ οι συνομότες
Α, Β, Γ. Κλείνουν την πόρτα)*

Α’ ΣΥΝΟΜ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Β’ ΣΥΝΟΜ.

ΜΑΡΙΝΑ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Σβήσε το φως!

Ο Ιησους Χριστος νικαίει’ βαράτε!

Σβήσε το φως!

(Σαρκαστικα) Φοβάστε;

Φράξετε το στόμα

το αδιάντροπο της γυναίκος μη μας προδώσει !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Παραμιλώντας στον ύπνο-του)*
 Μαρίνα-μου...
 ΜΑΡΙΝΑ Χριστέ, με κραζει στ' όνειρό-του !
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Χτύπα !
(Ο Ιουλιανός γελάει στον ύπνο-του)
 ΜΑΡΙΝΑ Παιδί-μου !
 Γ' ΣΥΝΟΜ. *(Στη Μαρίνα)* Μη φωνάζεις· θα σε πνίξω !
 ΜΑΡΙΝΑ *(Φωνάζει)* Αί, βασιλιά-μου, ξύπνα ! ξύπνα !
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Αφορεσμένη !
 'Όλοι μαζί, παιδια, με τα σπαθιά-σας !
 ΜΑΡΙΝΑ Ξύπνα !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Τινάζεται απανω)*
 Ποιός είναι ; Το σπαθί-μου !
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Εγώ 'μαι, Παραβάτη !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιός ; Ποιός ;
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Εγώ, το χέρι του Θεου, προδότη !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ 'Έχω κ' εγω θεους μεγάλους, δε φοβούμαι !
 Γ' ΣΥΝΟΜ. 'Έχεις και συ θεους ; Θα δούμε !
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μη μιλάτε !
 Α' ΣΥΝΟΜ. Σβήστε το φως !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Αθάνατοι θεοί, το θάμα !
 Μαρίνα, φως ! Να βρω, ν' αρπάξω το σπαθί-μου !
 Φύγε, μη δεις το θάνατό-μου και τρομάξεις.
 ΜΑΡΙΝΑ 'Όχι, δε θα σε αφήσω μοναχο· δε φέβγω.
(Η Μαρίνα χοιμάει ν' ανάψει το φως· οι τρεις την εμποδίζουν)
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μη χάνουμε καιρο· ο Χριστός νικάει ! βαράτε !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Αθάνατοι θεοι, το θάμα !
 ΜΑΡΙΝΑ *(Σούρνει φωνη σα να βλέπει κάτι αόρατο στον αγέρα, πάνω απο τον Ιουλιανό)*
 Αρχάγγελέ-μου !
 ΟΙ ΤΡΕΙΣ Στ' όνομα του Θεου !
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Βαράτε τον !
(Τρέχει η Μαρίνα, ανοίγει την πόρτα, χτυπάει το τούμπανο, που κρέμεται στην είσοδο, φωνάζει :)

ΜΑΡΙΝΑ

Βοήθεια !

(Χοιμουν μέσα στρατιώτες κι αξιωματικοι κι αρπάζουν τους συνομότες)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Αλαλάζοντας)

Το θάμα ! Αθάνατοι θεοι, καλως σας βρήκα !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ω βασιλια-μου !

ΓΟΥΜΕΝΟΣ

Σε λαβόσαν ;

ΠΗΓΑΣΟΣ

Πρόσταξέ-μας !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ναι, ζουν και βασιλέβουν οι θεοι, και τούτοι, νάναι καλα ! μου φέραν το μαντάτο απόψε ! Το θάμα που λαχτάριζα, το θάμα, αδέρφια ! Αφήσετέ-τους όλους λήπτερος του Ολύμπου κρυφοι, τρανοί 'ναι αποσταλμένοι και μου αρέσουν. Μαρίνα αγαπημένη...

ΜΑΡΙΝΑ

Μη με αγγίζεις !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κλαις ;

Μετάνιωσες ;

ΜΑΡΙΝΑ

Χριστε, Χριστε, συχώρεσέ-με !

(Έρχεται ένας στρατιώτης)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ω βασιλια, σηκόσαν τ' άρματα, ανεμίζουν Τα φλάμπουρα με τους σταβρους, φωτιες ανάψαν και καταδω χοιμουν με λίσσα οι Ναζωραίοι !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ομπρος, το φως νικα ! Αναστήθηκαν απόψε κ' οι δώδεκα θεοι και μάχονται μαζί-μας !

(Τραβάει το σπαθι, χοιμάει έξω, τον ακολουθούν οι δικόι-του. Μένουν η Μαρίνα, ο Επίσκοπος κ' οι τρεις συνομότες)

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Προδότρα !

Α' ΣΥΝΟΜ.

Απάνω-σου το κρίμα, αφορεσμένη !

ΜΑΡΙΝΑ

Ρηχτείτε απάνω-μου, φωνάζετε ! Εγω νιόθω αλάκαιρος μιλάει ο Χριστος μεσ' στην καρδιά-μου.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Αλάκαιρος ο Σατανας μιλάει, προδότρα !

ΜΑΡΙΝΑ

Παίρνω το κρίμα στο λαιμο' δε μετανιόνω !

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Στον ουρανο τα χέρια ασκόνω : Αστροπελέκι ρήξε στην ερωμένη του φιδιου, την Έβα !

Παιδιά μου, αφήσετέ-μας μοναχους' τρεχάτε με τους πιστούς-μας αδερφους να πολεμήστε !

(Φέβγουν οι τρεις' μένουν ο Επίσκοπος κ' η Μαρίνα)

- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Τον αγαπας !
- ΜΑΡΙΝΑ Εγώ ;
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Εσυ, καταραμένη !
- Γιατί τινάχτης και τον έσωσες και στάθης ανάμεσα Θεου κι Αντίχριστου, προδότρα ;
- ΜΑΡΙΝΑ Σημάδι μούπεψε ο Θεος μεσ' στο σκοτάδι.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ *(Ειρωνικά)*
Σημάδι σου'πεψε ο Θεος μεσ' στο σκοτάδι ;
- ΜΑΡΙΝΑ Μην περγελας' μιλάει ο Θεος και στη γυναίκα' στα σκοτεινα, την ώρα που άστραψαν τα τρία γυμνα μαχαίρια, αγνάντεψα άγγελο ν' απλόνει πονετικά στην κεφαλή-του τις φτερούγες.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Δεν είταν άγγελος, ξαδιάντροπη, μα ο πλάνος ο ροδομάγουλος θεος με τις σαγίτες !
- ΜΑΡΙΝΑ Δεν είταν άγγελος ;
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Δεν είταν, όχι !
- ΜΑΡΙΝΑ Θέ-μου !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Την ώρα που έκραξες μυρίστηκα σα θιάφι την αναπνια του Πειρασμου μεσ' στον αγέρα !
- ΜΑΡΙΝΑ Σπλαχνίσου, μην το λές' την Κόλαση φοβούμαι !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ως το λαιμο στην Κόλαση είσαι βουτημένη !
Ναι, ναι, στα γόνατα του Αντίχριστου σε βλέπω με φίδια στα νεφρα γυμνη να σπαρταρίζεις !
- ΜΑΡΙΝΑ Λυπήσου το κορμι και μην το καταριέσαι !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Λυπούμαι την ψυχη του ανθρώπου και φωνάζω' Πολα βαρης της σάρκας ο θυμος, και πνίγεται στη λάβρα κόλαση της νιότης η ψυχή-σου !
Μια μόνη, ακους ; σου μένει σωτηρία.
- ΜΑΡΙΝΑ Μην πεις να τον σκοτώσω !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μην φοβάσαι' πια δε σου μπιστέβεται ο Θεός-μας το σπαδί-του !
- ΜΑΡΙΝΑ Α !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Χαίρεσαι, καταραμένη !
- ΜΑΡΙΝΑ Είμαι γυναίκα.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Είσαι γυναίκα' δύσκολο πολι η ψυχή-σου παράδεις ο γλυκεια να δει και σωτηρία' του κάκου κλαις' μονάχα το αίμα-του το μάβρο

μπορει το μέγα αμάρτημά-σου να ξεπλύνει.
Απόψε τα μεσάνυχτα, το ακους ; προστάζω
στων Χριστιανων και συ ναρθεις την αγρυπνία :
έχω στο νου καινούριο δόλομα να ρήξω.
Θαρθω.

ΜΑΡΙΝΑ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Μην το ξεχνας' είναι η στερνή-σου ελπίδα.

(Φέβγει ο Επίσκοπος)

ΜΑΡΙΝΑ

Θέ-μον, και της γυναίκας την καρδια λυπήσου :
εσυ την έπλασες με κλάματα και χόμα
και με φτερα πολα και τάχω πια χαμένα :
πετω στον ουρανο, μα έχω τη γης στο νού-μου !
Άκου πώς πολεμουν... Κ' εγω στο χόμα κλαίω
και πηγαινόρχεται δεξα ξερβα η καρδιά-μου :
αν νικηθει, πονω και χάνουμαι, αν νικήσει !
Λυπήσου-τον και δόσε-του καιρο, Χριστέ-μον,
και φανερόσου να σε δει μεσ' στον αγέρα :
ναι, με ολη-σου τη δόξα φανερόσου, Κύριε,
ψηλα, στον άγιον ουρανο, για να πιστέψει.
Τί ναι οι φωνες ; Ποιός άνοιξε τις πόρτες ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Σώπα :

τόρα τον φέρουν σηκοτο...

ΜΑΡΙΝΑ

Μου τον σκοτόσαν ; !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Παληκαρίσια ρήχη στους ανάρτες...

ΜΑΡΙΝΑ

Στάσου :

ένα μονάχα θέλω λόγο : τον σκοτόσαν ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Όχι, θαρω...

ΜΑΡΙΝΑ

Θαρεις !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Δεν τον σκοτόσαν, άκου,

θάμα παράξενο άστραψε την άγρια νύχτα :
Ορθος καβάλα στο άσπρο-του άλογο, κυνήγαε
μεσ' στο σκοτάδι το σταβρο, κ' οι Ναζωραίοι
με τρόμο ρήχναν τ' άρματα στη γης, με τρόμο
σωρος γκρεμίζονταν στον άμο και μουγκρίζαν.
Κι ο βασιλιας τινάχτη ξάφνου ορθος στη σέλα,
πίσω με οργη λυγάει και σφεντονάει με φόρα
στον ουρανο το αιματομένο-του κοντάρι
φωνάζοντας : «Ενίκησά-σε, Ναζωραίε !»

ΜΑΡΙΝΑ

Χριστε, Χριστε, μην τον ακους, συμπάθησέ-τον !
ο πόλεμος πολης, και μέθησε η ψυχή-του.

ΓΡΑΦΙΑΣ

Κι ως τότε, αφρους μεμιας επέταξε το στόμα,

- εστράβωσε, και με ανοιχτες ορδες αγκάλες
τ' ανάσκελα απο το άλογο γκρεμίστη...
- ΜΑΡΙΝΑ Θέ-μου !
(Φέρουν τον Ιουλιανο σηκωτο)
- ΓΡΑΦΙΑΣ Εδω, παιδια ! Σιγα... Ξαπλώστε-τον στην κλίνη,
Φέρτε νερο, συντρόφοι ! Ανάψτε κι άλα φώτα.
- ΑΛΟΣ Παιδια, φωνάχτε τη βασίλισσα ! Σταθείτε
πέφτει η Μαρίνα απάνω-του άγρια και μουγκρίζει.
- ΜΑΡΙΝΑ Περήφανη, ακατάδεχτη ψυχη μεγάλη !
Σε σκότσαν, κι ο κόσμος θάμπωσε, και χάρη
της αρετης το πιο θλιμένο παληκάρι !
Τί να τον κάμω εγω τον ουρανο, παιδί-μου ;
παράδεισο γλυκεια κ' η Κόλαση μαζί-σου !
- ΓΡΑΦΙΑΣ Σώπα, τα βλέφαρά-του κούνησε, Μαρίνα !
- ΕΝΑΣ Θάχε απο τη δίψα την πολη λιγοθυμήσει.
- ΑΛΟΣ Τα μάτια-του άνοιξαν... τα χείλια κουνηθήκαν
- ΑΛΟΣ Μιλάει...
- ΓΡΑΦΙΑΣ Μιλάει... τα φρύδια μάζοξε, σωπάτε !
- ΜΑΡΙΝΑ *(Με φρίκη)*
Αχ, ζει, δεν πέθανε... δεν πέθανε... ντροπή μου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μονάχος...
- ΓΡΑΦΙΑΣ Τί 'πες, τί ; Πιο δυνατα !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μονάχος !
- ΓΡΑΦΙΑΣ Να φύγουμε ;
- ΕΝΑΣ Τα μάτια-του άγριεψαν... Γιά κοίτα
πώς γούρλοσαν. Φωτιες θαρεις αντιφεγγίζουν !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Ανασηκώνεται)*
Φεβγάτε ! *(Στη Μαρίνα)* Μείνε !
- ΓΡΑΦΙΑΣ Βασιλιά-μου...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Φέβγα ! Φέβγα !
(Μένουν Ιουλιανος και Μαρίνα)
- ΜΑΡΙΝΑ Αγαπημένε...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μη με αγγίζεις !
- ΜΑΡΙΝΑ Τρέχουν βρύσες
τα κλάματα απ' τα μάτια-σου, καλέ-μου...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Με τρόμο)* Σώπα...

ΜΑΡΙΝΑ Τί φοβερο κοιτας μεσ' στο σκοτάδι ;
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Σώπα...
 Λυτρόθηκα. Δεν έχω πια, δεν έχω...
 ΜΑΡΙΝΑ Τί ;
 Αχ, μίλησε, η καρδιά-σου ν' αλαφρόσει !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ελπίδα.
 ΜΑΡΙΝΑ Ελπίδα ; !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μη φωνάζεις, πιο σιγα...
 ΜΑΡΙΝΑ Μην είδες...
 ωχού, μην είδες στον αγέρα...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιός σου τόπε ;
 ΜΑΡΙΝΑ Μην είδες...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναι.
 ΜΑΡΙΝΑ Σου μίλησε ;
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ 'Όχι' σα σαγίτα
 ανέβαινε στον ουρανο και χαμογέλαε...
 ΜΑΡΙΝΑ Αλήθεια, χαμογέλασε ; Καλο σημάδι !
 (Μόνη) Επάκουσες, Χριστε, την προσεφκή-μου !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Πάει,
 δεν έχω ελπίδα πια, λυτρόθηκα, Μαρίνα...
 ΜΑΡΙΝΑ Μην κλαις...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Εγω ; Γελω ! Νά, σκίζεται ο λαιμός-μου...
 ΜΑΡΙΝΑ Πώς είταν ; 'Όλα να τα πεις να ξαλαφρόσεις !
 Πώς είταν ; Χαμογέλαε ; Πές-μου, λαχαρίζω !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Την ώρα που πετούσα το κοντάρι ολόρθος
 πα στο άλογο και φώναξα...
 ΜΑΡΙΝΑ (Του φράζει το στόμα) Φοβούμαι' σώπα...
 αχ, μην το ξαναπεις, το ξέρω...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ «Ενίκησά-σε»...
 ΜΑΡΙΝΑ Αχ, αχ, το ξέρω... μην το λες !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ...μέμιας τινάχτη
 το σκέπασμα της γης, ανθρωποι, πέτρες, δέντρα
 και το άλογό μου ολόγρο τρόμαξε κι ασκόθη
 με ορη στα πισινά-του πόδια, χλιμιντρώντας.
 Κι ως εγκρεμίζουμον στη γης, μου φάνηκε είδα
 τ' ανάσκελα όλο-μου το στράτεμα να πέφτει
 κι ακούστη μια βουη, σα να γκρεμίστη ο κόσμος.
 ΜΑΡΙΝΑ Μεγαλοδύναμε !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναι, φάνηκεν η γρια μαϊμου, η ψυχή-μου !
 ΜΑΡΙΝΑ Θέ-μου !
 πόνος νογω κρυφος τα σπλάχνα σου θερίζει'
 αχ, μη γελας και πάει να συντριβει η καρδιά-μου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Και μένα !
 ΜΑΡΙΝΑ Τί θωρας μεσ' στο φεγγάρι ; Σπίθες
 τα μάτια-σου πετουν..

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μα κοίτα-τους, Μαρίνα !
 ΜΑΡΙΝΑ Ποιούς ; Ποιούς ; Αχ, μην αναστενάζεις !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κοίταξέ-τους !
 Τυφλοι, κουλοι, σακάτες, πεινασμένοι... Φτού-σας !
 Αχάα ! Μουσκέφτηκαν οι κεραβνοί-σου, Δία,
 δεν παίρνουν πια φωτια και μή μας φοβερίζεις !

ΜΑΡΙΝΑ (Μόνη)
 Χριστέ-μου, εφχαριστω ! Στα σπλάχνα-του όλος μπήκες!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ούφ, γέρασες και συ, ξετίσιποτη Αφροδίτη,
 πέσαν τα στήθια-σου, τα δόντια-σου, τα φρούδια,
 και μείναν οι μπογιες και τα λυτα ζωνάρια !
 Και συ, θαλασοκράτορά-μου Ποσειδώνα,
 πώς σ' έφαγαν, καλε, τα φύκια, οι πεταλίδες
 κι ανάσκελα θρηνας στα βύθη του πελάγου !
 αί, αί, σωπάτε πια ! Τον άνθρωπο ντραπείτε !
 Κρασι, κρασι, κρασι, να πνίξουμε τον πόνο !
 (Γιομόνει την κουπα, πίνει, ξαναπίνει)

ΜΑΡΙΝΑ (Μόνη)
 Της έρμης σάρκας-του ανατίναξες το μνήμα
 κι ανέβηκες, ω φως ουρανικο, Χριστέ-μου !
 (Έρχεται ο γραφιας κρατώντας μεταξοτα φορέματα
 κλπ. Μαζί-του τρεις Περσίδες)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ω, τί 'ναι ειούτα τα πουλια και τα στολίδια ;
 Σε ώρα μου κόπιασες καλη, προξενητή-μου !

ΓΡΑΦΙΑΣ Ω βασιλια, σου φέρνω τ' απαλα μετάξια,
 τις μυρωδιες και τα χουσα σαντάλια' σήκω,
 καιρος πια να χαρει το πικραμένο σώμα.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναι, ναι, γραφια... Ναι, ναι... Κ' οι κοπελιες ετούτες ;
 Καρδια, γερόντισα Αφροδίτη, μη φωνάζεις !

ΓΡΑΦΙΑΣ Σου φέρνω νά, τις πιο γλυκιες, χαριτομένες,
 της άγιας λησιμονιας ερωτικες κεράδες'
 αφτες παραδεισο στον κόρφο-τους κρατούνε.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Καλώς-μου-τις ! Για σας στην έρμο πολεμούσα,
για σας, κεράδες στρουμπουλές, με τους χνουδάτους
βαμένους-σας μαστους και τις κρυφες ντροπές-σας !

(Γελάει πικρα)

Κ' εγω που θάρουν πολεμω για την ψυχή-μου !

ΓΡΑΦΙΑΣ Της νίκης, βασιλεια, στρωθήκαν τα τραπέζια
σαν τους θεους κ' εμεις του Ολύμπου να χαρούμε
λίγη γλυκεια ζωη ! Τα πιο μεγάλα τρία
στον κόσμο αγαθα : φαγι, κρασι, γυναίκα !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Φαγι, κρασι, γυναίκα ; Τίποτ' άλλο ; Αφτοί 'ναι
ψηλα στον Όλυμπο οι θεοί-μας ! Τίποτ' άλλο !
Ντροπη, ντροπη, περήφανη καρδια του ανθρώπου !

ΓΡΑΦΙΑΣ Φοβούμαι, βασιλεια, κρατας στα στήθια ακόμα,
μην τρέμεις ! διώχτον, διώχτον πια, το Ναζωραίο !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ 'Οχι, έναν άλλο εγω Ιουλιανο κρατω και τρέμω
όχι άσκημο, γλομο, καμπούρη σαν και τούτον
para λεβεντονιο γερο, καλογραμένο,
μα τους θεους !... κ' υγιον αληθινο του γήλιου !
'Ελα, σταβρο τα χέρια ανοίγω στον αγέρα
τάξε νεκρος πως είμαι βασιλιας μεγάλος,
ντύσε και στόλισέ-με, βάψε-με και πάμε !

ΜΑΡΙΝΑ

Ω βασιλιά...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μην κλαις καιρος τον πιο μεγάλο-μον
το μέσα οχτρο, καιρος, Μαρίνα, να νικήσω !
Αθάνατοι, μαράθηκε η καρδιά μου' σύρτε
νερο δροσάτο απο τη γης, να την ποτίστε !
Αχ, τί περίκαλα ο γραφιας νεκροστολίζει !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Σε νύνω σα γαμπρο και μη μιλας για Χάρο
καινούρια πια ζωη, φιλιόσου με τον κόσμο !
Γιατί μας δόκαν οι θεοι, καλή-τους ώρα !
την πείνα, βασιλεια, τη δίψα, την αγκάλη ;
Της γης μας στρώσαν το τραπέζι, ας το χαρούμε !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ας το χαρούμε ! Κι αν πεθάναν οι θεοί-μας,
νάμαστε εμεις καλα, της λάσπης τ' ανθρωπάκια !
(Ρήχνει αποπάνω-του, ποδοπατάει τα μεταξοτα)
Πλαντω, πλαντω ! Τα στήθια-μου να σκίσω ! Φτάνει !

ΜΑΡΙΝΑ

(Μόνη)

Νίκησε ο Θεος κι ο Πειρασμος εχάθη !
Το χέρι σου θωρω στον ώμο το δεξό-του,

- Χριστέ, κρυφα στον ουρανο να τονε σπρώχνει...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Γέρος γενήθηκα ! Κι αν γέλασα ποτέ-μου, σαρκαστικά μονάχα, ειρωνικά, σα γέρος !
Γέρος γενήθηκα, γερόντισα η ψυχή-μου χωρίς χαρά, χωρίς δροσια, γιομάτη ζάρες !
Πονω ! Δε θέλω πια να σας θωρω, φεβγάτε !
(Ο γραφιας με τις τρεις Πεσοίδες φέβγουν. Ακούγεται τούμπαγο κ' η φωνη του ρυχοφύλακα : «Βάρδιες, μεσάνυχτα ! Μεσάνυχτα, αγρουπνάτε !»)
- ΜΑΡΙΝΑ (Τινάζεται προς την πόρτα χαρούμενη)
Μεσάνυχτα !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Πού πας ; Θα φύγεις ; Φύγε ! Φύγε !
Μη μου φιλας τα χέρια... φύγε... Καταβόδιο !
- ΜΑΡΙΝΑ Με αφήκες λήφτερη στις χριστιανης τα χρέη' έχουμα απόψε τα μεσάνυχτα αγρουπνία.
(Ακούγεται πάλι η φωνη, λίγο πιο μακρυνη : «Βάρδιες, μεσάνυχτα ! Μεσάνυχτα, αγρουπνάτε !»)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Πάλι τα μάγια στον Αντίχριστο θα ρήχτε' πάλι αναθέματα στην κεφαλή-μου απάνω !
- ΜΑΡΙΝΑ Όχι, δεν τους αφήνω απόψε, αγαπημένε' νά, τρέγω το καλο μαντάτο να τους φέρω' ήρθε ο Χριστος και γιόμοσε με φως το φώς-σου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναι, το καλο μαντάτο... (Μόνος) Ωχού, δυστυχισμένη !
- ΜΑΡΙΝΑ Τί 'πες, καλέ-μου ;
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τίποτα...
- ΜΑΡΙΝΑ Τα μάτια-σου άστραφαν...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κοιτούσα το φεγγάρι... Ανέλπιδο, θλιμένο, σαν πεθαμένο πρόσωπο θεου μεγάλου.
(Μόνος)
- Σα σκύλα χύνεται η ψυχή-μου να γαβγίσει !
- ΜΑΡΙΝΑ Μην το θωρας... Κοιμήσου, αγαπημένε. Απόψε γλυκα πολι ο Θεος ονειράτα θα πέψει, θα δεις, την πικραμένη-σου καρδια να γιάνουν... Και το πουρνο καινούριος ήλιος θ' ανατείλει !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναι, ναι... Μη με κοιτας ! Γελω, γελω, ποτέ-μου τόση δεν ένιωσα αναγάλια σαν απόψε' καινούριος ήλιος ναι, καινούριος θ' ανατείλει.
(Μόνος)

- Αχ, ν' απομείνω μοναχος και να φωνάξω !
- ΜΑΡΙΝΑ Μια χάρη σου ζητω πρι φύγω, αγαπημένε :
λυπήσου την ψυχη και το κορμί, κοιμήσου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Μόνος)*
Λυπούμαι-τα και δε θα κοιμηθω ποτέ-μου !
(Φέβγει η Μαρίνα)
Α ! γλύτσα ! Ολομόναχος ! Καρδιά-μου, μάβρο,
σκληρο, μονόχρωτο θεριο, καλως σε βρήκα !
Τραγο σου φέρνω απόψε, φοβερο μαντάτο :
Κερά-μου, εχάθη το παιγνίδι, εχάθη, εχάθη...
Δεν έχει πια θεους, δεν έχει πια... Στο σπλάγνο
βαθια κατηφορουν του ανθρώπου σαν πιμμένοι,
με πράσινες κοιλιες και με γυαλένια μάτια.
Μπορεις, αν θες, μπορείς τα κλάματα ν' αρχίσεις·
δεν έχεις πια πού να σταθεις, πονας, το ξέρω,
καρδια, το στήθος ρήμαξε, άδειασε, έχεις δίκιο !
Μα και μπορείς, περίσια αν έχεις περηφάνεια,
να τιναχτεις στη γης, καρδια, και να χορέψεις.
Για τον αγέρα πολεμω, για να μεστώσω
τα νύχια, τα νεφρα, τα μπράτσα, το μυαλό-μου·
για τον αγέρα πολεμω· καρδιά-μου, βάστα
στον ακατοίκητο γκρεμο να μην τρομάξεις !
(Αφουκράζεται τα τσακάλια, μακρια)
Γεια και χαρά-σας, άγρια αδέρφια-μου, τσακάλια·
όμοια κ' εγω πεινούσα κ' έσκαβα το σπλάγνο,
δρακοντικα, θείκα κουφάρια να ξεθάψω.
Χαρα ! πια δεν πεινω, τι πέθανα της πείνας.
(Έρχεται φρουρος)
- ΦΡΟΥΡΟΣ Χαρα μεγάλη, βασιλια ! Λαχανιασμένοι
φτάσαν...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Απ' τους Δελφους ;
- ΦΡΟΥΡΟΣ Απ' τους Δελφους. αφέντη !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναρθουν ευτως !
(Μόνος) Καρδια, καρδιά-μου ανεμοδούρα,
η ελπίδα πάλι, ωχού, ντροπή-σου, σε μαβλίζει !
- ΦΡΟΥΡΟΣ Νεκρα σωρειάστηκαν στον άμο τ' άλογά-τους,
κι αφτοι τα χείλια σφίγγουν, δε μιλουν και τρέμουν
προτου να πάρουν αναπνια ναρθουν μπροστά-σου.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναρθουν ! Ναρθουν ! Φεβγάτε ! Ωχού, πώς σε λυπούμαι

καρδιά-μου θηλυκία, που ακόμα, ακόμα ελπίζεις !
(Έρχονται οι δυο μαντατοφόροι)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Καλώς τους άγιους του Θεου μαντατοφόρους·
καλώς τα στόματα τ' αγνα που μου κρατούνε
γιομάτο φως του αλάθεπτου Θεου το Λόγο !
Μην τρέμετε...

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΙ Βαρί 'ταν, βασιλία, βαρί 'ταν
του Δελφικου Θεου το αστραφτερο κοντάρι...
(Οι τρεις στρατηγοι προβαίνουν απο την πόρτα του
ισαντηριου ν' ακούσουν)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Φεβγάτε ! Εγω μονάχα κι ο Θεος, οι δύο-μας !

ΜΑΝΤΑΤΟΦ. Να μην τρομάξεις, βασιλία, παρακαλώ-σε !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Το στήθος άνοιξα, συντρόφοι-μου, βαράτε !

ΜΑΝΤΑΤΟΦ. Νά-τα, τα λόγια του Θεου γραφτα κρατούμε.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ζυγόστε, ομπρος ! και ξετυλίχτε το γραμένο.

ΜΑΝΤΑΤΟΦ. (Διαβάζοντας με τρεμάμενη φωνη)

«Πέστε του βασιλια...»

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πιο δυνατα ! Κι ακούτε :

Δε θέλω, ό,τι και νάν', τα χείλια-σας να τρέμουν !

ΜΑΝΤΑΤΟΦ. «Πέστε του βασιλια : Γκρεμίστηκαν οι στρουφιγτες
[αβλες, εχάθη,

δεν έχει ο Φοίβος πια καλύβι, ουδε προφητικιά 'χει

[δάφνη,

μήτε πηγη που να λαλει και το μιλητικο νερο βου-
[βάθη».

(Ο Ιουλιανος μια στιγμη μένει αμίλητος· ξάφνου ξε-
σπάει σε άγριο γέλιο)

(Μπροστα απο το κλειστο τσαντήρι του Ιουλιανου δυο φρουροι : Εθνικος, Χριστιανος. Πριν ν' ανοίξει η αβλαία ακούγεται πολυ μακρια η φωνη του νυχτοφύλακα : « Βάρδιες, μεσάνυχτα ! Μεσάνυχτα, αργυπνάτε ! »)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Διψω !

ΕΘΝΙΚΟΣ Κ' εγω ! Κ' εγω ! Ξεράθημε ο λαιμός-μου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Δεν είναι αφτο ζωη ! Δεν είναι δίκιο νάχουν οι αρχόντοι μοναχα να τρώνε και να πίνουν· κ' εμεις της δίψας και της πείνας να φοφούμε ! Χριστε, και φέρε πια στον κόσμο δικαιοσύνη !

ΕΘΝΙΚΟΣ Φράξε, Ναζαρηνε, το στόμα, μη σε ακούσει !
(Δείχνει προς το τσαντήρι)

Γιά κοίτα, γράφει ακόμα ;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ (Κοιτάζοντας απο μια τρύπα του τσαντηριου)

Γράφει, γράφει, γράφει...

Τί γράφει ; Ανάθεμά-τον !

ΕΘΝΙΚΟΣ (Κοιτάζει κι αφτος)

Ω, πετιέται ολόρθος, τα χέρια του κουνάει, γελάει, στενάζει... Κοίτα, νά, πάλι πιάνει το φτερο και γράφει...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Γράφει

και σκύβει, σκύβει ο Σατανας, για δεσ, στο αφτί-του !

ΕΘΝΙΚΟΣ

(Γελάει)

Ποιός Σατανας ; Τα σάστισες, θαρω, απ' τη δίψα ! Σημέρωσε ;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Τί λες ; Κουφάθηκες ; Δεν άκουσες ;

(Μιμείται φωνη νυχτοφύλακα :)

« Βάρδιες, μεσάνυχτα ! Μεσάνυχτα, αργυπνάτε ! »

- ΕΘΝΙΚΟΣ Τί 'ναι τα γέλια κ' οι φωνες ;
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Γλεντουν, σου λέω,
γλεντουν τ' αφεντικα και δε θωρουν στα χείλια-τους
και στα νεφρα να ξεπροβαίνουν τα σκουλήκια.
- ΕΘΝΙΚΟΣ Μα εσυ τί βλαστημας ; Καλα, θαρω, την έχεις
άμα τινάξεις πια τα πέταλα, χαρά-σου !
μεσ' στην Παράδεισο θα πεις νερο ως να σκάσεις
μα εγω στη Γης αφτη νερο αν δε βρω...
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Γιατί,
πες, χριστιανος δε γίνεσαι και σύ ;
- ΕΘΝΙΚΟΣ (Χασμουριέται) Βαριέμαι...
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Άκου να δεις...
- ΕΘΝΙΚΟΣ Ωχού, θ' αρχίσεις πάλι ;
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Στάσου'
το μέγα θάμα θα σου πω της Παναγίας...
- ΕΘΝΙΚΟΣ Πές το καλα, σαν παραμύθι, μη νυστάξω !
Άϊντε, για δόσε κλώτσο στην ανέμη...
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Γέλα,
όμοια κ' εγω, πρι να το δω το φως, γελούσα.
Μα μια .
- ΕΘΝΙΚΟΣ Το παραμύθι αρχίζει, καλησπέρα-σας !
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Μα μια βραδια, που απ' τα σπαρμένα μου γυρνούσα
κ' έκλαιγα ο δόλιος, τι δεν έλεφετε βροχούλα,
μήνες και μήνες τώρα, να μεστόσουν, είδα,
στη μέση του άμοιρου χωριου σεβάσμιο γέρο...
- ΕΘΝΙΚΟΣ Καλα το παραμύθι αρχίζει. Παρακάτω !
Είδες λοιπον σεβάσμιο γέρο .
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ... να σηκώνει
στον ασυνέφιαστο ουρανο τα δυό-του χέρια
και νάχει χρεμασμένο στο λαιμο το κόνισμα
μισ Πααναγίας χλομης με σμαραγδένια μάτια...
- ΕΘΝΙΚΟΣ Αληθτινα σμαράγδια ; !
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Κλάματα γιομάτα !
Και φώναζε στον ουρανο : «Δυλήσου, Θέ-μου,
τ' αστάχια που μαρμίνονται, λυλήσου, Θέ μου,
και τους ανθρωπους που πεινουν, και σκύψε κάτω
και δεσ τη Μάνα-σου, την Παναγια, που κλαίει !»
Παρακαλούσε, φώναζε, έκλαινε και κοίταε
τον ουρανο που είχε γιομόσει αστέρια. Ξάφνου...

ΕΘΝΙΚΟΣ *(Μιμείται κοροϊδευτικά τις βροντες και τη βροχη)*
Ω, τί μπουμπουνητο ! Χωχώ ! το θάμα φτάνει !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Ορκίζουμαι, άγρια μάβρα σύνεφα πλακόσαν,
ανοίξαν τ' ουρανον με βρόντο οι καταράχτες,
ξεχείλισεν η γης, κακάρισε, κι ο κάμπος
γελούσε πια τα ξημερώματα, χορτάτος.
Τα κλάματα της Παναγιας μεμιας σταθήκαν,
κι όλοι στη χάρη-της προσπέσαμε βογγώντας :
«Καλώς-μας ήρθες, Παναγια, με τη βροχούλα !»

ΕΘΝΙΚΟΣ Ωχού, κι ολόγρος γίνηκα, μουσκίδι !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Γέλα,
μα τώρα νά-με, εγω ξεδίψασα κι ανοίξαν
οι καταράχτες τ' ουρανου μεσ' στην καρδιά-μου !
Μα εσυ, θα δεις, θα δεις, θα ρέψεις απ' τη δίψα
άπιστος είσαι, μη γελας ! και δεν αντέχεις !

ΕΘΝΙΚΟΣ 'Απιστος είμαι και ξεπάγιασα' αστραγάλους
να παίξουμε, ελα, ομπρος ! να ζεσταθούμε λίγο !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Σώπα ! Δεν άκουσες φωνη σα νυχτοπούλι ;

ΕΘΝΙΚΟΣ Ουφ, θάταν κουκουβάγια, μη γουρλόνεις...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ 'Όχι,
νά, δώθε ακούστηκε η φωνη η καταραμένη'
(Δείχνει το τσαντήρι του Ιουλιανου)

θάταν ο Σατανας που ξέσπασε σε γέλιο.

ΕΘΝΙΚΟΣ Σκύψε να δεις...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Εσύ !

ΕΘΝΙΚΟΣ Φοβάσαι ;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Τρέμω, Θέ-μου.
το Σατανα που τρογυρνάει με την κορώνα.

ΕΘΝΙΚΟΣ *(Σκύβοντας κοιτάζει)*
Σηκώθηκε, έρχεται, τα πόδια-του τρεκλίζουν...
Στάθηκε τώρα κι αναστέναξε... Ποτέ-μου,
σαράντα χρόνια ζω, δεν είδα τόση πίκρα !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ *(Κοιτάζει κι αφτος)*
Της Κόλασης η πίσσα στάζει απ' τα μαλιά-του'
βάλ' του, Χριστε, φωτια και κάψε-τον σα Γιούδα !

ΕΘΝΙΚΟΣ Τα στραβοπόδαρα κουνάει, ζυγόνει, νάτος !
(Αποτραβιούνται οι φρουροι)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αχ, ποιός μπορεί ψηλα το φράχτη να πηδήξει
της σάρκας, να γλυτώσει, Θε-μου, απ' την ψυχή-του!
Γυρίζω, τρογυρίζω το κορμί-μου, χύνουμαι
με φόρα και πηδω, μα πάλι πέφτω μέσα!
Φωνάζω στην ερμια τον πόνο-μου κι αχ, τότε,
πότε θα σηκοθούν ν' αποκριθούν οι πέτρες;
Να σπάσει η μοναξια, ν' αγκαλιαστούν τ' αδέρφια!
Αγέρα! ν' ανασάω πια, να δω τ' αστέρια.
Πολα παραφορτώθηκε η ψυχη, θα πέσει
πολά φαγε, ήπιε, φίλησε το στόμα, φτάνει
ψυχη, ξεφόρτωσε και ρήξε πια στα γκρέμνα
τους δώδεκα θεους και τα μεγάλα λόγια
αλάφρωσε, δεν ξέρεις τίποτα, δεν είδες,
δε σε φουσκόσαν οι δασκάλοι ρητορείες,
τώρα γενήθηκες, ψυχη, κι ανηφορίζεις
μεσ' στα γλυκα χαράματα την άγια στράτα!
Ποιός με κοιτάει με μάτια κίτρινα στην άμο;
Φρουφοι!

ΦΡΟΥΡΟΙ

Στους ορισμούς-σου, αφέντη!

(Ακούγεται σκούξιμο κουκουβάγιας)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κουκουβάγια.

Σκοτόστε-τη!.. Ντροπη! Πώς τρώμαξες, καρδιά-μου!

(Γελάει σαρκαστικά)

Εγω που δε φοβούμαι τάχα και γελω
και μάχες λαχταρω και μακρινες πορείες,
το Μέγα Αλέξαντρο να φτάσω, να περάσω
και τώρα ένα πουλι... Ντροπή-μου!

ΕΘΝΙΚΟΣ

Αφέντη, νά-τη!

Απ' το πολι φεγγάρι σάστισε και στάθη
και δίχως καν να φέρει αντίσταση, σκοτόθη.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Πουλι δεν είναι αφτο' φοβούμαι, βασιλιά μου,
είδα του Σατανα τα μάτια στο φεγγάρι...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κ' εγω... Κ' εγω... Τί με κοιτας;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Τον πόνο, αφέντη,
που σου ξεσκίζει την καρδια νογω, μα μη φοβάσαι
καλος είναι ο Χριστος και συχωράει το φταιχτη...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Γελάει πικρα)

Αλήθεια;

Καλος είναι ο Χριστος και συχωράει; Θα δούμε!

ΕΘΝΙΚΟΣ

Βάλε το νέο θεο με τους παλιους, συμπάθα
κ' εγω να σου μιλήσω, βασιλιά-μου, βάλ' τον

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

κι αφτον να γίνουν δεκατρεις, και μη σε νιάζει !

Ω, πόσο βολικα μπορει η ψυχη του ανθρωπου του ταπεινου με την ανάγκη να φιλιόσει !
Μα δε χωράει η τρανη ψυχη, στενος ο κόσμος, και δε βολέβεται, πλαντάει κι αρχίζει αγώνα και θα χαθει, και θα χαθει, μα δεν τη νιάζει !
Παρακαλώ-σας, σύντροφοί-μου, αναμερίστε !

(Κοιτάζει στα χέρια-του την κουκουβάγια)

Ωχ, Αθηνα : σοφη, σκληρη γεροντοκόρη !
Χαλάσματα δεν έχει πια στα στήθη ετούτα, καινούρια στήθη οικοδομω, το ακους ; Να φύγεις !

(Την πετάει. Γελάει πικρα)

Χαλάσματα δεν έχει πια ; Βαθια στα σπλάχνα τα σαπημένα-μου γαντζόθηκε ο χρησμος γυαλιστερος μεγάλος κόρακας και τρώει !

(Έρχεται ο γραφιας μισομεθησμένος)

ΓΡΑΦΙΑΣ

Πήραν τα ρούχα-σου φωτια και τρέχει η πίσσα, καφτο ποτάμι, βασιλιά-μου, απ' τα νεφρά-σου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μακρια ! Μακρια ! Κρασι το χνώτο-σου μυρίζει...
Κρασι μυρίζει και φιλι κι αναγουλιάζω.

ΓΡΑΦΙΑΣ

Πήρες φωτια, σου ορκίζουμαι, άκουσέ-με !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πέρα, μακρια, να μη νογω την αναπνιά-σου' λέγε !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Γυρνώντας τώρα απ' το ξεφάντομα είδα ασκέρια πνιχτα να ψέλνουν, να χορέβουν στο φεγγάρι' χωστα γλιστρω και τί να δω ; Τους Ναζωραίους κ' είχαν στη μέση του χορου μεγάλο σκιάχτρο, το σκιάχτρο το δικό-σου...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Εμένα ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ναι, το γνώρισα καλα, τη μύτη, την καμπούρα, τα γενάκια' τό 'χαν με ξύλα και κουρέλια αρμολογήσει, πίσσα απ' τη φτέρνα στην κορφη πασαλειμένο.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Με πίσσα ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

(Γελάει) Τί χλωμιας ; Την Κόλαση φοβάσαι !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Και τούβαλαν φωτια ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ναι, ναι... Τινάχτη ο γερο Δεσπότης-τους ο τυφλοπόντικας και παίρνει δαβλο και τον καρφώνει στην κοιλιά-σου σκούζοντας

- στον ουρανο βαρια αναθέματα και ξόρκια.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί ξόρκια ; Μη γελας ! Θυμήσου !
- ΓΡΑΦΙΑΣ Δε θυμούμαι...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Θυμήσου !
- ΓΡΑΦΙΑΣ Πού να θυμηθω ! Το στόμα-του έβγανε άσπρους αφρους και φώναζε... Α ! θυμούμαι τώρα : « Πίσα στα μάτια, στα νεφρα και στην καρδιά-του ! »
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Με τρόμο φαχροντας τα μάτια, τα νεφρα και την καρδιά-του)
- Πίσα στα μάτια, στα νεφρα και στην καρδιά-μου !
- ΓΡΑΦΙΑΣ Πώς τρέμεις ! Περιγελας την Κόλασή-τους κι όμως τα γένεια-σου, φιλόσοφέ-μον, βουτημένα στην πίσσα μέσα τα νογας κι ανατριχιάζεις.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Σα να παραμιλάει)
- Ναι, ναι... Στα μάτια, στα νεφρα και στην καρδιά-μον.
- ΓΡΑΦΙΑΣ Μάγια και ξόρκια και θεους και μάβρες πίσες γιόμοσε ο νούς-σου, βασιλια, συμπάθησέ-με και την αλήθεια...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιάν αλήθεια ; Το μυαλό-σου μικρο, σκληρο, σαν πετραμύδαλο, δε νιώθει !
- ΓΡΑΦΙΑΣ Ναι, την αλήθεια ! Απόψε, αφου το θες, παράπια και το κρασι σα βασιλιας με βασιλια περήφανα, χωρις να τρέμει, κουβεντιάζει.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Δεν είναι βασιλιας, δεν είναι το κρασί-σου γραφιας το πίνει, κάνει το γραφια και το άγιο δροσάτον αίμα του Θεού-μον εξεφτελίζει μα λέφτερο σε αφήνω να μιλας, τι ξέρω χρόνια πιστος εσυ πως με ακλουδας και γραφεις τα ιστορικα της πολεμόδαρτης ζωής-μον. Ποιός ξέρει πια μια μέρα, αλοίμονο ! μονάχα μπορεί η ψυχή-μον να σωθει με τα γραφτά-σου...
- ΓΡΑΦΙΑΣ Πολα μεγάλη είσαι ψυχη κι απο τα δίχτυα της αρετης που σ' έχουν πιάσει δε γλυτόνεις
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιά δίχτυα ; Ποιοί ;
- ΓΡΑΦΙΑΣ Οι θεοι, τα σκιάχτρα που τρομά-
[ζεις...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Δε θέλω να γελας ! Αν ζουν για κι αν πεθάναν, με σέβας μιλα...
- ΓΡΑΦΙΑΣ Ζουν όσο η ψυχη του ανθρωπου

με αγάπη, με τρομάρα τους πιστέβει. Αν πάψει...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Αν πάψει ;
 ΓΡΑΦΙΑΣ Ευτυχ λιποθυμούνε και πεθαίνουν.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Και τίποτ' άλλο ;
 ΓΡΑΦΙΑΣ Τίποτ' άλλο, μη φοβάσαι.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τόσο μεγάλη η δύναμη του ανθρώπου ; Σώπα !
 ΓΡΑΦΙΑΣ Τί τρέμεις ;
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Απ' τα νύχια ως την κορφή-μου αδάνατα,
 βαθιά νογω, με λούζουν αίματα και τρέμω...
 Αχ, τίποτ' άλλο ; Τίποτ' άλλο ; Τίποτ' άλλο ;
 (Γρατσουνάει τα στήθια-του αγριεμένος)
 Σκασμος, καρδια, και κόκαλά 'ναι αφτα, θα σπάσουν !
 ΓΡΑΦΙΑΣ Τί γρατσουνας τα στήθια-σου σαν τίγρης ;
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί γρατσουνω, γραφια, τα στήθια ; Συλογούμαι :
 Αν έσκιζαν του Μέγα Αλέξαντρου τα σπλάγγα,
 πώς θα πετιούνταν οι θεοι, στοιχια του νού-του,
 τρανα στην ομορφια, στη δύναμη, στη χάρη !
 Κι αν έσκιζαν κ' εμε τα σπλάγγα-μου ; Σακάτες !
 Γιατί ; Γιατι θεος αφτος κ' εγω σακάτης !
 (Έρχονται οι δυο φρουροι)
 Α' ΦΡΟΥΡΟΣ Ω, βασιλια !
 ΓΡΑΦΙΑΣ Πιο δυνατα... Μακρια αρμενίζει !
 Κάντε σενιαλό να σταθει, να σας μιλήσει...
 Β' ΦΡΟΥΡΟΣ Αί, βασιλια !
 ΓΡΑΦΙΑΣ Πιο δυνατα !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί θέτε ;
 Α' ΦΡΟΥΡΟΣ Αφέντη,
 μας έστειλες για τις φωτιες...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Για ποιές φωτιες ;
 Α' ΦΡΟΥΡΟΣ Που φάνηκαν τρογύρα στα βουνα...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κατάρα !
 Τρογύρα στα βουνα ;
 Β' ΦΡΟΥΡΟΣ Μας έπεψε η Μαρινα,
 δική-σου προσταγη, την ώρα που κοιμόσουν...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Α ! κ' έτσι αφρούρητος απόμεινα και μπήκαν...
 Τώρα νογω ! (Στο γραφια) Πώς είπες ; Η Μαρινα ; Λέγε !
 ΓΡΑΦΙΑΣ Δε μίλησα ; σφιχτα πολι κρατω τα χείλια !

- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Με πογηρια τα χείλια-σου έπαιξαν. Τί τρέχει ;
Τα δίχτυα, οι χριστιανοί, η Μαρίνα ; Δεν ακούω !
- ΓΡΑΦΙΑΣ Τα σπλάχνα-σου φωνάζουνε, θαρεις ο αγέρας
βραχνες πως γιόμοσε φωνες και προφητείες !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τα μάτια-σου μιλουν, τα μάτια-σου κι ακούω'
σώπα, καρδια, μην ξεφωνας' να σκύνω πρέπει
και στις βραχνες φωνες του απόξου κόσμου' λέγε,
κατασιγάσαν πια τα σωθικά κι ακούνε.
- Α' ΦΡΟΥΡΟΣ Ω, βασιλεια, πώς να το πω ; σαστίζει ο νούς-μου !
Δαιμόνοι τα μεσάνυχτα ξυπνουν και παίρνουν
όποια κι αν θεν μορφη να μας πλανέσουν' κι όσο
στο άγριο βουνο ανεβαίναμε, οι φωτιες εφέβγαν
κορφη κορφη πηδώντας κι άξαφνα γενήκαν
άστρα μεγάλα πυρκαγιες ολόγυρά-μας.
Σταθήκαμε' οι φωτιες μεμιας κι αφτιες σταθήκαν'
τρομάξαμε, ακουμπήσαμε κ' οι δυο σε βράχο—
και ξάφνου, βασιλεια...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Σιχαίνουμαι τον άντρα
που ως μυριστεί το Χάρο αρχίζει να τραβλίζει.
(Μιμείται χοροϊδευτικά) «Και ξάφνου, βασιλεια»
- Β' ΦΡΟΥΡΟΣ Μετακουνήθη ο βράχος,
δεν είταν βράχος, γέρος είταν στοιχιωμένος'
το δάχτυλο έβαλε στα χείλια αχνογελώντας
και με απαλη, χαρούμενη φωνη μας κράζει :
«Έφτασε πια το τέλος-του, έφτασε...» και χάθη.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Έφτασε πια το τέλος-του ; Ποιανού ;
- Α' ΦΡΟΥΡΟΣ Δεν ξέρω,
μη με ρωτας.
- Β' ΦΡΟΥΡΟΣ Και τρομαγμένοι ευτυς κ' οι δυό-μας
πηλάλα εδω κατηφορίσαμε...
- Α' ΦΡΟΥΡΟΣ Και νά-μας,
στα πόδια-σου πεσμένοι, βασιλεια, τα λόγια
σου φέρνουμε τα σκοτεινα, συχώρεσέ-μας !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Στο νού-μου γίνονται αστραπη τα μάβρα λόγια'
θειάφι γιομόνουν τα ρουηούνια-μου, αναπνέω
τον κεραβνο που τρογυρνάει στα κορφοβούνια'
μα εσεις, ψυχες του κάμπου, ακούστε τί προστάζω :
Δαγκάσετε τα χείλια-σας' ψυχη μη μάθει
το σκοτεινο, κρυφο που φέρατε μαντάτο'
αρχοντικά μηνύματα είναι αφτά για μένα.

(Φέβγουν οι δυο φρουροι)

Έτοιμος πάντα, ορθος, σε περιμένω, ω θάνατε,
απο την ώρα που γενήθηκα, το ξέρεις.

Μεσ' στο ψωμί-μου, στο κρασι και στο κρεβάτι,
χρόνια το χνώτο-σου το νιώθω συντροφιά-μου'
καλως ναρθείς, αρκούδα μαλιαρη! Γιομάτη
μέλι η κερήθρα της καρδιας να φας, κι ο νούς-μου
φαρδι αιηλό' ναι χοροστάσι να χορέψεις!

Και σύ, τί κλαις; Παράπιες, λέω, και γά, σε κλάμα
σε βγάνει το κρασι κι αρχίζεις στο μεθύσι
να με αγκαλιάζεις και να κλαις ξεμωραμένος.

ΓΡΑΦΙΑΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Συμπάθα-με... Παράπια απόψε κ' η ψυχή-μου...

Ασ' την ψυχη! Τρέχουν τα μάτια-σου σα βρύσες'
σταμάτα το αρμυρο νερο να μην πιγούμε.

Ψηλα γιά σήκωσε, γραφιά-μου, το κεφάλι
κοίτα πώς γλώμιασε, σαν ξέθωρο σμαράγδι,
και το φεγγάρι αγνο κατηφοράει στη δύση.
Γιά πιάσε τα χαρτια και το μελάνι, γράφε:
«Τέτιος κι ο βασιλιας χλωμα ποβασιλέβει...»

ΓΡΑΦΙΑΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πόσο σε αγάπησα δε λέγεται...

Καλα,

καλα, μα ακόμα δεν πεθάναμε... Γιά στάσου,
κάποιο απαλο περπάτημά γρικω στην άμο!
Παρ' το πτερο, σου λέω, και γράφε, γράφε ακόμα:
«Κ' ίδια την ώρα αφτη, χαράματα, γρικηθη
περπάτημα αλαφρο της πολυαγαπημένης...»

ΓΡΑΦΙΑΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Σκύβοντας στο αφι του Ιουλιανου)

Έχε το νού σου, βασιλια...

Το ξέρω, σώπα!

Σύρε να κοιμηθείς, να βρει θεράπειο ο νούς-σου
θαρω, βαρης ο γήλιος τούτος θ' ανατείλει,
και θάχεις σήμερα πολη δουλεια, γραφιά-μου!

ΓΡΑΦΙΑΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ω, βασιλια, μου σκίζεται η καρδια... Δεν ξέρω...

Καλο το τυφλοπάνι απάνω-μας της μοίρας'
μα εγω το τυφλοπάνι σκίζω-το κι ας τρέμω'
θέλω να δω!

Γραφια, παρακαλώ-σε, ανάγειρε
τα βλέφαρα μην κλαιν, παράτα-μας μονάχους'
απ' το άγριο σκοτεινο στρατόπεδο της μοίρας
φτάνει η γυναίκα τούτη και κρατάει μεγάλες

γραφες με κόκινες βασιλικές σφραγίδες.
'Άσε-με μόνο και μην κλαις' καλά τα πάντα
στη γης αφτη, που λιώνει τα κορμια, τελέβουν.
(Φέβγει ο γραφιας. Ο Ιουλιανος βλέπει τη Μαρίνα
νάρχεται' μουρμουρίζει)

Αλοίμονο ! άλη πια στη γης χαρα δεν έχω !
Νάταν να μπόρουν, να μην ντρέπουμουν, ν' ανοίξω
την ακατάδεχτην ασκητικια καρδιά-μου !
(Φτάνει η Μαρίνα)

Καλώς-τη !

ΜΑΡΙΝΑ

Αγαπημένε-μου, κοιμήθεις ; Λάμπει
γιομάτο φως ουρανικο το πρόσωπό-σου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Με πήρε ο γύπνος κ' είδα κι όνειρο, καλή-μου !
Κυνήγουν, λέει, μεσ' στα βουνα με το δοξάρι
και δώδεκα παχια σαγίτεψα περδίκια
και τάρηξα αμαθια στη ράχη-μου να φύγω...
Μα τρέχαν αίματα, αίματα ζεστα και λίμνη
μεγάλη εγίναν τα βουνα και κολυμπούσα
φωνάζοντας με το κεφάλι ορθο : Μαρίνα !

ΜΑΡΙΝΑ

Καλο και βλογημένο, αγάπη-μου' τη νύχτα
στον ύπνο χύνεται σαν όνειρο ο Θεος
και τις κρυφες γωνιες του σωθικου φωτίζει :
Απ' τους παλιους θεους κολύμπαες να γλυτόσεις
και μ' έστειλε ο Θεος και σου άπλοσα το χέρι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Μόνος) Αχ, η καρδια πώς μεταπλάθει τον αγέρα !

ΜΑΡΙΝΑ

Τί' πες, καλέ-μου ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τίποτα. Μιλω του αγέρα !

ΜΑΡΙΝΑ

Σκύβω και προσκυνω τα μάτια που Τον είδαν'
τρισάγια 'ναι η στιγμή, γιομάτη ανατριχίλα,
που δρασκελάει ο Θεος τα σωθικα του ανθρώπου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Γιατί τα χέρια-μου φιλας ; Τί με κοιτάξεις
βαθια, θαρεις πως έχε γεια μου λες για πάντα ;

ΜΑΡΙΝΑ

'Όχι, σε χαιρετω και σε καλωσορίζω !
Απο πηχτες κ' αιματομένες λίμνες ήρθες
κ' εγω στον όχτι εδω, σε πρόσμενα, καλέ-μου'
να δώσει η χάρη του Θεου και να γλυτόσεις !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πάλι γλυκα φιλας τα χέρια μου' η περισια
της γυναικος η τρυφεράδα δε μου αρέσει'
κάποια μηνάει στον άντρα συφορα μεγάλη.

- Θαρω απ' τη νυχτερνη τη μάβρη λειτουργιά-σας
κρυφο πως μου κρατας το θάνατο πεσκέσι.
- ΜΑΡΙΝΑ 'Οχι ! τη λεφτερια, στο πείσμα-τους, σου φέρνω !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί κλαις ; Τί σουκάμαν ; Γιατί βογγας ;
- ΜΑΡΙΝΑ Καλέ-μου,
φωνή 'συρα κ' εγω στην αγρυπνια μεγάλη !
«Μην κάντε ξόρκια, μην τον κάψτε, ακούσετέ-με :
Αστραποβόλησε ο Χριστος στην κεφαλή-του !
Χασα μεγάλη, αδέρφια-μου, όλα πια με γλύκα
τελειούνου κι ο Θεος ανοίγει την αγχάλη
και το χαμένο αρνι το κουβαλάει στη μάντρα !»
Μα αφτοι φωτια στο σκιάχτρο-σου έρηγναν και σκούζαν :
«Χριστε, και κάψε-τον ως καίγεται κι ο Γιούδας !»
Μα δε σε αφήνω εγω στην Κόλαση να πέσεις !
Ακου, μη μου στρηνίξεις, μη χυθεις, καλέ-μου,
να πιάσεις το σπαθι και τη σφαγη ν' αρχίσεις !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Ειρωνικα)*
'Ετσι αρχινάει λοιπον της λύτρωσης η γλύκα ;
- ΜΑΡΙΝΑ Μεγάλα, φοβερα θ' ακούσεις λόγια πρώτα...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μεγάλα ; φοβερα ; Μη βιάξεσαι, για στάσου
μιαν αστραπη το αστέρι της αβγης να δούμε...
(Σιγα, κοιτάζει το αστέρι της αβγης)
Καλα. Και τώρα πια μορεις να πεις τα πάντα.
- ΜΑΡΙΝΑ Πολι θα λυπηθεις' αβάσταχτα βαρι 'ναι !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Φως θέλω εγω' θεο δεν έχω πιο μεγάλο.
- ΜΑΡΙΝΑ Για την αγάπη του Χριστου σε κυνηγούμε
μερονυχτις, να σε σκοτώσουμε, καλέ-μου...
Μήνες και μήνες σα θεριο βαθια στην έρμιο
λαχταριστα τις στάλες το αίμα-σου ακλουθούμε...
Δυπήσου-με και μη μιλας, για να προφτάσω,
να σου ξεμολογηθω, ποι λιγοθω, τα πάντα
φωνάζει μέσα-μου ο Χριστος και τον ακούω !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ 'Ενα μονάχα θέλω να μου πεις και φτάνει
- ΜΑΡΙΝΑ Ξέρω τί θες' μη με κοιτας...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μεσ' στους προδότες,
για πές-μου αν άκουσες αν είταν κ' η Μαρίνα...
- ΜΑΡΙΝΑ Πρώτη ! Σα λαγονιάρα ετράβαε ομπρος και κράτας
νά, τούτο το σταβρο στα στήθη που αγαπούσαν,

ξεχειλιστο φαρμάκι, ωχού, να σε κεράσω !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Απελπισια, ψηλη κορφη γιομάτη αστέρια·
έφτασα πια στην άγια Μοναξια, αναπνέω !

(Στη Μαρίνα)

Ε, τώρα ανέγνια πια ας καθίσουμε στην άμο,
σα δυο πάλιοι μεγάλοι φίλοι να τα πούμε·

(Σιγη. Ο Ιουλιανος με ήσυχη φωνη)

Πολυ μεγάλο μούκαμες καλο, Μαρίνα·
τα σύνορα ξεπέρασα της πίκρας κι όλα,
όλα του κόσμου τα φαρμάκια έγιναν μέλι.

(Κοιτάζει γύρα-του εξιστακος)

Όμορφη πού ναι η γης και πώς γελούνε τ' άστρα
και πώς ξυπνουν στο βράχο αντίκρα κι ακονίζον,
τ' ακους ; με βιάση τα ραμφιά-τους οι κοράκοι !
Κοντέβει πια, θαρω, να ξημερόσει· εχύθη,
για δεξ, τριαντάφυλο πολυ μεσ' στον αγέρα !

ΜΑΡΙΝΑ

Ωχού, φοβούμαι εγω τη γλύκα της φωνής-σου !
Βουβη παραστριγμόνεις την ψυχη, θα σπάσει·
σήκω, την περηφάνεια νίκησε και σύρε
φωνη μεγάλη στην ερμια, για ν' αλαφρόσεις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αλάφροσα. Μα τώρα πές-μου, ο νούς-μου θέλει,
ο νους, όχι η καρδια ! να μάθει ο κακομοίρης :
Τόσες φορες κρασι με κέρασαν τα χέρια-σου,
γιατί δε με φαρμάκισες ;

ΜΑΡΙΝΑ

Φωνη στα σπλάχνα
μου φώναζε να μη βαστω και θάρθει μέρα,
κ' ήρθε, ω χαρά ! ν' αστράψει ο λυτρωμος στο νού-σου
και χύνω τώρα, νά, στην άμο το φαρμάκι.

(Κάνει ν' ανοίξει το σταβρο, μα ο Ιουλιανος τη συγχρο-
τάει)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δικό-μου το φαρμάκι, μην το χύνεις· όμορφο
στον άσπρο-σου λαιμο μαργαριτάρι ο Χάρος.
Μα πες, ντροπη μεγάλη αφτο για με, δε βοήξαν
άλη παγίδα οι κυνηγοί-σου να με πιάσουν ;
Λαγος σα νάμου ερωτεμένος, που απ' τη γλύκα
τα χάνει την πολη στη θηλυκιά-του πλάι.

ΜΑΡΙΝΑ

Δεν τέλειοσα και μη γέλας· οι κυνηγοί-σου
καλα, περικάλα το ξέραν. πως για σένα
της γυναικος το δόλομα, ασκητη, δε φτάνει·

- κι άλες, πιο τρομερες, σου στήσανε παγίδες.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Αλήθεια; τρομερες; Μου αρέσει, τι τρανό 'μαι θαρω θεριο και τέτοια δόκανα μου πρέπουν. Για λέγε.
- ΜΑΡΙΝΑ Τρεις φορές σου ρήξαν το κοντάρι κρυφα πισώπλατά-σου οι Χριστιανοι στη μάχη' μα σε άγγιξε αλαφρια σουρίζοντας και χάρη.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναι, ναι, θυμούμαι τρεις φορές το σουρίγμά-του...
- ΜΑΡΙΝΑ Κι απόψε νά, στα γόνατά-μου όντας κοιμόσουν, εγω, εγω τις πόρτες άνοιξα...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Το ξέρω...
- ΜΑΡΙΝΑ Το ξέρεις! Πώς μπορείς τον πόνο να βαστάξεις;
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μπορω. Συνήθισα, συνήθισα, Μαρίνα...
(Μόνος) Το ξέρω, δε συνήθισα, όχι, μα απο πείσμα τα χείλια τα στεγνα δαγκώνοντας σωπαίνω' βουβος την αρετη κρατω κατάστηθά-μου σφιχτα, σπαραχτικα, μη φύγει απο τον κόσμο!
- ΜΑΡΙΝΑ Γιατί το στήθος έτσι γρατσουννας, καλέ-μου; Τί συλογίστης κι αναστέναξες;
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Το θάμα!
Κάποιος θεος το χέρι-του κρατάει, Μαρίνα, ποπάνω απ' το κεφάλι-μου...
- ΜΑΡΙΝΑ Ο Χριστος!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Γελάει περιπαιχτικα) Θα δούμε...
'Ελα κοντα' στα χείλια σου ξεκρίνω: ακόμα ζυγιάζεται ένας λόγος και δεν πέφτει.
- ΜΑΡΙΝΑ Θέ-μου,
ο πιο βαρης, και πώς να σου τον πω; φοβούμαι!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Δεν έχει φόβο πια, δεν έχει πια χαρα,
εμεις τα σύνορα περάσαμε και πάμε!
Βολες θαρω σαν όνειρο πηχτό 'ναι ετούτη του κόσμου η χλαλοη κ' η θλιβερη πορεία' λέγε, Μαρίνα αγαπημένη, πριν ξυπνήσω!
- ΜΑΡΙΝΑ Με δόλο στην καρδια της ερημιας ετούτης,
σιγα, σιγα σε συντραβήξαμε και μπήκες...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Με δόλο; Ξαναπέστο!
- ΜΑΡΙΝΑ Ντύσαμε σαν Πέρσες
δυο Χριστιανους...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αχά !

ΜΑΡΙΝΑ

Συγώρεσέ-με· σκύβω,
τα χέρια-σου φιλώ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Στον πάτο της παγίδας !

ΜΑΡΙΝΑ

Μόνο ο Χριστός μπορεί...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Στα στήθια-μου τα νύχια
καρφώνω και φωνάζω : Ανάγκη δεν τον έχω,
με τη δική-μου την ψυχη θα πολεμήσω !

ΜΑΡΙΝΑ

Αν δε φωνάξεις το Χριστό, δεν έχεις, ώχου,
δεν έχεις λυτρωμο...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καλια το αστροπελέκι !

Δε θέλω εγω Χριστούς, θεούς θα πάω να κραζώ
την έρημη ερημια τη Μάνα-μου, σα σκύλος
που πέθανε το αφεντικό-του και θ' ασκόσω
στην άγριαν άμο το λαιμο και θα γαβγίσω !
Για πές-μου, κ' η βασίλισα ;

ΜΑΡΙΝΑ

Μαζί-τους.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Α !

ΜΑΡΙΝΑ

Στην αγρυπνιαν απόψε φώναζε και χτύπαε
τα χέρια-της, τα στήθια, και στο σιαάχρο πρώτη
το φονικο γελώντας σούμπηξε μαχαίρι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Φρουροί !

ΜΑΡΙΝΑ

Τί τους καλνας ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Φρουροί !

(Έρχονται οι δυο φρουροι)

ΦΡΟΥΡΟΙ

Στους ορισμούς-σου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Να φέрте τη βασίλισα !

ΜΑΡΙΝΑ

Αχ, γιατί την κραζεις ;
Τα μάτια σου, καλε, πώς γιόμοσαν λαχτάρα !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Να φέрте τη βασίλισα !

ΦΡΟΥΡΟΙ

Αν κοιμάται, αφέντη !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πάρτε σμαράγδια, μοσκοκάρυδα και πέτρες
κι ομπρος ! πετροβολήσετέ-τη να ξυπνήσει !
Και πέστε να ντυθει, να στολιστεϊ σα νύφη !

(Φέβγουν οι φρουροι)

Α ! φτάνει, φτάνει πια ! Ξεχείλισε η καρδιά-μου !
Έχω καιρο... Δυο τρεις, μπορεί, μου μένουν ώρες,
χιλιάδες χρόνια θα γενουν και θα προφτάσω.

Μην κλαις... μην κλαις... Δε φταις εσυ, δυστυχισμένη.
Την πάσα αλήθεια μου ξεσκέπασες και τώρα
περίσσια χαίρουμαι στο φως να πολεμήσω.

(*Ακούγονται φωνες, έρχονται δυο στρατιώτες τρα-
βώντας ένα γέρο. Πίσω-τους πλήθος στρατιώτες*)

Τί 'ναι οι φωνες ; Σταθήτε !

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Βασιλιά-μου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Στάσου,

να πάρω τ' άρματα... μην προχωρας ! Μαρίνα,
ντροπη, ντροπη, να κλαις μπροστα στο πλήθος' βάστα.
Κ' εγω βαστω. Ζυγώστε, σύντροφοι, τί θέτε ;
Ω, τί 'ναι η μαλιαση που κουβαλάτε αρκούδα ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Είναι ασκητης, τον πιάσαμε χωσια, την ώρα
που κάρφονε ένα ξύλινο σταβρο στην άμο.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(*Μόνος*)

Κιόλας ωσπέρα εδω στην έρημο έχει φάσει !
(*Δυνατα*) Σταβρο ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Σταβρο μεγάλο του μπογιού-σου, αφέντη,
κι ως μας αγνάντεψε, αχνογέλασε με γλύκα
σαν το μωρο και λόγια αρχίνησε να λέει,
θάνατι τρελος, παράξενα πολύ...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Σωπάτε

θάνατι τρελος' για φέριτε-τον κοντά-μου !
Τις μύτες φράξετε, μυρίζει σαν αρκούδας
απ' την πολη την αγιοσύνη το πετσι-του.
Γιά μίλησε, άγιε-μου ασκητη, να δούμε, λέει,
ανθρώπινη είναι τάχα για θεριου η λαλιά-σου ;

ΑΣΚΗΤΗΣ

(*Με ήρεμη γλυκεια φωνη*)

'Εφτασε πια το τέλος-σου, έφτασε... έφτασε... έφτασε.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καλα, το ξέρουμε και μη μας φοβερίζεις !
Δεν έχεις τίποτ' άλο να μου πεις απ' τις μεγάλες
της αγιοσύνης ερημιες ; Αφτό 'ταν όλο ;
Κ' είταν ανάγκη να βογγας και να γουρλόνεις
τα μάτια, για να πεις τόσο φτωχο μαντάτο ;
«'Εφτασε πια το τέλος-μου» : Καλως να ορίσει !
(*'Ερχονται δυο στρατιώτες*)

Α' ΣΤΡΑΤΙΩΤ.

Ω, βασιλια, στη ρίζα του σταβρου, στην άμο...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τί θες ; Εδω με το τρανο θεριο μιλούμε...

Β' ΣΤΡΑΤΙΩΤ.

Στη ρίζα του σταβρου-του σκάψαμε, και νά,

- τί βρήκαμε... Μια ζωγραφία...
- ΜΑΡΙΝΑ Την Παναγία!
(Κάνει το σταβρό-της)
- ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Βόηθα, Κερα Καλη, και φώτισε το νού-του!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ...με δυο χοντρα μεγάλα μάτια, σα σμαράγδια.
Σμαράγδια! Ακόμα δεν ξημέροσε, δε βλέπω...
Ζυγόστε εδω!
- ΜΑΡΙΝΑ (Αγκαλιάζοντας την Παναγία)
Δεν είναι, μη βογγας, δεν είναι!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Πέρα! μη με αμποδας· ανάμεσα της Μοίρας
κ' εμε μη στέκεσαι, αναμέρισε, θα βάλω
τα χέρια-μου να δω κι ασ τυφλωθει το φός-μου!
(Ψάχνει τα μάτια της Παναγίας· πηδάει απ' τη χαρά του)
Καλως τα μάτια-μου! Καλως τα δυο σμαράγδια!
Γέλασε πάλι η γης, πρασίτισε, γιομόσαν
σταφύλια τραγανα τα σωθικα του ανθρώπου.
- ΑΣΚΗΤΗΣ Έφτασε πια το τέλος-σου, έφτασε...έφτασε...έφτασε...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Βγάλτε τα μάτια-της!
- ΜΑΡΙΝΑ Χριστέ-μου, βόηθα!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Βγάλτε
τα μάτια-της και τάκλειψε.
- ΜΑΡΙΝΑ Φίλω τα πόδια-σου,
φίλω τα χέρια-σου, άκουσέ-με...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Δεν ακούω·
ετύφλωσε, θα τυφλωθει και μη φωνάζεις·
έχω κ' εγω θεο, πονω κ' εγω μαζί-του!
Εσυ που την κρατας, εσυ, προστάζω : βγάλτα!
- Α' ΣΤΡΑΤΙΩΤ. Φοβούμαι!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί φοβάσαι ; Εύλο 'ναι και μπογιες ..
- Α' ΣΤΡΑΤΙΩΤ. Το ξέρω, βασιλιά-μου, μα φοβούμαι... Ετούτος
ο κοιλαρας, ο παλεστης, ασ της τα βγάλει!
- Β' ΣΤΡΑΤΙΩΤ. Κ' εγω, κ' εγω φοβούμαι, βασιλια...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ντροπή-σας!
Φέρετε-τη δω!
- ΜΑΡΙΝΑ Χριστε, Χριστε, μην τον αφήσεις!
Κάμε το θάμα-σου, για τώρα, για ποτέ-του!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Νά! Νά!

- (Μάχεται με τα νύχια να βγάλει τα μάτια της Παναγίας' τα δάχτυλά-του αιματόνουν)
- ΜΑΡΙΝΑ Δεν τον πονας τον άνθρωπο, Χριστέ-μου ;
Κόψε τα χέρια-του για να σωθει η ψυχή-του !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Νά ! Νά !
- Α' ΣΤΡΑΤΙΩΤ. Της έβγαλε τα μάτια με τα νύχια !
- Β' ΣΤΡΑΤΙΩΤ. Αίματα στάζουν, δες, πηχτα τα δάχτυλά-του !
- ΜΑΡΙΝΑ (Σέρνει φωνη, κοιτάζει τον Ιουλιανο με φρίκη, σα για πρώτη φορα. Πισωδρομάει με φρίκη)
Ο Αντίχριστος !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Κοιτάζοντας τα αιματομένα χέρια-του με τρόμο)
Τα χέρια-μου αίματα... τα χέρια-μου...
- ΜΑΡΙΝΑ Ο Αντίχριστος ! Ω Παναγια, συχώρεσέ-με !
(Αρπάζει το κόνισμα στην αγκαλιά-της και το φιλάει)
- ΑΣΚΗΤΗΣ (Με ήσυχη πάντα γλυκεια φωνη)
'Εφτασε πια το τέλος-του...έφτασε...έφτασε...έφτασε...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Γιά πάρτε τη βρωμιάρια αρκούδα αφτη απ' ομπρός-μου
(Παίρνουν τον Ασκητη' ο Ιουλιανος κοιτάζει τα σμαράγδια' αναστενάζει)
Σαν πρώτα δεν αστράφτουν πια, δε ζουν, κι ο κόσμος, απ' τα θολα διαβαίνοντας νερά-τους, σβήνει' χαρούμενα καθάρια μάτια του θεού-μου, αχ, τα πολλα πυκνα σας θάμπωσαν λιβάνια !
(Στη Μαρίνα)
Πού πας το κόνισμα ; Μη φέβγεις !
- ΜΑΡΙΝΑ (Με φρίκη) Ωχ, τα χέρια που τύφλωσαν την Παναγια με αγγίξαν !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Στάσου !
- ΜΑΡΙΝΑ Ωχού, πού να σταθω ! Για πάντα πια, για πάντα !
(Φέβγει με το κόνισμα στην αγκαλια)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Για πάντα πια, για πάντα πια, δυστυχισμένη !
(Έρχεται ο φρουρος)
- Και τώρα τη βασίλισσα' η σειρά-της ! Έλα, τί με κοιτας χλομος κι ανοιγοκλεις το στόμα ; Την ξύπνησες ;
- ΦΡΟΥΡΟΣ Στη γης γονατισμένη, αφέντη, με τις αόρατες κουβέντιαζε δυνάμες.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναρθει, ναρθει, στις ορατες να κουβεντιάσει !
 Της τόπες ;
 ΦΡΟΥΡΟΣ Ναι...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Και να ντυθει σα νύφη ;
 ΦΡΟΥΡΟΣ Ναι...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Λοιπον ;
 ΦΡΟΥΡΟΣ Φωνή 'συρε στον ουρανο.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ν' ακούσω !
 ΦΡΟΥΡΟΣ Ο λόγος-της βαρης, μη με ρωτας, αφέντη !
 Νά-τη, μεσ' στης αβγης το φως και ρώτησέ-τη !
 (Αποτραβιέται. Έρχεται η βασίλισσα και την αναβα-
 στάει η βάρια)
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ε, τόπο, τόπο στην Αβγουστα να περάσει !
 Τί να τον κάμομε τον ήλιο πια ; Κοιτάχτε,
 πώς λάμπουν στην αβγη τα ολόξανθα μαλιά-της !
 Καλως της αμουδιας το κάτασπρο κρινάνθι,
 με τη βαθεια, κρυφη σταλαματια το μέλι !
 Καλώς τη τη γυναίκα που ο Θεος, το μάτι
 σφαλνώντας πονηρα, μας έδοκε ένα βράδυ·
 σε πεθυμήσαμε πολι, καλως μας ήρθες !
 Και τώρα, σύντροφοί-μου, αφήστε-μας μονάχους·
 και συ, μικρούλα βάρια-μου, να φύγεις· θέλει
 να μείνει μοναχο το ερωτικο ξεβγάρι.
 (Φέβγουν. Μένουν ο Ιουλιανος κ' η βασίλισσα)
 ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Αδιάντροπε !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Παρθένα αγάπη-μου, το νιώθω
 και συ που δεν μπορείς να κοιμηθεις τις νύχτες·
 μήτε κ' εγω· κι ας μαρτυρήσει το λυχνάρι-μου,
 αγνος αν πέρασα τις νύχτες της ζωής-μον·
 γιατι μονάχα εσένα απο μικρος λαχιάρουν.
 ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Υποκριτη, προδότη του Χριστου, καμπούρη !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μεγάλη η χάρη του θεού-σου· θάρθει μέρα,
 έχω ακουστα, γλυκα ν' αδερφοθουν τα πάντα·
 κι ο Σατανας στη θεία να πέσει αγκάλη.
 Αχ, βάσταξαν πολι τ' αρραβονιάσματά-μας·
 μα τώρα, στ' όνομα του Θεου, θα γίνει ο γάμος.
 ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Θέ-μον, και σύρε το σπαθί-σου, χόρισέ-μας·
 το σώμα-μου δεν το άγγιξε, παρθένο ακόμα
 για σένα το κρατω στον ουρανο, Χριστέ-μον·

- μα την ψυχή-μου, όσο να ζει, ξεπαρθενέβει !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Προστάζει-το ο Θεος οι σάρκες μια να γίνουν !
- ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Τόση η λαχτάρα-σου πολη, καταραμένε ;
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τόσο πολι, σε λαχταρω, Κερα, που τρέμω...
- ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ 'Όσο η ψυχη μακραίνει απ' το Θεο, πληθαίνει κι ο τρόμος.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Αι, μη μου χτυπας τις αρετές-σου !
Κάστρο αφηλο της παρθενιας, ποτε, μολόγα, σατανικα ποτέ-σου ονειράτα δεν είδες ;
Ποτε τον άντρα δε λαχτάρισες, τον άντρα-σου ;
- ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Ποτε, δοξάζω το Θεο !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ντροπη, ντροπή-σου !
Μα τί έχεις μέσα εδω στα στήθια, στα νεφρά-σου ;
Λιβάνια, κόλυβα, σταβρους ;
- ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Αφορεσμένε,
γιά λέγε λέφτερα τί θες ; Γιατί χαράματα με τόση βιας ναρθω με κάλεσες και τώρα σαν αλεπου με πονηριες με γυροφέρνεις ;
Είσαι γλομος γραφιας, σακάτης, δε σου πρόπευν, και δε με ξεγελας, της ερωτιας τα λόγια !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Σωστα, αδερφη του φοβερου φονια, σωστα, σωστα τα λες, μα δεν τολμας να πας πιοτέρα !
- ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Δε δείλιασε ποτε του Κωσταντίνου η κόρη με τόση μ' έκραξες σπουδη, για να προλάβεις να γδικηθεις, γιατι καλα το νιόθεις έφτασε, έφτασε πια το τέλος σου, έφτασε, Αποστάτη !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Και το δικό-σου ! Δε σε αφήνω, θα σε πάρω στη μάβρη Κόλαση αγκαλια να κυλιστούμε.
Ναι, ναι, θα κοιμηθεις μαζί-μου, θ' αμαρτήσεις με το δικό-σου πια το θέλημα, Κερά-μου !
- ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Εγω ;
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναι, ναι, και χαχαρίζοντας θα χάσεις, θα δεις, μεσ' στην αντροικια αγκάλη την ψυχή-σου !
Σμίγει η λαχτάρα με τη γδικηση, θυμούμαι τη νύχτα της σφαγης στο σκοτεινο παλάτι, γέλια, φωνες, τις πόρτες σύντριψαν και πέσαν μουγκρίζοντας πα στου πατέρα-μου την κλίνη.
Κι αφτος ορθος πηδάει κι αρχίνησε : «Βοήθεια ! Βοήθεια !» να βογγάει, «γλυτόστε τα παιδιά-μου !»

Μα το λαρύγγι εφτυς του αρπουν και το ζεστό-του
πισίλισε αίμα τα μαλιά-μου και τα χείλια
κ' έξη χρονων ελιποθύμησα στις πλάκες.
Κάτω τα χέρια, μην αρνιέσαι !

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Δεν αρνιέμαι.

Όλη την παίρνω απάνω-μου τη νύχτα εκείνη !
Εγώ στον αδερφό-μου φώναξα γυρνώντας,
μικρούλα ακόμα, στο Παλάτι : « Σκότοσέ-τους
όλη η σπορά-τους να χαιθει, να μη μας φάει ! »

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δε χάθημε, σας έφαγε όλους και το θρόνο
σας πήρε το δικέφαλο ο γλομος καμπούρης !

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Αχ, νάταν η ζωή να ξαναγύριναε πάλι !
Θα σε άρπαζα απ' τα δυό-σου πόδια και θα σπούσα
πα στα χρυσα ψηφιδωτα την κεφαλή-σου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μου αρέσεις, Έπρεπεν εμεις καινούρια ξάφνου
ν' αρχίζαμε ζωή, στη γης να προχωρούμε
χωρίς Χριστους, Θεους, μονάχα εμεις οι δυό-μας·
εγώ η ψυχη που λαχταράει και συ σπαθί-μου !
Μα δεν πειράζει· η μοίρα ό,τι έδοκε ας χαρούμε !
Νά, ζεις εσύ, χαρα μεγάλη ! ζεις, πομείναν·
απ' όλη πια τη μισητη βαρεια γενιά-σου,
το στόμα αφτο, τα κρύα τα χέρια-σου, τα μάτια,
τα μαρμαρένια-σου μερια και τ' άδεια στήθη·
αχ, τί χαρα να στριμοχτει η γενιά-σου ακέρια
σ' ένα κορμι κι αφτο να το κρατω στα νύχια !

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Δε με κρατας !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αγαπημένη, ξέρεις πόσο
κρυφα το μίσος συνορέβει την αγάπη·
σκύψε το στήθος-σου να δεις : δε σπαρταρίζω
στον Σατανα την αγκαλια μονάχα· κάποιες
νύχτες, το ακους ; βογγω και στη δική-σου αγάλη !
Ντροπη !

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ντροπη δεν είναι· στέφανα ο Χριστός-σου
μας έβαλε λεμονανθους κι ορθες ανοίγει
χαμογελώντας της Παράδεισος τις πόρτες.
Έλα να μπορούμε.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Μη με σούρνεις, αχ δε θέλω·
Κόλαση μάβρη κ' η Παράδεισο μαζί-σου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Έλα, μην αντιστέκεσαι· ποιός ξέρει τάχα
τις στρουφιχτες του φοβερου Θεού-σου στοάτες ;

- Μπορει να μούχει αφτος γραμένο στη δική-σου
μονάχα την αγάλη νάβρω σωτηρία!
- ΒΑΣΙΛΙΣΑ** Εου, το τέρας, να σωθεις ; Εου; Ποτέ-σου!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Σαν παραμύθι κ' η ζωη· θυμάσαι, Ελένη,
το τερατόμορφο θεριο που προσδοκούσε
χρόνια ναρθει να το φιλήσει αγνη παρθένα
να ξαναβρει το αγγελικό-του θώρι; Τέτοια
κ' εμε η ψυχη και περιμένει το φιλή-σου!
- ΒΑΣΙΛΙΣΑ** Δε με πλανάς με τα πιτήδια λόγια-σου, όχι!
Μη με κοιτας' της Κόλασης φωτια η ματιά-σου!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Ελένη, ορκίζουμαι, της Κόλασης δεν είναι,
μα της αγάπης-μου για σένα... Εντος, βαθιά-μου,
φωνες πολες γρικω και κλάματα...
- ΒΑΣΙΛΙΣΑ** Σημάδι,
Χριστέ-μου, σου ζητω το δρόμο να μου δείξεις;
Μάβρη ανοιχτη πληγη το στόμα-του να γίνει,
αν ψέματα μιλάει... Να δω και να μην πέσω
σε ντροπερη κρυφη του Σατανα παγίδα.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Ορκίζουμαι, είναι αλήθεια· φούντοσε η παλιά-μου,
με ασκητικούς κρυφους θρημένη πόθους, φλόγα
νύχτες και νύχτες αγρυπνω, τα χέρια απλώνω
και σένα, Ελένη, λαχταρω· στην αγκαλιά-σου
μονάχα πια θα βρω μαθεσ κ' εγω τον ένα
κι αληθινο Θεο, το ξέρω...
- ΒΑΣΙΛΙΣΑ** Κ' η Μαρίνα;
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Κακο δε θέλω εγω γι' αφτη να ξεστομίσω·
μα εμένα πρέπει απο τρανη γενια γυναικα.
Έλα, κι ας τραβηχτούμε οι δυό-μας πια, ν' αφήσουμε
τον έρωτα, το σαρκοφάγο νυχτοπούλι,
γλυκα να πρωτοκελαηδήσει στο σκοτάδι.
- ΒΑΣΙΛΙΣΑ** Χριστέ-μου, που σταβρόθης, δείξε-μου τη στρατα
αλήθεια, αν είν' γραφτο με το δικό-μου πόνο
τη λύτρωση νά δει, το θέλημά-σου ας γίνει
αχ, ποιός μπορεί ν' αντισταθει στην προσταγή-σου!
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** (Μόνος) Σιγαίνουμαι, καταφρονω, πολα λυπούμαι
τη λάσπη την ψυχη και το κορμι του ανθρώπου!
(Στους φρουρους)
- Φρουροι, σταθείτε εδω, ψυχη να μη ζυγώσει
ο βασιλιας, να πείτε, κλείστηκε εδω μέσα

με τους νεκρούς-του μυστικά να κουβεντιάσει.

(Κλείνει το τσαντήρι)

(Απέξω απο το τσαντήρι του Ιουλιανου οι δυο φρου-
ροι : Χριστιανος κ' εθνικος)

ΕΘΝΙΚΟΣ

Τί λέει ;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Μην τον ακους... Αρχόντοι ! Απ' την περίοια
την κάλοπέραση έχει πια σαστίσει ο νούς-τους.
Λοιπον, τί λέγαμε ;

ΕΘΝΙΚΟΣ

Ζαλίστηκα, άφησέ-με...
πος κάνουν ένα οι τρεις και το ένα κάνει τρία...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Μα δεν το νιώθεις ; Έρφολο πολύ...

ΕΘΝΙΚΟΣ

Γιά στάσου !
Γιά δόσ'-μου τρεις μπακιρες δανεικες, να δούμε !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Λόγο τιμης θα τις γυρίσεις ;

ΕΘΝΙΚΟΣ

Στην τιμή-μου !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Πάρ'-τις ! Μα τί γελας ;

ΕΘΝΙΚΟΣ

Σου δίνω εφτυς το χρέος !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Αί, σύντροφε, μονάχα μια ; Μα τρεις δεν πήρες ;

ΕΘΝΙΚΟΣ

Δεν κάνουν ένα οι τρεις και το ένα κάνει τρία ;
'Ελα μην κλαις .. Δεν είσαι χριστιανος ; Ντροπή-σου !
'Αϊντε, να παίζουμε αστραγάλους κι αν κερδίσεις...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

'Αγια Τριάδα, βόηθα-με, αχ ! να του τις πάρω !
(Παίζουν. Φτάνουν τρεις μαντατοφόροι)

Α' ΜΑΝΤΑΤ.

Αί, σύντροφοι, του βασιλια να πείτε...

ΕΘΝΙΚΟΣ

Στάσου !
παίζουμε εδω την πίστη-μας και τρεις μπακιρες !
'Ελα και στάθης τυχερος, τις πήρες !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Βλέπεις ;
μεγάλος ο Θεος και το άδικο δε δάλει !

ΕΘΝΙΚΟΣ

Τί τσαμπουνας λοιπον ; Το νού-σου τετρακόσια
τον έχεις δα, σα σου πατήσουν το σφάερο...
'Ελα να ξαναρήξουμε !

Β' ΜΑΝΤΑΤ.

Αί, παληκαράδες !
εδω τρανα μαντάτα οι τρεις-μας κουβαλούμε !

ΕΘΝΙΚΟΣ

Μη με αμποδαξ !

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Το Βασιλια να δούμε ανάγκη !

ΕΘΝΙΚΟΣ

Κανένας τώρα δεν μπορεί να του μιλήσει !

- σε χώρες μακρινες ξεκίνησε και πάει...
- Β' ΜΑΝΤΑΤ. Παράτα το παιχνίδι, φώναξέ-τον !
ΕΘΝΙΚΟΣ Σώπα,
και σφάζει αρνι την ώρα αφτη για τους νεκρούς-του...
- Β' ΜΑΝΤΑΤ. Αρνι ;
ΕΘΝΙΚΟΣ Ξανθο, μεγάλο αρνι, με δυο ποδάρια...
- Α' ΜΑΝΤΑΤ. Τρελάθηκες ;
ΕΘΝΙΚΟΣ Κι ορθο.
- Γ' ΜΑΝΤΑΤ. Μην τον ακους ! Στη θύρα
κ' οι τρεις ας πάμε να του κρᾶξουμε ν'ανοίξει.
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Σταθείτε προσταγη, ψυχη να μη τυγώσει !
ΕΘΝΙΚΟΣ Ο βασιλιας με τη βασίλισα καβάλα
χωρις αλόγατα τον κόσμο σεργιανίζουν...
- Α' ΜΑΝΤΑΤ. Ακούσαμε φωνη !
ΕΘΝΙΚΟΣ Καλε, χλιμίντρισμα 'ταν.
- Β' ΜΑΝΤΑΤ. Κουνιέται το τσαντήρι, κοιτα !
ΕΘΝΙΚΟΣ Θάχουν φτάσει
στην άκρα πια του ταξιδιού-τους και πεζέβουν.
- Γ' ΜΑΝΤΑΤ. Γέλια γρικω και κλάματα.
ΕΘΝΙΚΟΣ (Κοιτάζοντας απο την τρύπα της πόρτας)
Αί, δεν τόπα ; Φτάσαν !
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Ντροπή 'ναι να κοιτας τ' αντρόγυνα τί κάνουν'
εμεις οι χριστιανοι σε τέτοιες ώρες τ' άγια
σκεπάζουμε κονίσματά-μας να μη βλέπουν.
- ΕΘΝΙΚΟΣ Εμεις τα ξεσκεπάζουμε, να βλέπουν' θένε
να χαιρούνται κ' οι θεοι με τη χαρα του ανθρωπου.
Μόν' έλα τώρα, ας παίξουμε ό,τι θες' τί βάνεις ;
τις σκλάβες-σου, τα τρεχαντήρια, τα περβόλια,
για τα λαμπρα παλάτια-σου στην Πόλη ; Λέγε !
'Εχουμε εμεις τη φαντασια οι φτωχοι γυναίκα
και γενούμε'
(Ανοίγει το τσαντήρι και προβαίνει ο Ιουλιανος· δεν
τον βλέπουν. Πίσω-του η βασίλισα ξαναμένη)
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Τους δώδεκα θεούς-σου παίζω !
ΕΘΝΙΚΟΣ Κ' εγω θα παίζω, νά, το Ναζωραίο !
- ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Ομπρος.
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ομπρος, παίζω κ' εγω, συντρόφοι !

(Στη βασίλισσα)

Φέβγα!

Α' ΜΑΝΤΑΤ.

Ο βασιλιάς!

Β' ΜΑΝΤΑΤ.

Γιά κοίτα τί χλομος! Γελάει
και τρέμει απ' το θυμο το κατωσάγουνό-του.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Στη βασίλισσα)

Μη φύγεις: στάσου εδώ τη μοίρα-σου να παίξω.

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Αλίωγα απ' τις τράνες ντροπες ας τραβηχτούμε!

(Αποτραβιούνται οι τρεις. Κάνουν κ' οι φρουροι
να τραβηχτούν. Ο Ιουλιανός τους εμποδίζει)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πού πάτε; Εδώ θα παίξουμε, συντρόφοι, οι τρεις-μας
τα πιο τρινα, ακριβα, φαντάσματα του ανθρώπου—
αθάναιτους θεους, γυναίκες, βασιλικά!

Φτωχοί 'μαστε όλοι-μας, χουσόχατα το βίος-μας

κι απο χοντρα χαρτόνια και μπογιες ο κόσμος

βάλτε, ας τα παίξουμε κι ο τυχερος ας χάσει!

Και πρώτα, νά, την όρεξή-σας για ν' ανοίξω,

τη σεβαστη, σεμνη γυναίκα-μου θα παίξω

την κόρη του Μεγάλου Κωνσταντίνου! Ομπρος,

τα μάτια μη γουρλόνετε, καλη, καλή 'ναι

κι απο τρανη γενια και ξέρει πλήθος τέχνες,

μά το Θεο, παιδια, χαράς-τον που την πάρει!

Ανοίχτε, ανοίχτε, κάντε απλοχωρια, θα ρήξω

και συ, μεγάλη Ξακουστη βασίλισσά-μου,

ση μέση να σταθείς, εδώ, σταβρο τα χέρια,

χαμήλωσε τα μάτια και περίμενε' άντρα

ο Αστράγαλος θεος, Κερα, θα σου διαλέξει!

Στ' όνομα του Θεου, παιδια και του διαβόλου!

Μαζί-σου παίξω, μορφοφονιε' θα της αρέσεις!

Την έχασα! Δικιά-σου, πάρ' τη, μην τρομάζεις:

της βγάνεις τις χουσες δαλματικες, τις άγιριες

βασιλικες φτερούγες-της, θα δεις, και μένει

καλόβολη κι αφτη, σαν όλες, γυναικούλα.

Λυπούμαι, Αβγούστα-μου, που σ' έχασα, μα η τύχη

τυφλη κι αφτη σαν την τυφλή 'ναι Παναγιά-σου!

Τα χείλια τ' ακατάδεχτα δαγκάνεις: φέβγα!

τα σπλάχνα-μου βαθια τη γδίκηση χορτάσαν

χορτάσαν κ' οι νεκροι και πια δε σ' έχω ανάγκη!

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ω, βασιλεια, ντροπη, μπροστα σε τόσο πλήθος...

'Αν σου 'δωκα ποτε χαρα...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Χαρα;! Ψυχή-μου, βάστα!

Της 'Εβας-σας το μήλο στάχτη, στάχτη, στάχτη!

(Η Αβγούστα ζυγώνει να του κρυφομιλήσει)

Ζυγώστε, σύντροφοι, μη φέβγετε· η γυναίκα
κρυφα του αντρούς-της σα μιλάει, κοννιέται ο κόσμος.
Πέρα! Δε θέμε εμεις εδω γυναίκες· πόλεμος
στη γης, στον ουρανο, στα στήθια και μια στάλα
για να ξεκουραστουν τα παληκάρια παίζουν.
Το νού-σας, αί, παιδια, και πιο ακριβο θα δείτε,
θα παίξω τώρα παιχιδάκι—την ψυχή-μου!
Μα πού να βρίσκεται; Την είδα εδω με τ' άγρια
τα κίτρινά-της μάτια να φωνάζει... Ω, νά-τη!

*(Τρέχει να πιάσει την φόφια κουκουβάγια απο χάμα
οζοτιάφτει η Βασίλισσα σούρει κραβγή)*

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΙΟΥΔΑΙΑΝΟΣ

Ωχ, πόνεσες, καλέ-μου;

Εσυ μιλας; Εμένα;

Αί, νύφη του Χριστου, ο γαμπρος να μη σε ακούσει
(Μιμείται κοροϊδευτικά τη φωνή-της)

«Ωχ, πόνεσες καλέ-μου;» και τον πιάσει η ζούλια!
(Κοιτάζει την κουκουβάγια)

Καλώς-τη τη γρια την κουκουβάγια, την ψυχή-μου!

Την πολεμόχαρη άγρια κάνεις γερακίνα,
τον ήλιο τάχα κυνηγας και συ τρουπόνεις
μεσ' στα χαλάσματα και πλέκεις μισρολόι!

Τώρα γιά στάσον εδω και μην κουνας, να δούμε
σε κακομοίρη τυχερου ποιανου θα πέσεις.

Κόπιασε εδω, γλομέ, με τα ξανθα γενάκια!

Ναζαρηνος σωστος μον φαίνεσαι απ' τα μάτια,
που καίγονται σκυφτα και θεν τη γης να κάψουν·
έλα και την ψυχή-μου ας παίξουμε, μην τρέμεις·
κι αν την κερδίσεις...

(Παίζει τους αστραγάλους, χάνει)

Πάω' τη νά, με γεια χαρά-σου!

Έλα, μην την κοιτας· παλούκοσέ-τη σιαύχερο
γύρνα-τη χώρες και χωρια και βγάνε δίσκο.

«Τούτη η ψυχη, να διαλαλεις, τον βασιλιά-μας·
πεινάει, τρεχάτε, δόστε-της, παιδια, φορίμα
ποντίκια και θεους, να δείτε πώς τα τρώει!»

Πάω' τη γυναίκα-μου και συ' με την εφκή-μου!

Οι δυο θα γίνουν σάρκα μια και θα γενήσουν
μιαν τρίτη σάρκα, γιο, κ' οι τρεις θα γίνουν ένα·
αφτή 'ναι η φοβερη που λεν Αγια Τριάδα—
Και τώρα αδειάσετέ-μου τη γωνια, φεβγάτε!

Γδύνουμαι, γδύνουμαι ! Δε θέλω πια, αλαφρόνω !

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ω βασιλία...

Βασίλισσα ; Στους ορισμούς-σου !

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Έχω ένα λόγο να σου πω...

Πωπώ ! Θυμούμαι

παλιο τραγούδι ερωτικό που νιαουρίζουν
οι νιοι στα παραθύρια τα κλειστα οληνύχτα :

(Τραγουδισια)

« Έχω ένα λόγο να σου πω,
το νού-μου χάνω'
πως σε αγαπω, πως σε αγαπω
και θα πεθάνω ! »

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ω βασιλία, ντροπη μεγάλη, μην ξεπέφτεεις !
Διώχ-τους να μείνοιμε ολομόναχοι, καλέ-μου !

(Κάνουν να φύγουν οι φρουροι κ' οι τρεις που είναι
κρυμμένοι στο βάθος)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μην την ακούτε' εδώ ! Γυναιίκα είναι κι ας λέει !

Κάτω τα χέρια ! χάρδια δεν, και το μεγάλο
τον εραστή-σου, το Χριστο, πώς τον ξεχνούνε ;
Την Κόλαση, Κερα, την Κόλαση στοχάσου,
την Κόλαση ! Θα φύγεις ; Δε μιλας ; Δε σέρνεις
και συ μια δυνατη φωνη να μην πλαντάξεις ;
Καλα, να φύγεις' έχε γεια στον άλον κόσμο'
γιατι θαρω κ' οι δυο θα σμίξουμε στην πίσσα !

(Την κοιτάζει να φέβγει' μονομουρξίζει)

Περήφανη, πώς περπατάει και δε λυγιάται'
κι αμόλεφτα απο κλάματα κρατάει τα μάτια...
Τρανη, αιματάδεχτη γενια του Κωσταντίνου,
μον ρήμαξες τα σωθικα, μα τώρα νά-τος,
ήρθε ο καιρος, ο θειρισμος, και τον πατέρα-μου
κι όλα τ' αδέρφια κ' αζαδέρφια θα πλερόσεις.
Σα φάντασμα αλαφρο διανέβει στην αμουδα
κι αγάλια αγάλια χάνεται και σβήνει. Πάει...

(Στρέφεται στους φρουρους)

Τελειόσαμε' ας γυρίσουμε το φύλο, σύντροφοι,
το πιο μεγάλο ακόμα που έχω βιος θα παίξω :
Τα μάτια της Ελπίδας ! Κι αν τα χάσω...

(Βράνει απο τον κόρφο-τον τα δυο σμαράγδια
τ' αποθέτει χάρω, παίξει)

Τάχασα !

Αί, σύντροφε ! Με πονηρία τους αστραγάλους
μην τους γυρνάς, πως τάχα κέρδισα τους είδα !
Έχασα νά, στεφνα, τα μάτια της Ελπίδος...
(Μόνος) Παιχνίδι ναι η ζωή, παιχνίδι αιματομένο
έπαιξα κ' έχασα, παράπονο δεν έχω !

(Σιγή. Πάει κ' έρχεται. Σταματάει σα να παραμιλάει)

Έπαιξα κ' έχασα, παράπονο δεν έχω !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Τρεις μαντατόροι εφτάσαν τώρα, βασιλιά-μου...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Είμαι χλόμος ;

Χλόμος, αφέντη.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Τη Μαρίνα !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ναρθει τα μάγουλά-μου να μου βάψει !

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Πήρε την Παναγία στην αγκαλία και πάει...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ποιάν Παναγία ; Καλα, μην ξεφωνάς βουβάσου !
Φτάνει' δε θέλω πια να βάρω την ψυχή-μου !
Φωνάχτε μόνο το γραφια ναρθει να γράφει.

(Στους τρεις μαντατοφόρους)

Μη βιάζεστε' έχουμε καιρο' μεγάλη πήρε
φόρα, θαρω, ο τροχος και δε μου αρέσει' θέλω
πιο σιγανα, για να μπορω κ' εγω να βλέπω !
Καλώς-τον το γραφια' γιά βγάλε τα χαρτιά-σου,
τράβα το μάβρο-σου φτερο το κορακάτο
και γράφει' ναι, μεγάλη η νύχτα τούτη κ' έχεις
πολα για τους μελούμενους να πεις ανθρώπους...
Πως πάλεψε ένας ασκητης μαραγκιασμένος,
να πεις, σκεβρος, ασκημομούρης, για να φέρει
την ομορφια και τη χαρα στον κόσμο...Γράφει,
σουπια, με την καρδια ξεχειλιστη μελάνι !

(Στους τρεις)

Καλως ορίσате, κοράκια της πατρίδας'
μάβρα φτερα, θωρω, χτυποιν δεξα ζερβά-σας !
Ζύγισε, εσύ, με το γυμνο το στήθος, πρώτος !
Γραφια, παρακαλω συχόρεσέ-με. Λόγια
ξεστόμισα άπρεπα, θαρω, μα ο νοίς-μου αλάργα
σε κόκκινα κολύμπαι πέλαγα, το ξέρεις.

Α' ΜΑΝΤΑΤ. Ω βασιλιά-μου, απ' την Ελλάδα τόρα φτάνω...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Είσαι Έληνας ; Τί προσκυνάς ; Σηκόσου απάνω !
Εμεις και στους θεους ορθοι μιλούμε' λέγε !

- Α' ΜΑΝΤΑΤ.** Πλημύρισε ο ποταμός στην Ολυμπία,
σπάσαν τα χώματα, γκρεμίστηκαν και πέσαν
στον πάτο του νερού τ' αγάλματα, οι θεοί-μας !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Και δεν κουνήθηκαν, δε φώναξαν, δεν άπλωσαν
τα μαρμαρένια χέρια-τους, να σταματήσουν,
γιά πες, τα λασπερά νερά που ανήφορούσαν ;
- Α' ΜΑΝΤΑΤ.** Τ' ανίσκελα κυλίαν στα νερά, πνιγήκαν...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Καλά, καλά να πάθουν. Σφουγγίξε τα μάτια,
κρεμαντάλα ! Βαρέθηκα τις κλάφες, φέβγα !
Αχ, μια φορά κ' έναν καιρό, θεοί κι ανθρώποι,
πέρα, στο χώμα της Ελλάδας σεργιανούσαν
στεφανωμένοι φως, και δεν μπορούσες ποιός
αθάνατος και ποιός θνητός να ξεχωρίσεις !
Παράγγησα ναρθω, θάρω, στη γης' να φύγω !
Ζύγωσε τώρα, εσύ, με τ' άσπρα γένηα, λέγε
Βιάζομαι, ακούς ; τα λόγια μέτρα-τα, ποιός είσαι ;
- Β' ΜΑΝΤΑΤ.** Νά, προσκυνώ τη χάρη-σου, κολνώ τα χείλια
στο χώμα που πατας, βογγώ...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Τις πλούσιες φλούδες
πέταξε πια, βαρέθηκα ! και βγάλ' τον άγριο
φαρμακερό καρπό που μου κρατάς να φάω !
Πεινώ' σηκόσου απάνω, λέγε-μου' ποιός είσαι ;
- Β' ΜΑΝΤΑΤ.** Είμουν, δεν είμαι πια, στην Έφεσο της άγιας
καρθένας Άρτεμής-μας λειτουργός...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Αλοίμονο,
τα μάτια-σου και σένα, γέρο-μου, βουρκόσαν
ωχού, κι όπου στραφώ, θάρω να κλαίνε μάτια !
Γέρο, το λόγο στέρνωσέ, μην κλαις' αν έχεις
ψυχή, να την ντραπείς, παρακαλώ-σε' τί' ναι
μεγάλη αρχόντισα η ψυχή, μην την ντροπιάζεις !
- Β' ΜΑΝΤΑΤ.** Φωτιά' πιασε τον ξακουστό ναό και χάθη
στις φλόγες, κάρβουνο έγινε, η τρανή Παρθένα !
Λιόσαν και χύθηκαν στο χώμα τα χρυσάφια...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Καλά, και το βασι δαματούργο δοξάρι,
γιά πές-μου, γέρο, δεν τη ρώτησες γιατί,
γιατί δεν το άρταξε να ρήξει τις σαγίτες ;
Α ! μια φορά κ' έναν καιρό, θάρω, σιοτόναν !
- Β' ΜΑΝΤΑΤ.** Εμάς επρόσμενε να σβήσουμε τις φλόγες...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ** Εμάς ; Τα χέρια ετούτα τ' αχαμνα, τα πόδια

και τις κοιλιες ; Δεν ντρέπεται ; Καλα να πάθει !
Βράδιασε πια, οι θεοι, οι κακόμοιροι, κρεμιούνται
στους ώμους των θνητων και κλαιν... και κλαιν...

[Ψυχή-μου,

βράδιασε πια, γιά κλείσε τα φτερα και πάμε !

Γέρο, τί στέκεσαι ; Τελειόσαμε !

(Στον τρίτο)

Η σειρά-σου.

Β' ΜΑΝΤΑΤ.

Πέφτω

στα πόδια-σου και σου ζητώ μια χάρη...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Εμένα ;

Γύρνα στον τόπο-σου και ψάξε μεσ' στη στάχτη
το Κάρβουνο να βρεις με τα πολλα μαστάρια.
Εμεις, σου λέω, τις χάρες πια τις ξεπουλήσαμε
και βάνω νά, στη ζώνη τα κλειδια και φέβγω !
Ζύγωσε εσυ με τ' άγρια παρδαλα στολίδια
Ανατολίτης ;

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Ναί.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Προσκύνησέ-με !

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Αφέντη...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μην τρέμεις' το κοράκι που κρατας αμόλα !

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Απ' την Ιερουσαλημ, την άγια Πόλη, αφέντη,
με στέλνουν να σου πω...συχώρησέ-με...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Παίξε

τη γλώσσα λέρτερα και μην την καταπίνεις !

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Μεγάλη η χάρη-σου, μας άφησες, αφέντη,
καινούριος ο ναος ο μέγας των Οβραίων
απ' τα χαλάσματά-του ν' ασκοθει κι ο κόσμος
να δει πως ψέφτικη η φωνη του Ναζωραίου.
Φώναζε αφτος : «Δε θ' ασκοθει απ' τη γης ποτέ-του»

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καλα ! Τα ξέρουμε, μη σκούζεις' παρατέρα !
Τον χτίσατε ; Ξετέλειψε ; Όχι ; !

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Βασιλιά-μου...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Παράτα πια, τα πόδια μη μου αγκλείφεις' λέγε !

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Τον χτίζουμε ολημέρα, ωιμέ, γυναίκες κι άντρες,
σφιχτα τις πέτρες, τ' αγκωνάρια αρμολογούμε,
σηκώνεται ο ναός σαν κάστρο... και τη νύχτα...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τη νύχτα ;

Γ' ΜΑΝΤΑΤ.

Μη θυμόνεις, βασιλια, δεν ξέρω
κάποιος μας τον γκρεμίζει δαίμονας τη νύχτα

Ξυπνούμε κι όλα νά, χαλάσματα στο χώμα!
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Να βάλετε έργασε φρουρους να τον φυλάνε!
 Γ' ΜΑΝΤΑΤ. Βάλαμε, αφέντη...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Και λοιπον;
 Γ' ΜΑΝΤΑΤ. Τους φάνη, λέει,
 πως αλαφρο τη νύχτα ασκόνουντα αγεράκι
 κ' οι πέτρες και τα μάμασα μαδούσαν, άνθη
 θαρεις πως ήταν μυγαλιας και πέφταν...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Φτάνει!
 Φτάνει! Χορτάσαμε, δε θέλω πια... Καρδιά ναι,
 δεν είναι τρύπιο ασκι! Χωράει, χωράει, μα ξάφνον
 πια δεν μπορεί, πλαντάει κι αναξερνάει τον κόσμο!
 ('Ερχεται η βάρια ξεμαλιασμένη, θρηγώντας)
 ΒΑΓΙΑ Η Αβγούστα...
 ΓΡΑΦΙΑΣ Μην τον πιάνεις απ' το χέρι, φρέβγα!
 Μπορει χίλια κομάτια να γενει, μπορεί
 και χίλια, ω δύστηχη, κομάτια να σε κάμει!
 ΒΑΓΙΑ Η Αβγούστα...
 ΓΡΑΦΙΑΣ Πού να κατεβει και να σε ακούσει!
 Ψηλα με το Θεο για χαμηλά, ποιός ξέρει,
 με το μεγάλο Σατανα θα κουβεντιάζει...
 ΒΑΓΙΑ 'Ε, πού 'σαι, βασιλιά; Κατέβα κι άκουσέ-με!
 Η Αβγούστα...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιά;
 ΒΑΓΙΑ Η βασιλιά-σου, αφέντη...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Εμένα;
 Α, ναι, θυμούμαι, κάπον σε όνειρο την είδα
 σα νάταν, λέει, μεγάλη ερμια, μεγάλη αμούδα
 κ' είταν γαλάζια ακόμα χαραβγη, σαν τώρα,
 και διάβη μεσ' στο φως, με κόκκινα, σαν αίμα
 πηχτο, τα χείλια-της, τα χέρια-της και χάθη...
 Λοιπον η Αβγούστα;
 ΒΑΓΙΑ Τύλιξε, αχ! τα ολόξανθα
 μαλια τρογύρα απ' το λαιμο...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Λοιπον; (Στους γύρα-του) Σωπάτε!
 ΒΑΓΙΑ Μπρος στον Χριστου το κόνισμα...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Αί, λοιπον, προχώρα!

(Στους γύρα-του).

Σωπάσετε ν' ακούσω!

(Στη βάρια)

Ομπρός!

ΒΑΓΙΑ

Κι ωχού, κρεμάστη!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Μια στιγμή σωπαίνει. Έπειτα σιγα, μόνος)

Άγρια, περήφανη ψυχή σαν την αητίνα,

ω φοβερή, σκληρή γενία σαρκοθρεμένη!

Όσο αφηλα κρατούσες την περφόρεια, ζούσες

μα ως ένισσες την αλυσίδα στο λαιμό,

μια γλώσσα ανθρώπινη, ένα λυγμό, κρεμάστης!

Βάρια, έλα εδώ, ποιά τα στερνα, στερνά-της λόγια;

ΒΑΓΙΑ

Δε μίλησε, δεν είπε τίποτα, σηκόθη,

πλεξούδες έπλεξε μεγάλες τα μαλιά-της,

σφιχτα σαν τα σκοινια, στολίστηκε σα νύφη,

το χέρι σάλεψε και μ' έδιωξε...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Έκλαιγε;

ΒΑΓΙΑ

Όχι!

Στεγνα τα μπλάβα μάτια-της, σκληρα σαν πέτρος!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μου αρέσει... Τίποτ' άλλο;

ΒΑΓΙΑ

Τίποτα. Όταν μπήκα

κρεμότανε χλωμή και δάγκανε τη γλώσσα.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κρεμότανε χλωμή και δάγκανε τη γλώσσα...

σαν την ψυχή-μου... Πάρτε-τη αποδώ μην κλαίει!

Παράδειγμα αφηλο, ακατάδεχτο, τόν ανθρώπου,

ποτε, ποτε, δεν πρέπει εγώ να σε ξεχάσω!

Και τώρα, σύντροφοι, τελειόσαμε' καινούρια

θα ξημερώσει μέρα πια κ' ετοιμαστείτε.

Το νού-σου! τίποτα, γραφια, μη σου ξεφύγει

γραψέ οι βασίλισσες πώς πρέπει να πεθαίνουν,

γυναίκες είναι είτε ψυχές, στην ερημία.

(Σέρνει ξαφνικα φωνη)

Πονουν τα χέρια-μου, τα πόδια-μου, η καρδιά-μου!

ωχού, σαν πέντε νάμπηγαν καρφιά...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

ΦΡΟΥΡΟΣ

(Μόνος)

Γιά κοίτα,

πώς άπλωσε σταβρο τ' αφορεσμένα γέρια!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Σιγα, με τρόμο)

Σαν το Χριστο, σαν το Χριστο το σταβρομένο!

ΕΘΝΙΚΟΣ

ΦΡΟΥΡΟΣ

Αδέρφια-μου, γρικω βουη κι ωχού! πώς τρέχουν

Ξυπόλυτοι, ξεστηθόμενοι, όλο τρομάρα,
κ' έρχονται εδω γοργα και μας κουνουν τα χέρια!
(Έρχεται πλήθος στρατιώτες)

ΕΝΑΣ Αί, βασιλιά-μου, βασιλιά-μου, προδοσία!
ΑΛΟΣ Μας πρόδοκαν, μας πρόδοκαν οι Ναζωραίοι!
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τί 'ναι οι φωνες; Δε θέλω πια, δε θέλω, φτάνει!
ΑΛΟΣ Ητιάσαν οι Πέρσες τις κορφες!
ΑΛΟΣ Χαθήκαμε όλοι!
ΑΛΟΣ Πίσω να πάμε στα καράβια να σωθούμε!
ΑΛΟΣ Ναι, στα καράβια!...
ΑΛΟΣ Στα καράβια!
ΑΛΟΣ Βασιλιά-μου!
γιόμοσαν τα βούνα πεζους, καβαλαρούς!
ΑΛΟΣ Ολούθε αστράφτουν άρματα!
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Ξεσπάει σε γέλιο) Καλως ορίσαν!
ΑΛΟΣ Αί, βασιλιά-μου, μη γελας!
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Καλως ορίσαν!
ΑΛΟΣ Ωχού, τρελάθη ο βασιλιας!
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Καλως ορίσαν!

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
(Στρατόπεδο χριστιανών)

- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ** Ομπρος ! Ποιός άλος δε μετάλαβε ; Ας ζυγώσει !
Το σώμα κ' αίμα του Χριστου φωνάζει !
- ΕΝΑΣ** Εγώ
μετάλαβα, παπου, και γίνηκε ο Χριστος
παληκαρια και λεφτερια στα σωθικά-μου.
- ΑΛΟΣ** Κ' εγω ! Και γίνηκε όνειρο γλυκο κι ανοίξαν
τα γαλανα βουνα και μπήκα στην πατριδα.
- ΑΛΟΣ** 'Ηπια κ' εγω το γαίμα του Χριστου, φωτίστηκαν
τα μάτια-μου και βλέπω ανάσκελα στην άμο
τον Παραβάτη να βογγάει κι απάνω-του ένας
με στρουφιχτην ουρα να παίρνει την ψυχή-του.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ** Κρατάει ο Θεος σαν άμο τον καιρο στη φούχτα
και μια, δυο, τρεις, μετράει τις ώρες του Αποστάτη
άλες δεν έχει ανοίξαν του Θεου τα δάχτυλα
και χύνεται η ζωη γοργα του αφορεσμένου !
- ΕΝΑΣ** Νά'σαι καλα, τυφλε Δεσπότη-μας, που βλέπεις
τ' αόρατο και το κρυφο γραφτο αναγνώθεις ;
σήκωσε το άγιο χέρι-σου, έγνεφες και νά-τος
έφτασε κιόλας ο κριτης με το σπαθί-του !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ** Πιάστε, παιδιά-μου, το χορο και χαιρετήστε
τον ήλιο τώρα που θα βγει να τον τυφλώσει !
- ΑΛΟΣ** Σωπάτε ! Κάποιος στέναξε, θαρω' ποιός είναι ;
- ΒΑΓΙΑ** 'Αχ ! 'Αχ !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ** Δεν ντρέπεσαι να κλαις μιαν τέτοια μέρα ;
- ΒΑΓΙΑ** Δεν ήπια εγω το γαίμα του Χριστου, δε μέθησα,

δεν έκανα φτερά να φύγω απο το χώμα
στη γης κουλουριαχη θάρω στο εικονοστάσι
άχ, η βασίλισσα να κρέμεται η κερά-μου
με δυο χουσα σκοινια πλεγμένα στο λαιμό-της!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Αφήστε-τη και δε μετάλαβε' γυναίκα,
μικρο κι αφωστημένο πλάσμα και δε νιόθει'
άντρες μονάχα στην Παράδεισο θα μούνε!

ΒΑΓΙΑ *(Τινάζει το κεφάλι)*

'Αντρες μονάχα στην Παράδεισο θα μούνε;

ΕΝΑΣ Κεφάλι του Δεσπότη-μας σηκώνεις; Στάσου
να δεις!

ΑΛΟΣ Μην τη μαλόνεις' σαν πιστο γαβγίζει
σκυλι στα παγομένα πόδια της κεράς-της'
έχει κι αφτη ψυχη, γυναίκα ας είν' και δούλα.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ομπρος, μη χάνουμε καιρο' πριν ξημερώσει
όλοι το γαίμα του Χριστου ν' αρματοθούμε.
Ποιός άλος δε μετάλαβε; Με πίστη, φόβο
κι αγάπη ας γονατίσει!

(Ζυγώνει το Στέφανο)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Μη! φοβούμαι!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ποιός;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ο Στέφανος, ο αμαρτωλος, συχώρεσέ-με!
Λυπήσου-με, μην έρχεσαι κοντά-μου' φίδια
πετιούνται απ' το άγιο δυσκοπότηρο και τρέμω!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Αί, Στέφανε, φωνάζει-σου ο Χριστος' ψαμί' να
κι αγνο κρασι και δένει τα νεφρα του ανθρωπου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Δεν είμαι καθαρως, δεν είμαι' θα με κάψει!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Δεν είσαι καθαρως; Γονάτισε, τί στέκεις;
την άγρια-σου περφάνεια νίκησε, σκουλήκι
της γης, και πες τα κρίματά-σου ν' αλαφρόσεις!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ζυγώστε, ελάτε, αδέρφια, ανοίγω την καρδιά-μου,
τη μάβρη φοβερη σπηλια, ξομολογούμαι!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Τις βρώμες άδειασε, καθάρισε, στοχάσου
κρατω στα χέρια το Θεο τον Παντογνώστη!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ 'Αχ, τρεις κοντάρεψα φορες τον Παραβάτη
και τρεις φορες το χέρι το άσφαλο λαθέβει'
και τώρα νά, παπου, νογήθηκα εγω φταίω!

- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Εσυ ;
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ Στην αστραπή που ζύγιασα το χέρι τρομάρα μ' έπιανε και σέβας να σκότισω τέτοιο αρχηγό και τέτοιο νου και τόση πίκρα ! Καλά το χέρι-μου σημάδεψε, μα ο νους-μου, ο γιος του Σατανα, το κούναε...
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Αλλάργα απ' το άγιο το δυσκοπότηρο ! το θείο το μπόλι λέπρα θα γίνει σπειροτη στον αμαρτωλον τα χείλια !
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ 'Ημαρτον !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Δεν ακούω !
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ Συχώρα !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Δεν ακούω !
- Πρώτα το χέρι-σου κι ο νους να γίνουν ένα. Ρήξε και τέταρτη φορά κι αν τον πετύχεις, το κρίμα θα ξεχρεώσεις και θ' ακούσω ανάγκη απο τη φτέρνα ως την κορφη να μετανοιώσεις !
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ 'Αχ, το κοντάρι-μου, παπούλλη, βλόγησέ-το νά, το ακουμπώ στον δυσκοπότηρου τα χείλια ν' αγγίξει το Θεο και να γιομόσει αντρεία. (Ο Στέφανος ακουμπάει το κοντάρι-του στο δυσκοπότηρο· ο Επίσκοπος το βλογάει)
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ω σίδερο και ξύλο φονικο, μεγάλη χωρις μυαλο στοιχια της γης, μεταλαβαίνετε το σώμα κ' αίμα του Χριστου την ώρα ετούτη ! Μάτια να ξεχειλίστε λαγαρα, να βρείτε μεσ' στην αντάρα της σφαγης τον Παραβάτη ! (Σηκώνει το κοντάρι απηλα)
- Κοίτα πώς σπαρταράει στις φούχτες-μου να φύγει· εγέμισε Θεο και σου το παραδίνω.
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ Με τον Θεου τη δύναμη, παπου, το παίρνω· αδέρφια, με κρατάει, δεν το κρατώ, κοιτάχτε, πηγαίνει αφτό μπροστα και το ακολουθώ με τρόμο ! (Φέβγει. Έρχεται μαντατοφόρος)
- ΕΝΑΣ Δεσπότη, φτάνει απ' τα βουνα ο μαντατοφόρος !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Καλως να ορίσει ! Ακούγω κιόλα την καρδιά-του λαχανιασμένη να χτυπάει και να φωνάζει.
- ΜΑΝΤΑΤΟΦ. Λαχάνιασα οληνύχτα στα βουνα να τρέχω

- και να κρατω, παπου, στα χείλια το μαντάτο!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ** Καλο και βλογημένο ναν' το μήνυμά-σου κυβέρνα, γιέ-μου, την ανάσα-σου και μίλα.
- ΜΑΝΤΑΤΟΦ.** Παραγγελιες σας στέλνουν ακριβες οι Πέρσες : Το βασιλια να μην αφήστε απ' τη λακούβα να ξεγλιστρήσει, να σωθει, καλα κρατάτε-τον, με δόλο ή και με βιας μεσ' στη βαθεια παγίδα. Κρατάτε-τον ως να προφτάσουν όλες γύρα τρογύρα τις κορφες να πιάσουνε, και τότε με την αβγη το μέγα μακελιο θ' αρχίσει.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ** Καλα ο Χριστος, καλα τον άρπαξε, απ' το σβέγκο· πεινάει και μπήγει ορθος στη σάρκα-του τα νύχια· καλως ναρθουν με τ' άγια κοφτερα μαχαίρια! Γύρνα τα πίσω, να τους πεις γοργα να φτάσουν και τάχουμε όλα εμεις βολέψει εδω με τέχνη!
- ΜΑΝΤΑΤΟΦ.** Κι ακόμα μιαν κρυφη παραγγελια σας στέλνουν : Σταβρους οι Χριστιανοι να βάλουμε στα στήθια, στη βράση μέσα της σφαγης να μας γνωρίζουν.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ** Ακούτε ; Ακούτε ; Κάμετε ότι λεν' το νού-σας, ο σπόρος του Χριστου να μη χαθει, παιδιά-μου!
- ΜΑΝΤΑΤΟΦ.** Δε θα χαθει ! Κ' οι πιο μεγάλοι οχιτροί-μας, σπρωγμένοι απ' το Θεο μας φέρουνν σωτηρία! Είδα καμήλες νάρχουνται αραδισ στην άμο με ασκια γιομάτα δροσερο νερο, να πιούμε· είδα στρατους με κόκινα άλογα να τρέχουν, φυσάει ο Θεος στις πλάτες-τους και νά-τους, φτάνουν, απ' το χαμο τους Χριστιανους να λεφτερόσουν.
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ** Όλα στη δούλεψή 'ναι του Θεου, παιδιά-μου, ανθρωποι και νερα κι αλόγατα και πέτρες· κι όλα θαρθουν σκυφτα να μας ξεπροβοδήσουν με το καλο στην άγια στρατά της πατρίδας· και γοήγορα την πλάβη θάλασσα θα δούμε και το Χριστο γιαλο γιαλο να σεργιανίζει.
- ΕΝΑΣ** Γεια και χαρα ! Θα πιούμε πια νερο δροσάτο !
- ΑΛΟΣ** Και θ' αγκαλιάσουνε με του Θεου τη χάρη, γοήγορα πια τις γυναικούλες-μας, και το άγιο κοπάδι του Χριστου στον κόσμο θα πληθήνει.
- ΑΛΟΣ** Νερο, πατήδα και Χριστος, οι τρεις ανοίξαν μεγάλες βρύσες της Παράδεισος και τρέχουν !

- (Ακούγεται σπαραχτική κραβγή)
- ΟΛΟΙ Ω!
- ΕΝΑΣ Φοβερο τσακάλι πεινασμένο ουρλιάζει
(Ακούγεται τώρα πιο κοντα η κραβγή)
- ΑΛΟΣ Ερωτικό θαρω πως είναι νυχτοπούλι.
- ΑΛΟΣ Αδέρφια-μον, η Μαρίνα!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Κάμε πια, Χριστέ-μον,
το θάμα-σου και δείξε-της το δρόμο νιόθω
μέσ' στη σπαραχτική κραβγή-της τη φωνή-σου!
(Έρχεται η Μαρίνα κρατώντας το κόμισμα της Πα-
ναγίας. Πίσω-της ο Ασκητής)
- ΜΑΡΙΝΑ Αδέρφια-μον, το θάμα! Νά, κοιτάχτε, τρέχουν
ακόμα τα αίματα, άχ, στα τυφλομένα μάτια!
- ΕΝΑΣ Ω Παναγια τυφλη, και πώς βαστας τον κόσμο!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ποιός τύφλωσε τη Μάνα του Θεου;
- ΜΑΡΙΝΑ Ποιός άλος;
ο Σατανας, ο τυφλοτης, ο Παραβάτης!
Εχύθη στο άγιο κόμισμά-της, με τα νύχια
ξερίζωσε, αδερφοι, τα μάτια τα σμαράγδια!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Και δεν ανοίχτη η γης! Μεγάλη η πομονή-σου,
Χριστέ-μον!
- ΜΑΡΙΝΑ Τα αίματα απ' τα μάτια τιναχτήκαν
της Παναγιας στου Αντίχριστου τα χέρια
κίτρινοι αφροι πηδουν στα χείλια-του και κάτω
στη γης ο Σατανας μουγκρίζοντας κυλίστη.
- ΑΣΚΗΤΗΣ Έφτασε πια το τέλος-του...έφτασε...
- ΒΑΓΙΑ Παρθένα-μον,
πώς τρέχουν αίματα στη γης τα κλάματά-σου!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Το χέρι-σου άπλωσε, μην κλαις, μεσ' στο σκοτάδι,
και ψάξε, Μάνα, να τον βρεις να τον σκοτώσεις!
- ΕΝΑΣ Σε τύφλωσαν, ωιμέ, και χάθηκε το φώς-μας!
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μην κλαίτε κι άστραψε ο Θεος κι αντάμα αστραφτει,
κοιτάχτε, αλάκερό-μον το τυφλο κεφάλι
σα μάτι φοβερό, γιομάτο προφητείες.
Τούτη η τυφλη, παιδια η προστά-μας οδηγήτρα
τούτη η τυφλη το δρόμο ανιει της σωτηρίας!
Μαρίνα...

ΜΑΡΙΝΑ

Εδώ-μαι, πρόσταξε.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ο Θεός πρόσταζει!

Για βάλε χαλινάρι στην καρδια, Μαρίνα,
και βόηθα μας να μην ξεφύγει απ' την παγίδα
με λόγια μάβλιζε-τον τρυφερα, μην τρέμεις!
όσο να κλείσει κύκλο τον η θελια και πίσω
να μην προφτάσει να γυρίσει στα καράβια!

ΜΑΡΙΝΑ

Είμαι έτοιμη' έγινε η καρδιά-μου πέτρα, χτύπα!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Στη λιοσπτερη στιγμη ο Θεός-μας σε λυπήθη
φώναζες, έκλαιγες, ανέβαινε η ψυχή-σου,
κατέβαινε, άγριεβες κι αρτιόσουν σωτηρία
μα σε λυπήθηκε ο Θεος και νά, σου ανοίγει
καινούριο απο τη γης στα ουράνια μονοπάτι.

ΜΑΡΙΝΑ

Βαρεία 'ναι η χάρη-του, βαρεία σαν την κατάρα!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Βαρεία πολυ 'ναι η χάρη-του, το ξερω'
μα κάνε υπομονη, Μαρίνα, και μια μέρα
θα γίνει ολόρθη μπλάβη φτέρουγα να φύγεις!
Μα ωστόσο τέλειψε καλά στη γης το χρέος'
βάστα καλά μην προδοθεις, και τον Αντάρτη
σπρώχνε γοργα με χάρδια ερωικα στον γκρέμιο.
Δεν ειν' ντροπή' τον έρωτα ο Θεος μαρτύριο
σου δίνει και σταβρο να κουβαλας στον ώμο.

ΜΑΡΙΝΑ

Μην ακουμπας, παπου, στον ώμο-μου τα χέρια,
θεικια για να μου δώσεις δύναμη' δεν έχω
γυναίκα; σάρκα πια και μη φοβάσαι' κι ούτε
και σιήθια γυναικος να με παριστρατίζουν'
πέτρα 'μαι στον Θεου τη σκοτεινη σφεντόνα!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Θα δούμε με την πράξη-σου, θα δούμε ως πού
μέσ' στον Θεου μπορείς τα χέρια να βαστάξεις!
Γύφνα' τί, σίγονου, χαράματα θα κραξει
τους αρχηγους απόφαση να πάρουν' στάσου
γεναία κοντά του κι άγγριζε-τον μην κιότνεψι,
περγέλα-τον σκληρα με λόγια καταφρόνιας,
να μην καταδέχεται να μπει μεσ' στα καράβια'
είσαι γυναίκα, θες δε θες, και ξεροσι τέγγες
πολες, πολυ' κρυφες, να παρκαλεις τον άντρα.

ΜΑΡΙΝΑ

Σπαθι στη φούχτα του Θεου 'μαι και πηγαίνω
πλάι στο λαιμό-τον να σταθω και μη σε νιάζει'
εγγυήτρα την τυφλη την Παναγια σου αφήνω.

(Παραδίνει στον Επίσκοπο το κόνισμα)

- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Οι κόκινες πληγες, τα μάτια-της, μαζί-σου, Μαρίνα αγαπημένη !
- ΜΑΡΙΝΑ Αντάμοσες καλες,
ποιός ξέρει, αδέρφια-μου, στον άλο πάνω κόσμο !
(Φέβγει η Μαρίνα)
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Φοβούμαι της γυναίκας την καρδια· τί η σάρκα βαρειά, και δύσκολο ο Θεός να την περάσει !
- ΒΑΓΙΑ Ντροπή ν' αντιμιλώ και λόγος δε μου πέφτει, Δεσπότη-μον' όμως θα μιλήσω· Συλογίσου, παπου, την Παναγια, τη Μάνα-μας, και σόπα !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Εγώ την Έβα συλογισούμαι και τρομάζω.
Μα τί ναι η γλύκα η ξαφνικια πα στο κορμί-μου ;
Θέ-μον, κ' οι φούχτες-μου αναγάλιασαν, λες το άγιο ξανακρωτω το δυσκοπότηρο στο χέρι !
- ΕΝΑΣ Ο γήλιος πρόβαλε, παπου, ζεστάθη ο κόσμος !
(Ο Επίσκοπος κ' οι επιλοιποι στρέφονται ανατολικά και κάνουν το σταβρό-τους)
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Καλώς το φοβερο της ερημιας λιοντάρι !
Ήλιε, μη βασιλέψεις πρι να δεις στην άμο τ' ανάσκελα να μουγαλιέται ο Παραβάτης !
- ΦΩΝΕΣ
ΤΡΟΜΟΥ Ω ! ω ! ω !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γιατί βογγάτε ; Ωχού, τα χέρια-μου παγόνουν !
- ΕΝΑΣ Παπου, θελια μεγάλη ολόμαβρη τον ήλιο τον άρπαξε σιγα σιγα και τον συμπνίγει !
(Ακούγονται τούμπανα τρόμου, φωνάζουν οι στρα-τιώτες, βοηθ)
- ΑΛΟΣ Πιάστηκε ο γήλιος !
- ΑΛΟΣ Τα στερνα του κόσμου, αδέρφια !
- ΑΛΟΣ Σκοτεινιωσε, σωπάσαν τα πουλια και σούρουνν μούγκρος θρηνητικο στην άμο τα τσακάλια !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Καλο σημάδι ! Του Αποστάτη οι προπατόροι τον Ήλιο, τον ξετσιπότο θεο λατρέβαν και τώρα αφτος θρηνάει, ποχαιρετάει το αγγόσι !
- ΒΑΓΙΑ Τρόμαξε ο γήλιος, τρόμαξε να δει τη Μάνα μας, την Παναγια, τυφλη να κοιτέται στην άμο !
- ΦΩΝΕΣ Βοήθεια ! Βοήθεια !

(Έτσι γλιστρούει η α' σκηνή στη β'. Ο Ιουλιανός μπροστα από το τσαντήρι-του κοιτάζει τρομαγμένος τον ήλιο, που κοντιέβει πια να σκεπαστεί όλος. Τούμπανα πένθιμα, τα τσακάλια ουρλιάζουν)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τυφλόθη ο γήλιος!.. Αχ, τυφλόθη ο γήλιος, πάει! το μάτι το λαμπρο τυφλόθηκε της μέρας!

Ντροπή στον κόσμον τα τρανα στοιχια, ντροπή-τους!

Στη μια μερια της ζυγαριας ένας καμπούρης, μαραζομένος και χλομος με αρια γενάνια, μουντζαλομένα τα δαχτύλια-του μελάνια— κι όλοι οι θεοι, παλιοι, καινούριοι, απο την άλλη!

Ξεχείλισαν οι ποταμοι, φυσουν οι ανέμοι και με χτυπάει η φωτια με τις μεγάλες γλώσσες·

όλοι χυθήκαν να με φαν, και σύ, πατέρα!

Άγέρα, γης, φωτια, νερο, θεοι, ντροπή-σας!

Ένα μικρο σκουλήκι στέναξε στη λάσπη, νειρέφτηκε φτερα, να πάρει λίγο αγέρα...

τί το φοβάστε πια και του ρηχτήκατε όλοι;

(Κοιτάζει πέρα σα να περιμένει κάποιον. Στενάζει)

Ποιόν περιμένεις; Τί κοιτας; Αλοίμονό-σου!

Μονάχος πια... Μονάχος πια... Τί κλαις, καρδιά-μου;

χρόνια και χρόνια τη λαχτάριζες, και τώρα

νά-τη η γυμνη κορφη της άγιας ερημίας!

Όλοι με παρατήσαν, χαίρουμαι! κι ο γήλιος,

που ζωγραφίζαν οι προγόνοι στις ασπίδες,

με ολόξανθες ορθες πλεξούδες σαν κοντάρια,

τώρα κι αφτος το πρόσωπό-του αναγυρίζει,

κιοτης, στον πιο μεγάλο κίντυνο και φέβγει.

Καλό-σου καταβόδιο, αφέντικο! θα δούμε,

ναί, τώρα θα φανει, το πόσο αλήθεια αξίζεις,

βασίλισσα της μοναξιας, ψυχη του ανθρωπού!

(Προβαίνει ο γραφιας)

ΓΡΑΦΙΑΣ

Καλέ-μου αφέντη!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Τινάζεται)

Πήδηξε η καρδιά-μου, θάρουν...

Αχ, τί ντροπη, ψυχη, χαρες να θες ακόμα!

Τί κοπιασες εδώ ; Γρικω, καλαμαρά-μον,
τα δόντια-σου χτυπούν και κόπηκε η πνοή-σου !

ΓΡΑΦΙΑΣ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κακο σημάδι, ωχού !

Καλο, και μη φωνάζεις !

Τί να τον κάνουμε τον ήλιο εμεις ; Τί θέλουμε
άστρα, γυναίκες και χαρες ; Περήφανή 'ναι
και δεν τα καταδέχεται όλα αυτά η ψυγή-μας'
φτηνα, φτηνα πολυ στολίδια, δεν τα θέλει !

(Στους στρατιώτες που περνούν χτυπώντας τα
τούμπανα)

Να πάψουν πια τα τούμπανα ! τον ήλιο ανάγκη
μηδε τον έχουμε μηδε κι αφτος μας έχει
ρξήσαμε, τώρα νά, στα γονικά-μας κλήρους,
χωρίσαμε τα μερικα, καθένας τώρα
κι απάνω-του ! τα ουράνια αφτος κ' εμεις το χόμα !

(Σιγή· ξάφνον χαρμόσυνα τούμπανα)

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ω βασιλεια, για δεσ... αρχίζει ο γήλιος πάλι
λυτρώνεται, κ' η γης ξαναγελάει σα χήρα
που θάρει πέθαινε ο γαμπρος και τώρα ..

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Σώπα !

Εδώ χανόμαστε και συ σαν το παγόνι
στον γκρέμνο ανοίγεις τα φτερα και καμαρόνεις.
«Η γης ξαναγελάει σα χήρα»... Να χαθείτε,
γραφιάδες, μαστροποί, που την ψυχη του ανθρωπου
σαν πόρνη αλείφετε μιογιες και την πουλάτε !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ο λόγος έπλασε τον κόσμο, αφέντη, ο λόγος...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κακόμοιρα ανθρωπάκια...

(Σ' ένα στρατιώτη) Εσυ παράτα, λέω,
το τούμπανο και τρέχα γρήγορα να κραξεις
ναρθουν οι στρατηγοι !.. Κακόμοιρα ανθρωπάκια,
που θρέφεστε με φαντασιες και κούφιο αγέρα !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Δεν είναι αγέρας που φυσάει, δεν είναι αγέρας !
Θαρω κ' η μοίρα πήρε φόρα, βασιλιά-μου,
και δεν προφταίνουν τα δαχτύλια-μου να γράφουν
φτιάσαν οχιτροι, πλακόσαν τα βουνα, μαντάτα
μας έρχονται βαρια και τώρα επιάστη ο γήλιος
στην πέμτη πράξη μπήκαμε αχ, της τραγωδίας !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ναι, ναι, στην πέμτη πράξη μπήκαμε, γραφιά-μου
σκοτείνιασε η σπηνη, τα στήθια-μας αδειάσαν,
τέλειωσε πια το κείμενο κι ο γήλιος, είδες,

μήκε στο φύλο το στερνο σα μάβρη βούλα.
Μα μια κραβγη πομένει ακόμα' θα την πούμε!

ΓΡΑΦΙΑΣ Τί ελπίζεις;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τίποτα.

ΓΡΑΦΙΑΣ Πώς τίποτα; Μα τότε;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Γι' αφτο, γραφια, και πολεμω με τόση λύσα.

ΓΡΑΦΙΑΣ Δε νιόθω τί μου λες...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Το ξέρω' πού να νιώσεις
εσυ, που γίνηκαν χαρτια στα σωθικά-σου
τα φύλα της καρδιας και το αίμα-σου μελάني.
Θα βάλω μιαν κραβγη στο κείμενο, δική-μου,
που δεν την έγγραφαν οι σκοτεινες δυνάμες!

ΓΡΑΦΙΑΣ Κανένας δεν μπορεί να φύγει απ' το γραφτό-του,
μήτε ο Θεος!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μπορει, μπορεί η ψυχη του ανθρώπου!
Χαρα σε αφτον που, πρι με χρώματα του φράξουν
το στόμα-του, προφτάσει να φωνάξει, ας είναι
και μια μικρη μονάχα συλαβη, δική-του·
ένα άχ!

ΓΡΑΦΙΑΣ Θα 'ναι κι αφτο, κι αφτο γραμμένο!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Με τρόμο) Σώπα!

(Σιγη· ξάφνου σηκώνει το κεφάλι περήφανα)

Κι αφτο κι αφτο γραμμένο ας είναι, δε με νιάζει·
τούτη είναι η πιο περήφανε αρετη του ανθρώπου
να πολεμας, να πολεμας, χωρις ελπίδα!

(Κοιτάζει γύρω τις κορφες)

Καλωσ ορίστε, οχτροι, κρυφοί-μου συνεργάτες!
εσεις μονάχα μου απομείνατε πιστοί μου·
ακόμα γύρα-μου δεν έκλεισε η θελιά-σας
και θέλω φέβγω, θέλω, ελέφτερη ψυχη 'μαι,
πέισμα κ' εγω το πέισμα το πατω, δε φέβγω!
Αργουν οι στρατηγοι... Παρακαλώ-σε, τράβα
και φώναξέ-τους γρήγορα ναρθουν μπροστά-μου!

(Φέβγει ο γραφιας)

Βιάζουμαι, βιάζουμαι να δω αν μπορεί η ψυχή-μας,
χωρις το χρώμα-της να χάσει, να πεθάνει!
Απελπισιά-μου, απελπισια, στερνή μου ελπίδα!

(Κάποιος ζυγώνει)

- Ποιός είναι, ποιός; Πάλι πηδάει η καρδια... Η
[Μαρίνα ;
- (Έρχεται ο μαθητής)
- ΜΑΘΗΤΗΣ Ω βασιλια, γυρίζω απ' τα βουνα με βιάση...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Εσν 'σαι ; Τρόμαξα...
- ΜΑΘΗΤΗΣ Συχώρεσέ-με αν άλον
περίμενες και βγήκα ξάφνου εγω μπροστά-σου...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Είχα το νού-μου αλου, μακρια, συμπάθησέ-με...
Καλώς-τονε. Σαν πικραμένο χαροπούλι
γαντζόθης μια στιγμή βαθια στα σωθικά-μου
αρχίνησες το θάνατο του αγαπημένου-μας
να κελαηδας δασκάλου κι άξαφνα, αδερφέ-μου,
πάλι τα μάβρα-σου άνοιξες φτερα και χάθης.
- ΜΑΘΗΤΗΣ Δε χάθηκα' στα βουνοπλάγια γύρω εβγήκα,
ω βασιλια, την προσταγή-σου να τελέψω.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιάν προσταγή-μου ;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Δε θυμάσαι ;
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Εγω ; Θυμούμαι
σ' ένα βαθη γκρεμο μια σκύλα που αλυχτούσε
στο σκέλεθρο σκιφτη του σκοτομένου αφέντη...
'Αλο μη με ρωτας και δε θυμούμαι... Τί 'πες ;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Με πρόσταξες πουλι να βρω στην ερημία
για να το σφάξω στους θεους και ν' αναγνώσω
στα σπλάχνα τ' αχνιστα της μοίρας τα γραμένα.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Ξεσπάει σε ήσυχο, πικρο γέλιο)
Λόξες παλιες, παλιες, του ανεμοδούρη ανθρωπού !
Τί τάχα τα πουλια νογουν απ' τον καημό-μας
και τί τους νιάζει τους θεους, και πότε εσκύφαν
να δουν, να λυπηθουν τ' ορθο στη γης σκουλήκι ;
Παράτα τα πουλια και τους θεους' στα σπλάχνα
νά, τα δικά-μου εγω ερεβνω και προφητέβω.
- ΜΑΘΗΤΗΣ 'Όλα τα σπλάχνα απα στη γης την ίδια
ρίζα κρατουν, την ίδια μοίρα λεν, το ξέρεις'
« Ένα τα πάντα ! » διαλαλούσε ο δάσκαλός-μας
κι αδέρφονε στο μέγα νού-του οχτρους και φίλους...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τα ξέρω, φτάνει πια ! Τα ξέρω... θεωρίες !
Να κάθεται λουσμένος, μυρομένος, ήσυχος,
χωρις να καίγεται η καρδια... τα ξέρω, σόπα !
Το χέρι δόσε-μου, συμπάθα-με, αδερφέ-μου'

πονω ! Δεν ξέρεις... μή ! παρηγορίες δε θέλω !
Μια μοναχα παρηγορια : να μπήγω κάπου
και κάπου τις φωνες, ωχού ! να μην πλαντάξω !
Τί λέγαμε ; Θάρω για τα πουλια μιλούσες...

ΜΑΘΗΤΗΣ Βγήκα και πήρα τα βουνα με το δοξάρι,
το ιερο πουλι να βρω που πρόσταξες θυσία.
Τ' άστρα ψηλα σα μυστικός χρησμος σαλέβαν...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Λόγια πολα, πολα ! μεγάλη επήρες φόρα...
Πού βρίσκεσαι ; Στα γαληνα ακρογαλία αλάργα,
όπου κρατάτε τον καιρο σαν κομπολόι
κεριμπαρένιο, ανατολίτικο, γιά μήπως
θαρεις πως άγγελος ξεπροβάλες πο κάποιο
δράμα σπαραχτικο, γιομάτο ρητορεία ;
Λίγα τα λόγια και στεγνα, παρακαλώ-σε !

ΜΑΘΗΤΗΣ Νά, το θεϊκο πουλι με τ' ανοιγμένα σπλάγνα
κατάκαρδα άσφαλτα το διάβηκε η σαγίτα
την ώρα που με ορθο λαιμο τραγούδαε' σκύψε
κι ανάγνωσε, αν μπορείς, το ριζικό-σου.
*(Ξεσκεπάζει το πουλι που κρατούσε ο Ιουλιανος
το βλέπει, πέφτει απάνω-του και το αγκαλιάζει)*

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ο κύκνος !
Ο μάβρος κύκνος ! Αδερφέ-μου, εδιάβης, όντας
γενήθηκα, στην κούνια-μου αποπάνω· τώρα
τον κύκλο ακέριο τον ξετέλειψες και πέφτεις,
μάβρη γλυκεια ψυχη, νεκρη στην αγκαλιά-μου !
Χίλια καλωσ εμεις εσμίξαμε τ' αδέρφια !
Τί 'πες ; Την ώρα που με ορθο λαιμο τραγούδαε ;

ΜΑΘΗΤΗΣ Σκύψε στα σπλάγνα-του να δεις και να τρομάξεις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τα σπλάγνα-μου κοιτάζω εγω· δεν έχω ανάγκη.
Σηκόσου, Νύχτα σκοτεινη, και πλάνταξέ-με
μιαν άγια σπίθα εγω· μαι φως, οχτρος μεγάλος !

ΜΑΘΗΤΗΣ Τα μάτια-σου βουρκόσαν, βασιλιά-μου· κίόλας
τα ξέχασες και παν τ' αντρίκια-σου τα λόγια...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Όμοια με αφτον κ' εγω με ορθο λαιμο τραγούδουν...
Ποίος είναι ο κυνηγος ; Ξεκίνησε η σαγίτα
την ιδιαν ώρα που γενήθηκα και τώρα...
Άρχισα πάλι τα παράπονα...ντροπή-μου !
Φτάνει ! Σύρε γοργα στην αμουδια και σκάψε
και θάψε-τον· δε θέλω να τον φαν κοράκια !
Μη βιάζεσαι...πού πας ; Για βάστα ωσότου ετούτος

να βασιλεύει ο μάβρος γήλιος που σηκόθη
και τότε πια το δειλινο μπορεί, ποιός ξέρει,
διπλόφαρδο για δυο να μας ανοίξεις μνήμα.

ΜΑΘΗΤΗΣ

Βάστα καλά, να μη σε ρήξουν, βασιλιά-μου,
τα φοβερα μηνύματα του σπλάχνου...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Σηκώνει το χέρι με θυμο) Φτάνει!
'Εφκολα σου μπορείς, μικρη ψυχη, να δίνεις
σωστες πολυ σε μιαν τρανη ψυχη αρμύνειες'
δεν ήπιας συ κρασι, δε μεθησες ποτέ-σου,
μηδε πεθύμησες τ' αδύνατα: να πάρεις
το σημαγμένον Όλυμπο όλο στην αγάλη!
Φίλε, συχώρα-με, ξεχείλισε η καρδιά-μου
και χύνεται...

ΜΑΘΗΤΗΣ

Νά, φέβγω, μοναχος να μείνεις
στην ερημια σαν κύκνος να θρηνήσεις...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Στάσου'
μια χάρη σου ζητω, στερνη παραγγελιά-μου'
αχ, στην αγάπη του δασκάλου σε ξεοκίζω...

ΜΑΘΗΤΗΣ

Την ίδια εμεις βυζάξαμε ψυχη, αδερφέ-μου,
και τώρα νά, στον κίντυνο με αγάπη σφίγγω
το χέρι-σου και πάντα θα 'μαι εγω μαζί-σου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ποια μου δίνεις, πάρ' τα πίσω, δεν τα θέλω
μια χάρη μόνο: ο δάσκαλός-μας, λέω,
ποια θα σ' έμαθε για τις πληγες βοτάνια'
μείνε κοντά-μου, αν πληγοθω, καλά να δέσεις
με πλήθια τέχνη τα λαβόμενα να γιάνω.
Δε θέλω να πεθάνω, ακους; Πολυ μου αρέσει,
όχι η ζωη, πια το πάλεμα...

ΜΑΘΗΤΗΣ

Το πάλεμα;
Δε γλύτσες ακόμα απ' τον αγώνα; Ανέβα
και κάθισε άνεργα απηλα στη θεωρία!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αί, νιούτσιζο σοφο της Αθηνας κοκόρι!
Λαχτάρησες ποτέ-σον; αγάπησες, τινάχτης
ποτέ-σον τα μεσάνυχτα να δεις να σφάζουν
ε' αδέρφια, τον πατέρα-σου;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Ποτέ-μον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Φίλησες
γλειφτα το χέρι του φονια για να γλυτώσεις;
Και τύλιξες σε ράσο λιγδερο ποτέ-σου
κατάσαρκα τα δώδεκα όρνια να σε τρώνε;

Άσε λοιπόν τους άντρες να βογγούν και γύρνα πίσω στα γαλήνια βοτάνια-σου κι ορκίσου καλά, το ακούς; να δέσεις την πληγή-μου...

ΜΑΘΗΤΗΣ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ορκίζομαι...

Καλα, καλα! τα μάτια σφούγγιξε, μην τρέχουν' δε θα χαλάσει ο κόσμος δα, θαρω, αν πεθάνω! Μα είμαι τριάντα δυο χρονών, και θέλω ακόμα πολυ, πολυ, το πάλεμά-μου να βιαστιάξει. Τώρα που αρχίζω πια να νιώθω την περφάνεια του αληθινού του αντρος, θαρω πως είναι κρίμα... Νά, κάποιος βιαστικος την άμο δρασκελίξει... Α! τώρα πια η καρδια, το νιόθω, δε λαθεύει...

(Προβαίνει η Μαρίνα)

Εσύ!

(Στο μαθητη)

Παρακαλώ-σε, φύγε!

(Στη Μαρίνα)

Εσύ, Μαρίνα!

(Στο μαθητη)

Πάρε τον κύκνο, θάψε-τον' καλα τη μοίρα-του τέλειψε αφτός: γενήθη, πέθανε και σύραν μάβρη προφητικια φωνη τα σωθικά-του' σύραν κ' εμε τα σωθικα φωνη μεγάλη στην ερημια και μέσ' στα γέλια εχάθη.

Φύγε,

φύγε, παρακαλώ-σε, κι αν πεθάνω, βάλε, το ακούς; το μάβρο κύκνο αφτον στην αγκαλιά-μου.

(Φέβγει ο μαθητης)

Αχ, ήρθες, ήρθες! Γιόμοσαν τα δυό-μου μάτια, οι δυο ξερες πηγες, τα κλάματα, σε αγγίζω, και πίσω-σου, μεγάλο πλούσιο караβάνι, όλες της έμοος οι καμήλες φορτομένες χαρες, παρηγοριες κι ασκια νερο δροσάτο! Τα στήθια ανοίξαν, έσπασαν και τώρα πια δεν ντρέπομαι, δεν ντρέπομαι, μπορω να κραξω το πόσο σε αγαπω, Μαρίνα, κι ας το ακούσεις! Θαάρουν πως με παράτησες, μα τώρα...

Σώπα!

ΜΑΡΙΝΑ

(Μόνη) Άχ, ποταμος βαθης οι φλόγες μας χωρίζουν!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κλαις; Με λυπάσαι;

ΜΑΡΙΝΑ (Βλοσυρά) Ναι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Δεν πρέπει, ακούς ; δεν πρέπει !
Στην τρίκορφη γυμνη χαρά του ανθρώπου στέκω :
απελπισία, ερημία, παληκαρία' πιοπάνω
αχ, δεν μπορεί του ανθρώπου ο νους να σκαρφαλώσει.

ΜΑΡΙΝΑ Το θάνατο...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τον βλέπω ορθός και δε φοβούμαι !
'Όχι τον ειδικό-μου θάνατο, το ξέρεις'
οι λάσπες τούτες και τα κόκαλα ας σκορπίσουν'
παρα του κόσμου ακέρειο το χαμό, Μαρίνα,
'Όμοια με μένα κι ο στερονος θνητός θα σβήσει,
αφου τρουλόσει πια σωρο τις αρετές-του,
τις τέχνες-του, τους στοχασμούς, τις γλύκες
και θρονιαστεί σαν τον Ιωβ πα στην κοπριά-του !
Γέλας ;

ΜΑΡΙΝΑ Τα λόγια τα παχια με γαργαλίζουν'
στη δύσκολη στιγμή θυμήσου-το, Αποστάτη,
κρύος ιδρώτας θα σε λούσει και θα τρέξεις
πηλάλα πάλι στα καράβια να γλυτώσεις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ασκία χολή το караβάνι φορτομένο !
Κ' εγω που σε περιμένα... Αχ, καρδια μωρόπιστη,
πολα μου εβιάστης και ντροπιστήκης, και τώρα
τυλίξον πάλι οχια κρυφη στα σωθικά-μου.
Πηλάλα στα καράβια να γλυτώσω ; Στάσου
σε μια γωνια και φτάνουν οι αρχηγοί, θα δούμε !

ΜΑΡΙΝΑ Δε φέβγω και να θες, θα στέκω στο πλεβρό-σου'
σπαθι 'μαι του Θεου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Γελάει σαρκαστικά) Σπαθι ; Κ' εγω σπαθι 'μαι !
Μπας και θαρεις κ' είμαι λαιμος ; Κ' εγω σπαθι 'μαι !

ΜΑΡΙΝΑ Τίποτα δεν μπορείς σε μιαν ψυχη που νιόθει
άγιο κατώφλι της Παράδεισος το μνήμα.
Αί, μη γέλας, και παντοδύναμος φαντάξεις
στους άπιστους και στους δειλους μονάχα.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Αλήθεια ;
Καλα σε δασκαλέψαν και τα λες, καλα,
μα 'χω κ' εγω ψυχη, θα δεις, και θα νικήσω !

ΜΑΡΙΝΑ Θι δεις, ωϊμέ, θα δεις και θα χαιθει το φώς-σου !
Σταβρο τα χέρια θα σταθω και θα προσμένω'
τα θάρη-μου έχω στο Χριστο !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κ' εγω τα θάρη-μον
στην πέρφανη ψυχη του απέλπισμένου ανθρώπου !
(Οι τρεις στρατηγοι έχουν πια φτάσει κι ακουν τα
στερνα λόγια)

Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ω βασιλιά, τις προσιαγές-σου καρτερούμε.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καλώς τους καπετάνιους ! Ήρθατε, καλώς-τους,
σε ώρα καλή να ζυγιαστεί η ψυχη του ανθρώπου.
Το λόγο ακούστε που θα πω κι αντιμιλείστε,
σαν άντρες λήφτεροι ζυγιάζοντας τα πάντα,
απόφαση να πάρουμε έτσι του πογιού-μας !
Θαρω σε κίντυνο πως πέσαμε μεγάλο :
τ' ανατολίτικα μαζόγηταν σκοτιάδια
ξανα μουγγα, πηχιά, να σβήσουν την Ελλάδα.
Βάρβαρα ασκέρια, αρώστιες, πείνα, δίψα, ολούθε
απάνω-μας χοιμουν και πέσαμε σε λάκο
μα πάντα, αδέρφια, στέκει ο λυτρωμος, το ξερω,
στην άκρα του χαμου κι προσδοκάει τον άντρα
ομπρος ! όλοι μαζί, συντρόφοι-μου, ας τον βρούμε !
Οι νιότεροι ας μιλήσουν πρώτοι· τί σωστό 'ναι
στον κιντυνον η νιότη νάχει τα πρωτάτα.
Μίλα λοιπον εσυ με το σγουρο μουστάκι
που ιδρώνει ακόμα ολόμαβρο στο απάνω χέιλι
Γραφια, σταβροποδήσου στη γωνια και γράφε !

Ο ΝΕΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Γλυκος ο θάνατος στον πόλεμο, μα ακόμα
πολυ 'ναι πιο γλυκεια, το ξέρεις, βασιλιά-μον,
η νίκη· αφτη του αγωνιστη το πρώτο χρέος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Φτάνει ! Κατάλαβα καλά πού σημαδέβεις
αλοί σε αφτον που πολεμάει και περιμένει
τη νίκη άνταμοιβη· σε χίλιους να ξεπέσει
μπορει φτηνους λογαριασμους για να κερδίσει·
για σήκω εσυ, με τα βαρβάτα γένια, μίλα !

Ο ΑΝΤΡΑΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Τον πρώτο δεν αφήκες να τελειώσει· παίρω
τον εδικό-του λόγο εγω και τον τελέβω :
Ακόμα η κιάλωση δεν έκλεισε, πομένουν
καταβροα κ' οι τρεις κορφες· η πόρτα ακόμα
μεσάνοιχτη μας προσκαλνάει να βγούμε κ' έξω
στην άμο την πλατεια τ' ασκέρια να σκουντηξέουν.
Χωρις ελπίδα εγω να πολεμω δε θέλω·
αφτο θα πει πολεμιστης, και μη μαζόνεις

τα φρύδια, βασιλεια, κ' εληνικια γενιά 'μαι
και λέρτερα, μαθεσ, τη γνώμη-μου τη λέω.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μη μου περηφανέβεσαι Έληνας πως είσαι
τύχη μονάγα αν συ γενήθης στην Αθήνα
κ' εγω απ' του Δούναβη κρατω την άγρια λάσπη.
Έληνας, μάθε-το απο μένα, αφτος που δίχως
καμια αμοιβη για χάση της ψυχης παλέβει!

(Έρχονται δυο στρατιώτες)

Α' ΣΤΡΑΤ.

Πιάσαν τις δυο κορφες προς το βοριαν, αφέντη!

Β' ΣΤΡΑΤ.

Μαζόχτηκε ο στρατος και τη στεορη αγναντέβει
ακόμα απάτητη γυμνη κορφη και τρέμει.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Νά, πάρετε αργυρα φλουρια για το μαντάτο!
Πόσες λοιπον απάτητες κορφες πομένουν;

Β' ΣΤΡΑΤ.

Μια, βασιλεια!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Φεβγάτε, δρόμο! Κι όταν φέρετε,
με το καλο, το νέο μαντάτο πως την πήραν,
χρυσα τις φούχτες-σας φλουρια θα τις γιομόσω!
(Φέβγουν. Μιλουν μεταξύ-τους οι τρεις στρατηγοι)

Ο ΝΕΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Τρελάθη ο βασιλιας!

Ο ΓΕΡΟ-

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Μην ξεφωνας, κρατήσου!

Ο ΑΝΤΡΑΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Τρελάθη ο βασιλιας!

Ο ΓΕΡΟ-

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Μη βιάζεσαι' άσε πρώτα
κ' εγω να του μιλήσω και μπορει, ποιός ξερει...
Καρδιά 'χει τρυφερη, θα δείτε, και θα νιώσει...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τί 'πες, Μαρίνα;

ΜΑΡΙΝΑ

Δε σου μίλησα' προσμένω.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Υπομονη! Γοργα θα φτάσει κ' η σειρά-μου!
Τώρα με τ' άσπρα γένεια σου, σηκόσου, μίλα!
Είδες και βιάστάξες πολλα' ντροπή-σου τώρα
στ' αντρίστικα γεράματά σου να κιοτέψεις'
ψηλα το νού-σου γέρο, όσο μπορεις, και λέγε!

Ο ΓΕΡΟ-

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Αλήθεια, κ' είδα κ' έπαθα πολλα, αοχηγγέ-μου,
και σκότοσα στη γης πολες ψυχες, και τώρα,
ζυγαζόντας στο νου-μου πια τα πάντα, βρήκα
ωϊμε! το πιο γλυκο αγαθο η ζωη του ανθρωπου!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Λέγε' για κοίτα, ταπεινα σα Ναζωραίοσ
σταβρο τα χέρια-μου κρατω και δε φωνάζω.

(Φωνάζει)

Πώς ; η ζωη του ανθρώπου :

Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Μη φωνάζεις : είπα !

Αί, βασιλιά, ψυχες χιλιάδες στο λαιμό σου
κρεμιούνται κ' ένα θεν : να ζήσουν, να γυρίσουν
πίσω στα σπίτια τους, στη γης και στις γυναίκες.
Να σπείρουν στάρι και να φαν, και γιους να σπείρουν
το σεβαστο καντήλι της γενιας μη σβήσει.
Μπορεις εσυ να παίζεις τη ζωή-σου' παίχ'τη,
δική-σου, κάμε-τη ό,τι θεσ' σκοτόσου, αν πρόσωπο
θανάτου πήρε πια κ' η λεφτερια στο νού σου'
μα πώς μπορείς, χωρις να θεν, σα σκλάβους τούτους,
χιλιάδες νά, ψυχες να σύρεις στο χαμό-σου ;
Μονίχα η λεφτερια στο Χάρο δίνει αξία.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Λέγε' τα χέρια ακόμα, νά, σταβρο κρατώ-τα,
χίλιες οι στράτες του άτιμου μυαλου' ν' ακούσω !
Και συ να μη χαμογελας, το ακους, Μαρίνα ;

ΜΑΡΙΝΑ

Σταβρο κ' εγω τα χέρια-μου κρατώ' προσμένω.
Η Παναγια...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Δε θέλω εδω να μου τη φέρνεις !

Κλείστε τις πόρτες και κανένας, σας προστάζω,
δε θέλω ούτε κρυφα στο νού-του να τη φέρνει !
Φτάνει ! Τί λέγαμε ; Θαμπόθη ξάφνον ο κόσμος'
εσυ μιλούσες, γέροντα, θαρω, ξακλούθα !

Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Στα χέρια σου κρατας την Οικουμένη, αφέντη,
για βάλε χαλινάρι στο θυμο, δεν είσαι
στόν κόσμο μοναχος' στρατος εσυ μεγάλος,
η κεφαλή της γης κ' έχεις να δώσεις λόγο !
Μας κύκλωσαν οχτροι, μια μόνη σωτηρία...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αρτη ζητω ! «Κρατω την Οικουμένη»... Λόγια !
Γέρο, σταράτα εδω να πεις, πώς να σωθούμε !

Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Πίσω να πάμε, βασιλιά-μον, στα καράβια !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Πίσω να πάμε στα καράβια, γέρο ; Πίσω ; !
Και την ντροπη, και την ντροπη, δεν την λογιάζεις ;

Ο ΓΕΡΟ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

'Αντρας λογιέται δυνατος που βρίσκει τέχνες

- της φοβερής ανάγκης να ξεφύγει· θάρθει,
θάρθει καιρός, το ξέρει αφτός, να τη νικήσει !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Συλογισμένος)*
Ναι... ναι... Της φοβερής ανάγκης να ξεφύγει...
Δεν έχεις τίποτ' άλλο να μου πεις ;
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Δεν έχω,
είπα. Και τώρα πρόσταξέ-με να πεθάνω.
(Σιγη)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ψυχη μεγάλη, σε λυπούμαι και δε θέλω
—θάχεις αλάργα βιος κι αγγόνια και κιουτεύεις—
χωρίς τη βούλησή-σου να χαθείς στην άμο.
Λυπούμαι τις ψυχες, λυπούμαι τα κορμιά-τους
κ' η περηφάνεια στέκεται σκυφτη και πια,
γέρο, πίσω να πάρω γιά μπροστα δεν ξέρω...
Μου σήκωσες βαθια στα σπλάχνα τη συμπόνια !
(Η Μαρίνα γελάει σαρκαστικά)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Γιατί γελας ;
ΜΑΡΙΝΑ Γιατι θυμούμαι, βασιλιά-μου,
κάποιο Μεγάλο Αλέξαντρο...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ *(Βογγώντας με πόνο)* Κ' εγω θυμούμαι !
ΓΡΑΦΙΑΣ Μην την ακους· τα στήθια-της χολη γιομάτα
και στο χαμό-σου, βασιλια, κουφα σε σπρώχνει.
Θυμήθηκε την κλέφτρα Παναγιά-της, να 'σαι
καλα, που τύφλωσες...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Εγω ; Σαλέβει ο νούς-μου !
Ποιάν Παναγια ;
*(Ο Ιουλιανος πειείται ορθος, βλέπει το φάσμα της
Παναγίας. Με τρόπο στρομόγγεται πισωδρομών-
τας, ολοένα προς τη γωνια. Στους στρατηγους
που κάθουνται ήσυχτοι)*
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Γιατί πειέστε ορθοι ; Σταθείτε !
Ποιός άφησε την πόρτα λέφτερη και μπήκε ;
Κρατάει μακρι ραβδι και ψάχνει τον αγέρα !
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Κλειστη 'ναι η πόρτα, βασιλιά-μου, μην τρομάξεις.
ΜΑΡΙΝΑ Γλυκεια, τυφλή-μου Παναγια, και σότοσέ-τον !
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ω ! στα κεφάλια απάνω περπατάει, κοιτάχτε !
και τρέχουν μάβρες στάλες αίματα στην άμο !

Ο ΝΕΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Τρελάθη ο βασιλιάς ! Τα μάτια-του γουρλόσαν,
πήραν φωτια και λάμπουν σαν του τίγρη.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κάποιον

σκυφτη ζητάει και πασπατέβει τον αγέρα !
Δεν είναι εδω ! Δεν είναι εδω, Κερά ! Δεν είναι !

ΜΑΡΙΝΑ

Εδω ναί, Παναγια, στην άκρα στριμογμένος

(Η Μαρίνα σα να οδηγάει τυφλο)

το άγιο ραβδι δεξά-σου σήκωσε και χτύπα !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ω, θύμωσε και νά, σηκώνει το ραβδί-της !

*(Ακούγεται σα να χτυπάει άκρα ραβδιον στις κιάσκες
και στους θόρακες των αρχηγων. Σε κάθε χτύπο
ο Ιουλιανος φωνάζει)*

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ωχ ! Ωχ ! Ωχ !

Ο ΝΕΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Αί, ποιός χτυπάει τα προύντζινα άρματά-μας ;

Ο ΑΝΤΡΑΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Νιόθω,

κρυφο, αλαφρο πατάει τον ώμο-μου ποδάρι.

(Ακούγεται δυνατο ράγισμα κρούσταλον)

ΓΡΑΦΙΑΣ

Τον βασιλιά ραγίστη η κούπα η κρουσταλένια !

ΜΑΡΙΝΑ

Γλυκεια, τυφλή-μου Παναγια, και σκότοσέ-τον !

Ο ΝΕΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Μάγια θα κάμαν πάλι, αδέρφια, οι Ναζωραίοι
και γιόμωσε το φως αόρατες δυνάμες !

*(Χτύπημα δυνατο ανατρέπει το άγαλμα του Διόνυσου.
Οι αρχηγοι τραβουν τα σπαθια)*

Ο ΑΝΤΡΑΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ποιός είναι απάνω στον αγέρα ; Να προβάλει !

ΜΑΡΙΝΑ

Κάτω τα χέρια, μη φωνάζετε. Με σέβας
στο πνέμα το αγαθο που αεροπατάει μιλάτε !

(Ο Ιουλιανος κούβει με τρόμο τα χέρια, φωνάζει)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αίματα εγω ; Εγω ; Μη μου τραβας τα χέρια !

ΜΑΡΙΝΑ

Γλυκεια, τυφλή-μου Παναγια, και σκότοσέ-τον !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μη μου τραβας τα χέρια, θα τα σπάσεις !

*(Βγάνει, σα να τον τρυβούσαν, τα χέρια απο τον
κόρφο, όπου τάχε κούβει)*

Αχ, δεν μπορω ν' αντισταθω... Δικά-σου, πάρ' τα !
Σχύψε και ψάξε-τα, Κερα, δεν τα λυπάσαι ;

Καρφια κι αφτα, καρφια γιομάτα σαν του γιού-σου !

ΓΡΑΦΙΑΣ Κάποιος εστέναξε σιγα...

ΜΑΡΙΝΑ Κερα, μη φύγεις !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Έφυγε, γλύτωση, αχ σκορπίστη στον αγέρα !
(Γονατίζει, κάνει το σταβρό-του μηχανικά, πολλές φορές)

Δόξα-σοι ο Θεός !

Ο ΝΕΟΣ Κοιτάχτε ! Κάνει το σταβρό-του !

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ο ΑΝΤΡΑΣ Γονάτισε, ντροπή ! και κάνει το σταβρό-του !

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ΓΡΑΦΙΑΣ Ξύπνησε μέσα-του ο παλιος ο Ναζωραίος !

ΜΑΡΙΝΑ Ω Μεγαλόχαρη Κερα, και νάσαι αλήθεια !

Ο ΝΕΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Τον βάρωσε όνειρο κακο, θα τον ξυπνήσω !
Αί, βασιλιά !

Ο ΓΕΡΟ-ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Για σκούντα-τον με βιας... Ακόμα !

Απ' τ' όραμα η βαρεία ψυχή-του να γυρίσει.

Ο ΝΕΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Αί, βασιλιά !
(Ο Ιουλιανος τινάζεται σα να ξυπνάει)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Γιατί γονάτισα ; Ποιός ήρθε ;
Κουνήθη η γης, κουνήθη το μυαλο, μου εφάνη...

ΓΡΑΦΙΑΣ Τη θύμηση παράτα, βασιλια, θεριο 'ναι,
μην το ξυπνας !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Το αγέρι, Θέ-μου, πώς μυρίζει !
σαν κάποια αρχόντισα να πέρασε μεγάλη...
(Ξάφνου θαμπα, σα να θυμάται τ' όραμα. Τινάζεται)
Α !
(Συνέροχεται εφτους)

Αγαπημένοι-μου αρχηγοι, λιγοθυμια 'ταν.
Μιάν αστραπη το φοβερο πουλι, η ψυχη,
βρήκε ανοιχτη την πόρτα του κλουβιου... Συντρόφοι,
τί με κοιτάζετε χλομοί ; γιατί σωπάτε ;
Ποιός ράγισε την κρουσταλένια κούπα ; Ποιός
τον άμοιρο θεο τον γκρέμισε στο χόμα ;
(Στη Μαρίνα)

Εσυ που δε λυπάσαι την ψυχη του ανθρόπου,

γιατι πιστέβεις στο Θεο, αποκρίσου. Πές-μου
ποιός ήρθε εδω ;

ΓΡΑΦΙΑΣ

Μην τη ρωτας, ω βασιλιά-μου !
Μην τη ρωτας κ' η γλώσα-της οχιά 'ναι.
(Στη Μαρίνα) Σώπα !

ΜΑΡΙΝΑ

Αργα πολυ, γραφια, κι αχ, δεν μπορω κι αν θέλω !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μη με λυπάσαι, λέγε !

ΜΑΡΙΝΑ

Η Παναγια σηκόθη
τυφλη, σκυφτη, με το ραβδί-της στον αγέρα.

Ο ΓΕΡΟ-

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Δεν είδαμε ! Δεν είδαμε ! Και μην ανοίγεις
τα μάτια-σου με τρόμο, βασιλια !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Σωπάτε !

(Στη Μαρίνα)

Σκυφτη... σκυφτη με το ραβδί-της στον αγέρα ;

ΜΑΡΙΝΑ

Χτυπούσε με θυμο δεξα, ζερβα, δρασκελαε
με βιας τους ώμους, τα κεφάλια και χοιμούσε...

ΓΡΑΦΙΑΣ

Μην την ακους, ω βασιλιά-μου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Λέγε ! Λέγε !

Μη με λυπάσαι εσυ, γυναίκα αγαπημένη !

ΜΑΡΙΝΑ

Και συ χωμένος στη γωνια με τρόμο ζάρονες
να μη σε βρει ... Μα ξάφνου σ' άρπαξε απ' το σβέροχο !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Ψέματα λες !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Αφήστε τη... θαρω 'ναι αλήθεια...
Νυχιες και γρατσουνιες στο σβέροχο νιόθω ακόμα...

ΜΑΡΙΝΑ

Και συ μεμιας γονάτισες κι αρχίζεις...

ΓΡΑΦΙΑΣ

Έλεος,

λυπήσου-τον !

ΜΑΡΙΝΑ

Εγω ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μη με λυπάσαι, λέγε !

ΜΑΡΙΝΑ

... αρχίνησες να κάνεις το σταβρό-σου !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Εγω ;

ΜΑΡΙΝΑ

Εσυ ! Βαθια ο Χριστος στο σπλάγχο-σου είναι ακόμα !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κόβω τα χέρια-μου τα δυο, δεν είναι αλήθεια !
(Ακούγονται φωνες έξω. Ο νέος στρατηγος τρέχει,
ανοίγει την πόρτα)

Ο ΝΕΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Μαζόγηκε ο στρατος ...

- Ο ΑΝΤΡΑΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Φωνάζουν: Στα καράβια !
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Ακουσ ; Λυπήσου τους ανθρώπους, βασιλιά-μου !
- ΦΩΝΕΣ ΑΠΕΞΩ Στα καράβια ! Στα καράβια !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Σα να παραμιλάει)
Κόβω τα χέρια-μου τα δυο, δεν είναι αλήθεια !
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Μην τυρανιέσαι, βασιλιά, στα ονειρώτά-μας
συχνα πυκνα ντροπιάζεται η ψυχη του ανθρώπου
μη χάνουμε καιρο για σήκωσε το χέρι
και πρόστιξε γοργα να πάμε στα καράβια.
- ΦΩΝΕΣ ΑΠΕΞΩ Στα καράβια ! Στα καράβια !
(Ακούγονται τώρα μαζορια τα τούμπανα που μαζόνουν
το στραίο)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κουράστηκα... Τα χέρια-μου τα δυο κοπήκαν...
Ποιός γέλασε ;
- ΓΡΑΦΙΑΣ (Στη Μαρίνα, χύνεται να της πλανιάξει το γέλιο)
Δεν έχεις συ καρδια, δεν έχεις
ανθρώπου σωθικα να τον πονουν ;
Δεν έχω !
- ΜΑΡΙΝΑ
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιός γέλασε ;
- ΓΡΑΦΙΑΣ Κανένας, βασιλιά, κανένας !
- ΜΑΡΙΝΑ Εγω ! Σε καμαρόνω και γελω' με τί
περίσια τέχνη ανιεις τη στρατά της φεβγάλας !
«Κουράστηκα... Τα χέρια-μου τα δυο κοπήκαν...»
Αί, στα καράβια, ομπρος ! Μεγάλε Αλέξαντρέ-μου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κιλα το νιόθω τό παιχνιδι-σου, Μαρίνα,
πιτήδια αγγρίζεις την ψυχη του απελπισμένου
μα ωϊμέ ! την ίδια πάμε στρατά και μου αρέσει !
(Σηζόνει το χέρι αποφασιστικα)
- Ομπρος...
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Θεριο το πείσμα, βασιλιά-μου, βάστα
μη σε κυλήσει στον γκορεμο κ' εμας μαζί-σου !
- ΜΑΡΙΝΑ Α, δεν τολμας !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ομπρος ! να κάψουν...
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Βασιλιά-μου !

- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ · Γέρο, μη με κρατάς ! Να κάψουν τα καράβια !
Δεν έχει γουρτισμο, δεν έχει, μη βογγάτε !
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Μή ! μή ! ντροπη δεν είναι. σκύψε στην Ανάγκη,
τί δεν μπορεί μηδε ο Θεος να τη νικήσει !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ναι, ναι, μα τη νικας εσυ, ψυχη του ανθρώπου !
- Ο ΑΝΤΡΑΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Αί, βασιλια !
- Ο ΝΕΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Αί, βασιλια !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Σιωπη ! Να κάψουν τα καράβια !
Γράφε, γραφια, την προσταγη και νά τη βούλα !
(Τον πετάει τη βασιλικια βούλα)
- Εμένα οι πρόγονοί-μου γκρέμιζαν, χοιμώντας
στον πόλεμο, όλα τα γιοφύρια που περνούσαν
κι ως έπιαναν του οχτρου στερια, μεμιας εκαίγαν,
χορέβοντας στο νέο γυαλο, τα ορθα καράβια
δε θα ντροπιόσω εγω, Μαρτίνα, τη γενιά-μου !
- ΜΑΡΙΝΑ (Μόνη)
Θέ-μου, περίσια μούδοκες χαρα, για παρ' τη
και δοσ' τη στα σκυλια, να μη με ρήξει κάτω !
(Οι τρεις στρατηγοι μεταξύ-τους)
- Ο ΝΕΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Τρελάθη ο βασιλιας !
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Ναι, ναι...Σωστο δεν είναι...
- Ο ΑΝΤΡΑΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Παίρουμε εδω κ' εμεις τον κόσμο στο λαιμό-μας !
- Ο ΝΕΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Θα πάρω τους δικούς-μου και θα φύγω...
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Στάσου,
μπορει γοργα ο θυμός-του να περάσει. Αλιως ..
- Ο ΝΕΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Αλιως ;
- Ο ΓΕΡΟ-
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Η προσταγή-του, ακούτε, να μην πάει !
(Ο γραφιας δίνει στον Ιουλιανο τη γραφτη προσταγη)
- ΓΡΑΦΙΑΣ Νά τη η βαρειά-σου προσταγη, με τη μεγάλη
την καταπόρφυρη της αφεντιάς-σου βούλα
το χέρι-τους να βάλουν οι θεοι...Φεβούμαι !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Το χέρι-τους, το πόδι-τους, την κεφαλή-τους !
Αλάκεροι να μπουν γιατί αν χαθώ, χαθήκαν.
Ζύγωσε εσύ με τα βαρβάρτα γένια, πάρ' τη !
Το πιο γοργό-μας άλογο καβάλα, τρέγα
γκρεμίζω πίσω-μου, σκοτόνω την Ελπίδα.

(Στη Μαρίνα)

Τί λες ; εχόρτασε η καρδιά-σου ;

ΜΑΡΙΝΑ

Ναι... ναι... ναι...

Ο ΓΕΡΟ-

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Δε μας ρωτάς κ' εμάς αν χόρτασε η καρδιά-μας ;
Εδώ δεν είναι πείσμα ερωτικό, δεν είναι
παιχνίδι εδώ' στρατιοι μεγάλοι πολεμούνε'
κ' έχουμε δα κ' εμείς, οι στρατηγοί, το λόγο !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Λέγε' την πήρα την απόφαση και τώρα
ομπρός, βογγάτε, πολεμάχοι-μου, όσο θέτε !

Ο ΓΕΡΟ-

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Εμάς οι πρόγονοί-μας ήξεραν με τέχνη
και με παληκαρία να πολεμούνε κι όχι
τυφλα στο μακελίο να πέφτουν σα βουβάλια.

(Στον άντρα στρατηγο)

Μην πας την προσταγή-του στα καράβια' ομπρός,
νι φύγουμε, παιδιά, να βγούμε απ' την παγίδα !

(Έρχεται ο Στέφανος)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πού πάτε ; αργα πολυ ! Μας κύκλοσαν οι Πέρσες !
(Έρχονται οι δυο στρατιώτες)

Αί, βασιλια, και τη στερνη κορφη την πήραν !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Καβάλα στ' άλογα κι ομπρός ! Καλως ορίσαν !

Α' ΣΤΡΑΤ.

Αφέντη βασιλιά-μου, μην ξεχνάς...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τί θέτε ;

Β' ΣΤΡΑΤ.

Μας έταξες χουσα φλουρια για το μαντάτο...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Κακόμοιρη, άτιμη ψυχη του ανθρώπου .. Πάρτε !
(Τους πετάει ένα πονγγι, φέβγουν χαρούμενοι.
Στους στρατηγους)

Τραβάτε ! Εγώ γοργα θ' αρματοθω και θάρθω.
(Φέβγουν οι στρατηγοί. Μένουν ο Ιουλιανος κ' η
Μαρίνα)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μαρίνα...

ΜΑΡΙΝΑ

Μη με αγγίζεις... Τί με θες ;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μαρίνα,

έκαμα το χατήρι-σού... αχ! και το δικό-μου!
Και τώρα, πρι ναρθει και μας χωρίσει ο Χάρος,
λίγο, μια μοναχα στιγμή, βουβοι ας σταθούμε
ν' ακούσουμε και την παντέρμη την καρδιά-μας!
*(Μικρη σιγη. Ακούγονται κραζιες κοράκια. Ο Ιου-
λιανος τινάζεται)*

ΜΑΡΙΝΑ

Ακουσ τί χλαλοη στον ουρανο ; Οι κοράκοι !
Οι κληρονόμοι, οι χαροκόποι-μου, οι φαγάδες !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Άλες φωνες εγω γρικω στα σωθικά-μου...
Για βάλε τ' άρματα και μην ξαρωγεις φωνάζει
βαθια απ' τον πόλεμο ο Θεος και δε γλυτόνεις.

ΜΑΡΙΝΑ

Μη βιάζεσαι και πιο γλυκειες στιγμες ποτέ-μου
δεν ένιοσα, Μαρίνα' ας τις χαρούμε. Λίγα
τα λόγια ακόμα μένουν στο λαιμο, το ξέρεις,
και λαχταρουν μεγάλο μυστικο να πούνε,
μα ντρέποννται, τα χάνουν και μιλουν, για κοίτα,
για θάνατο και για σφαγη και για κοράκια...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Μόνη)
Όχου, λυπήσου-με, Χριστε, και σκότοσέ-με !

ΜΑΡΙΝΑ

Αχ, πες μια λέξη, μια μονάχα, τίποτα άλλο
έβγα και συ, αν μπορείς, πετάξου απ' το γραφτό-σου!
Μια λέξη λεφτεριας

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μιλούσες για κοράκια...
Δούλα 'μαι του Θεου κι αφτο 'ναι η λεφτεριά-μου.

ΜΑΡΙΝΑ

Μιλούσα για κοράκια... Ναι...
(Ξάφνου προσπαθώντας να συγκρατήσει την ταραχή-του)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Μαρίνα-μου, άκου,
δεν ξέρω πώς να σου το πω...Ζητω μια χάρη,
μη μου αρνηθεις, την πιο στερνη...

ΜΑΡΙΝΑ

(Γελώντας πικρα) Μια χάρη, έμένα ;

Ω, μη γελας. Θυμούμαι μια φορα στη μάχη
χοιμήξαν τα κοράκια στα κουφάρια κι όλα
τα μάτια τ' ανοιχτα τους βγάλαν που γναλίζαν.
Κι άλη φορα, στη Μάβρη Θάλασα, που πλέχαν
ανάσκελα οι πνιμένοι, ετούτα πάλι εφτάσαν
και τους ξεκόχεβιν τα μάτια, ως σαλιγκάρια...

Μιλας, γελας, και κάνεις τάχα το γεναίο
μα ανατριχιας, θαρω, και θόλοσε η ματιά σου.

- (Μικρή σιγή. Ο Ιουλιανός σα να παίρνει απόφαση)
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ανατριχιάζω, ναι, και ντρέπουνται, Μαρίνα...
Θέλω, μα δεν μπορώ τον τρόπο να νικήσω :
Τα μάτια κλείσε-μου, το ακούς ; Αφη' ναι η χάρη !
Δε θέλω να τα φαν, δε θέλω, τα κοράκια !
- ΜΑΡΙΝΑ Ετύφλωσες, θα τυφλοθεις' δεν έχει χάρες.
Ω Παναγια...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (Της φράζει το στόμα)
Σωστα, σωστα τα λες' πλερόνω !
(Έρχεται τρεχάτος ο γέρο στρατιώτης)
- ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Κουνήσου, βασιλιά, αρματόσου και σηκόσαν
οι Χριστιανοί στα τάγματα ανταρσία !
- ΑΛΟΣ Οι Χριστιανοί πετούνε τ' άρματα, αγκαλιάζουν
σα φίλους τους οχτρούς και φλάμπουρο μπροστά-τους
τρέχει η τυφλή-τους Παναγια και χαχαρίζει.
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Α ! Α !
Τρέχει η τυφλή-τους Παναγια και χαχαρίζει !
Αθάνατες δυνάμεις του θνητού του ανθρώπου,
περφάνεια, απελπισία και λεφτεριά και πείσμα,
βοήθεια !
- ΜΑΡΙΝΑ Κράξε το Θεό, δυστυχισμένε,
αχ, κράξε το Θεό, κ' είναι καιρός ακόμα !
Λυπήσου-με...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ποιός με λυπάται εμένα ;
- ΜΑΡΙΝΑ Στάσου !
πού πας ; Πού πας ; Θα μπεις ξαρματότος στη μάχη ;
Βάλε τον μπρούτζινό-σου θώρακα' αρματόσου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μη με κρατας !
- ΜΑΡΙΝΑ Θα σε σκοτόσουν, αρματόσου !
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Α, βιάζουμαι...Μη με κρατας ! Θα με σκοτόσουν ;
Αφτο δε θες ;
- ΜΑΡΙΝΑ Αφτο...
- ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μαρίνα-μου, έχε γεια !
Μηδε στον άλλον κόσμο πια μηδε σε τούτον !
(Φέβγει. Η Μαρίνα σωριάζεται χάρω)
- ΜΑΡΙΝΑ Αχ ! Αχ !
Δεν ξέρω πια πώς να σταθω και πώς να βγάλω
σπαραχτικά φωνη, Χριστέ-μου, για ν' ακούσεις !
Και τί να πω, για ποιόν να σε παρακαλέσω !

Για ποιόν; Αχ, ξέρω, μέσα μου η καρδια φωνάζει
μα, Θέ-μου, εσυ δε θες... Το θέλημά-σου ας γίνει!

(*Ερχονται ο Επίσκοπος, ο Ασκητής και χριστιανοί
στρατιώτες. Φιλουν τα πόδια της Μαρίνας. Ο Επί-
σκοπος τη βλογάει*)

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μεγαλομάρτυσα Μαρίνα, την εφκή-μου!
πετάξου ορθή, Κερα, στην άμο να χορέψεις!
εσυ μας έσωσες στην πιο μεγάλη ανάγκη.

ΜΑΡΙΝΑ Εγω! Εγω! Εγω!

ΕΝΑΣ Μιαν αστραπη ζυγιάστη ανέλπιδη η καρδιά-του,
πίσω να πάρει να σωθει κι αλοιμόνο-μας!
μα εσυ τον έσπρωξες στο λάκο-του να πέσει!

ΜΑΡΙΝΑ Εγω! Εγω! Εγω!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Κόνισμα οι Χριστιανοί στη χάρη-σου θα κάμουν
και στην Παράδεισο θα μπεις, να θρονιαστείς
μπρος στις Σμαραγδομάτας Παναγιας τα πόδια.

ΜΑΡΙΝΑ Αχ, μπήκα κιόλα στην Παράδεισο, φωνάζω,
καίγομαι εγω, γέλω και δε βαστω τη γλύκα!
Μη με βλογας, μην ακουμπας στην κεφαλή-μου
τ' άγια τα χέρια-σου, παπου, να μην πλαντάξω!
(*Μόνη*) Αχ! Αχ!

Να μείνω μοναχη και να χωθω στην άμο!
(*Ερχεται ένας χριστιανός στρατιώτης*)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Φούντοσε η μάχη και γυμνος ο Παραβάτης
σαν το λιοντάρι πολεμάει το λυσιασμένο!
μα πίσω ο Στέφανός-μας καρτεράει κι αγάλια
το νέο που βλόγησες κοντάρι-του ζυγιάζει.

ΑΣΚΗΤΗΣ Έφτασε πια το τέλος-του, έφτασε...

ΜΑΡΙΝΑ Σωπάτε!
Κραβγη σα νάκουσα φριχτη μεσ' στον αγέρα!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Του αφορεσμένου, ορκίζομαι, η φωνη 'ταν νιόθω
κάτω στη γης ανοίγουν γιορτερες οι πόρτες
της Κόλασης.

ΜΑΡΙΝΑ Μη με κρατάτε και δεν πέφτω!

ΕΝΑΣ Παριπατας, σε χτύπησε θαρεις κοντάρι!

ΜΑΡΙΝΑ Στη ράχη-μου ένιοσα μιαν κονταρια, πονώ!
πονώ! Δοξάζω-σε, Χριστέ-μου, με σκοτόνεις!
Πάλι η Κραβγη!

(Έρχεται ο Στέφανος χαρούμενος)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Λαβόθη ο Σατανας, αδέρφια!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Α, Στέφανε, βλογω το χέρι το δεξό-σου·
τώρα άφοβα και συ μπορείς να μεταλάβεις.

ΜΑΡΙΝΑ

Βαρια;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Βαρια! Στο ραχοκόκαλο τον βρήκα
και σα θεριο στη γης μουγκρίζοντας κυλίστη
κ' αίμα ξερονάει τραγανερο, πηχτο, σαν κρέας.

ΜΑΡΙΝΑ

Αίμα!

(Οι Χριστιανοί την κοιτάζουν ξαφνιασμένοι)

Δεν είπα τίποτα... δεν είπα, αδέρφια...

Χαίρουμε! Χαίρουμε, αχ!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

(Στρέφεται με συγκρατημένη οργη)

Μαρίνα!

ΜΑΡΙΝΑ

Μη φοβάσαι·

όλη τη στράτα του Θεου θα τη διαβω,
παπου, χωρις τα γόνατά-μου να λυγίσουν·
μετα θα μπω κ'εγω στην edική-μου στράτα!

(Έρχεται ο Πήγασος κρατώντας σταβρο)

ΠΗΓΑΣΟΣ

Τώρα τον φέρνουν σηκοτο, ο Χριστος νικάει!
κ' είδα δυο χέρια μαλιαρα και δέκα νύχια,
αδέρφια-μου, σα γερακιον να τον ξεσκίζουν.
Τον είδε, ο Σατανας και παίρνει την ψυχή-του!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Αί, ποιός μιλάει; θαρω, γνωρίζω τη φωνή-σου!

ΠΗΓΑΣΟΣ

Ο Πήγασος. Συχώρα, αμάρτησα, Δεσπότη-μου,
μα τώρα βλέπω πια για πάντα την αλήθεια.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Καταραμένε!

ΠΗΓΑΣΟΣ

Πέφτω, νά, φιλω τα πόδια-σου,
είδα το φως το αληθινο...

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Και θα σε κάψει!

(Έρχεται τρεχάτος ο Γούμενος)

ΓΟΥΜΕΝΟΣ

Χριστος ανέστη, αδέρφια-μου! Χριστος ανέστη!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Κι άλη βραχνη φωνη προδότη Γιούδα ακούω!

ΓΟΥΜΕΝΟΣ

Τα χέρια-σου· φιλω, συχώρεσέ-με!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Φύγε!

Χριστέ-μου, διώξε πια απ' τη μάντρα-σου τους λύκους!

(Έρχεται πλήθος αλαλάζοντας)

- ΕΝΑΣ Κ' εγω τα πόδια-σου φιλω, φωνάζω : Αρνιέμαι
τους ψέφτικους θεους και κάνω το σταβρό-μου.
- ΑΛΟΣ Κ' εγω !
- ΑΛΟΣ Κ' εγω !
- ΑΛΟΣ Ο Χριστος νικάει, συχώρεσέ-με !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Να φύγετε, να φύγετε, προδότες ! Όχι,
δεν έχει αγάπη πια δεν έχει καλοσύνη
Αρχάγγελε Μιχαηλ, κατέβα' εσυ 'σαι τώρα
στην άγια μάντρα του Χριστού-μου ο θυροκράτης !
(Έρχονται στρατιώτες)
- ΕΝΑΣ Τον φέρουν σηκοτο στα χέρια και μουγκρίζει.
- ΜΑΡΙΝΑ Μη με κοιτάτε και δε μίλησα...Φεβγάτε !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Μαρίνα-μου, ο Χριστος...
- ΜΑΡΙΝΑ Δε χόρτασεν ακόμα ;
το θέλημά-του τόκαμα...
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ένα μένει ακόμα...
- ΜΑΡΙΝΑ Κι αφτο, κι αφτο θα το τελέψω, μη φοβάστε
μα ύστερα πια κ' εγω ζητω την πλερομή-μου !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ποιάν πλερομη ;
- ΜΑΡΙΝΑ Να σύρω μια φωνη μεγάλη,
ωχού ! να σύρω μια φωνη και τίποτα άλλο !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ (Μόνος)
Γιατί να μιστεφτεεις σε μια γυναίκα, Θέ-μου ;
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ Σωπάτε, εφτάσαν. Νά, τον φέρουν, ας κουφτούμε.
- ΜΑΡΙΝΑ (Μόνη)
Θέ-μου, βαρεια η Παράδεισο, βαρεια 'ναι, Θέ-μου !
(Φέρουν σηκοτο τον Ιουλιανο)
- ΜΑΘΗΤΗΣ Νερο !
- ΜΑΡΙΝΑ Δεν έχουμε.
- ΜΑΘΗΤΗΣ Νερο να φέρτε γρήγορα
να πλύνω την πληγη.
- ΜΑΡΙΝΑ Δεν έχουμε, σου λέω !
- ΜΑΘΗΤΗΣ Κρασι !
- ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ (Κρυφα) Πού πας, Μαρίνα ; Μην του δώσεις !
- ΜΑΡΙΝΑ Πάρε !
- ΜΑΘΗΤΗΣ Γδύσε-τον, Μάρκο, γρήγορα να δούμε.
- ΓΡΑΦΙΑΣ (Τον γδύνει, βλέπει) Ράσο !

Ράσο σα χριστιανος κατάσαρκα φορούσε !
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Να γίνει πυρκαγια το ράσο να τον κάψει !
 ΓΡΑΦΙΑΣ Μεγαλομάρτυρα, θλιμένε βασιλιά μου,
 ω Διόνυσε χλομε, κρυφέ-μου σταβρομένε !
 (Πλένει ο μαθητης την πληγη με κρασι, τη δένει)
 ΜΑΡΙΝΑ Βαρια ;
 ΜΑΘΗΤΗΣ Μη χείρεσαι, μη χείρεσαι... θα γιάνει !
 ΜΑΡΙΝΑ Τ' αφτιά-μου σβούριζαν, δεν άκουσα ..
 ΜΑΘΗΤΗΣ Θα γιάνει !
 ΜΑΡΙΝΑ Α !
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μαρίνα !
 ΓΡΑΦΙΑΣ Σου φωνάζει, σκίψε.
 ΜΑΡΙΝΑ Δεν ακούω.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μαρίνα...
 ΜΑΡΙΝΑ Εδω 'μαι, βασιλιά-μου, εδω 'μαι... Λέγε.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Διψω. Κρασι...
 ΓΡΑΦΙΑΣ Κρασι ; Πηγαίνω εγω να φέρω...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ 'Οχι...Απο το χέρι της Μαρίνας...
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ *(Κρυφα)* Δοσ'του, δοσ'του...
 Μαρίνα, το σταβρο που σουδοκα θυμήσου !
 'Ηρθε η στιγμή !
 ΜΑΡΙΝΑ *(Μόνη)* Καλως τη λεφτερια, καλώς-τη,
 με το σπαθι του μάβρου Αρχάγγελου στο χέρι !
 Πια δε βαστω, Χριστε' να φύγω, να γλυτώσω !
 Είμαι γυναίκα, δεν μπορω...Συχώρεσέ-με !
 (Ρήγγει το φαριμάκι στο κρασι)
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Μάροκ, θαρω πως φτάσαμε στο τέλος. 'Ολα
 καλα, για τίποτα, το ακους ; δε μετανιώνω
 'Ενα μονάχα...
 ΓΡΑΦΙΑΣ Τί ; Μολόγα, βασιλιά-μου.
 Κρατώ-το της αλήθειας το φτερο και γράφω.
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ 'Ενα μονάχα...
 ΓΡΑΦΙΑΣ Πές-μου...
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Τίποτα. Σιωπη.
 (Κάνει ν' ανασηκοθει με κόπο)
 Την πόρτα ανοίχτε, ανοίχτε διάπλιτα...Και φέρετε-με
 στον ήλιο... Πιο κοντα ! ν' αποχαιρετηχτούμε.

(Σηκώνει τα χέρια-του στον ήλιο)

Ήλιε, πατέρα-μου, παράπονο δεν έχω !

(Σιγη. Ξανασηκώνει τα χέρια)

Ήλιε, πατέρα-μου, παράπονο δεν έχω !

Μαρίνα...

ΜΑΡΙΝΑ

Νά-με, βασιλιά σου φέρνω ολόδροσο
αθάνατο νερό να πεις να ξεδιψάσεις !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Στάσου, μη βιάζεσαι ... Τα μάτια-του γλαρόσαν
γελάει, παραμιλάει σαν όνειρο να βλέπει.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Παραμιλάει)

Λάρνες .. Θεοί... Μεγάλε Αλέξανδρε... Μαρίνα...

ΜΑΡΙΝΑ

Πιες, πιες να δροσιστείς' κουράγιο, βασιλιά-μου !

ΓΡΑΦΙΑΣ

Τί βιάζεσαι ; Γλυκο 'ταν τ' όνειρό-του !

ΜΑΡΙΝΑ

Πιες !

Είναι καιρός ακόμα, ορκίζομαι ! Μεγάλος,
ακουσ. μεγάλος ο Θεός και φώναξέ-τον !

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ποιόν να φωνάξω πια ; Ποιόν να φωνάξω ακόμα ;
Δοσ' μου να πω να λυτρωθω, Μαρίνα !

ΜΑΡΙΝΑ

Πάρε !

(Ο Ιουλιανος πίνει. Φωνάζει με τρόμο)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Τα μάτια κλείσε-μου, φανήκαν τα κοράκια !
Κυλο 'ταν το κρασι...

(Η Μαρίνα του κλείνει τα μάτια)

Σ' εφχαριστώ, Μαρίνα !

ΜΑΡΙΝΑ

Αγαπημένε !

(Πίνει το επίλοιπο κρασι. Η Μαρίνα σούρνει φωνη
και πέφτει στα πόδια του Ιουλιανου. Ο Ιουλιανος
ακούει τη φωνη, τινάζεται ορθος. Αρπάζει απο
το χέρι της Μαρίνας, πειάει το ποτήρι και το
σπάζει. Φωνάζει.)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

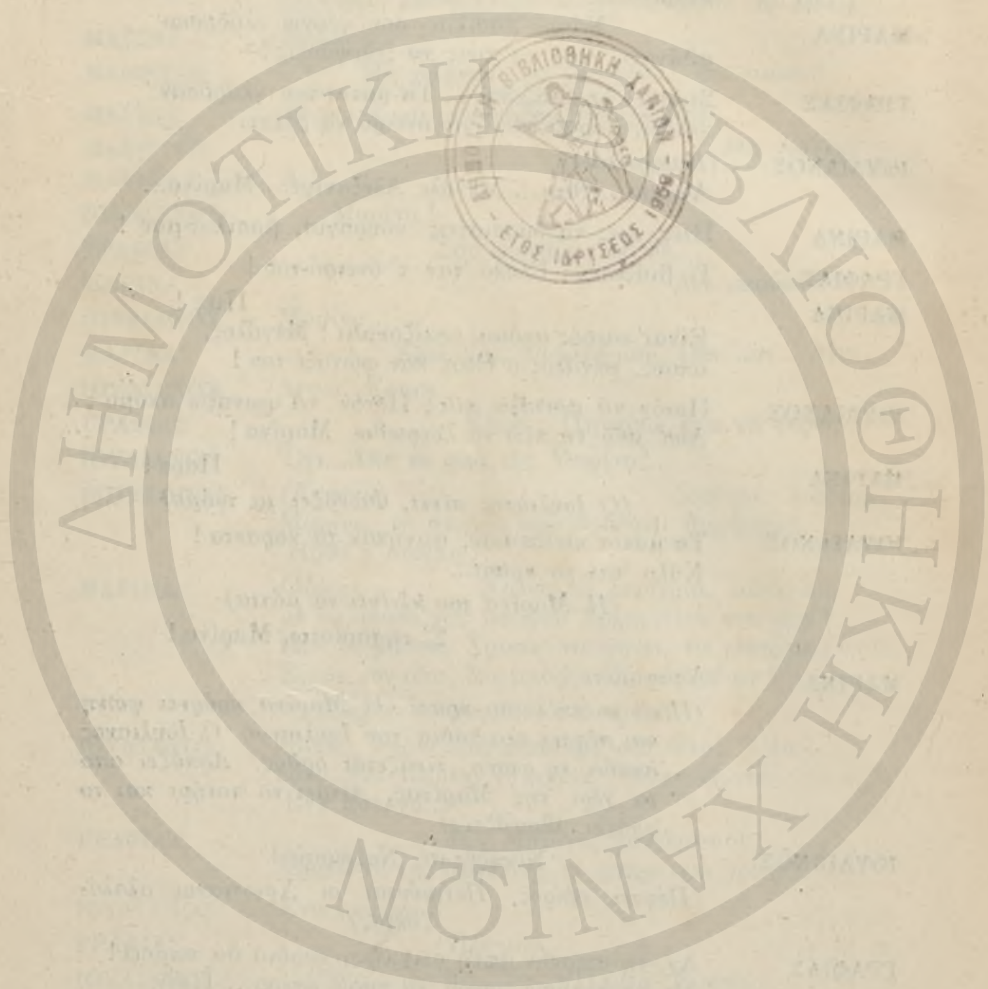
Νίκησές-με, Ναζωραίε !

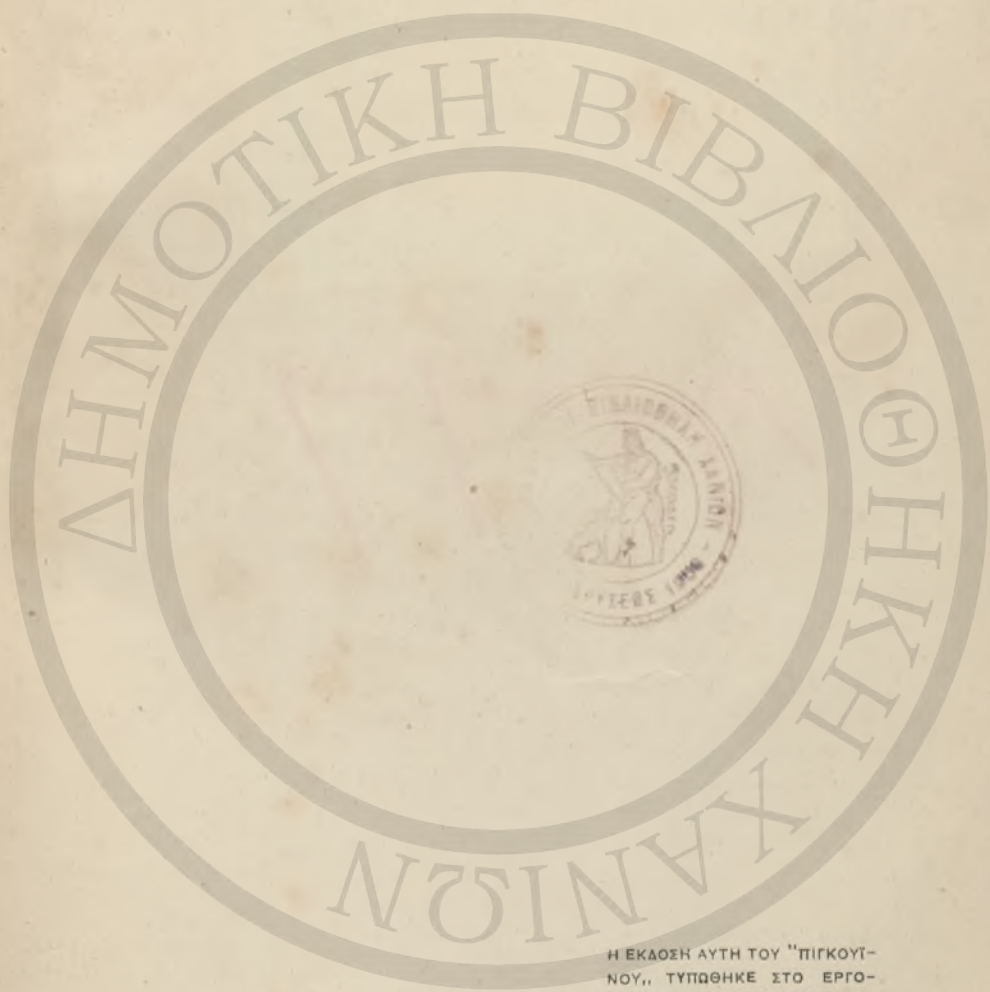
(Πέφτει νεκρός. Πειούνται οι Χριστιανοί αλαλά-
ζοντας)

ΓΡΑΦΙΑΣ

Αχ, τη στεφνην αφτη στιγμή η καρδια θα σπάσει !
Να περπατήσω, ωχού, να πάρω αγέρα... Πάει,
πέθανε ο κύκνος, πέθανε...

Μυαλό-μον, βάστα,
μη θολοθείς, κι άλη δεν έχει η γης ελπίδα !

Η ΕΚΔΟΣΗ ΑΥΤΗ ΤΟΥ "ΠΙΓΚΟΥΤ-
ΝΟΥ,, ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΕΡΓΟ-
ΣΤΑΣΙΟ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ Π.
Α. ΔΙΑΛΗΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΥ-
ΓΟΥΣΤΟ 1944 ΩΣ ΤΟΝ ΦΕ-
ΒΡΟΥΑΡΙΟ 1945, ΤΟ ΕΞΩ-
ΦΥΛΛΟ ΦΙΛΟΤΕΧΝΗΘΗΚΕ ΑΠΟ
ΤΟ ΖΩΓΡΑΦΟ κ. Κ. ΠΛΑΚΩΤΑΡΗ

№ 2
1-6

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

5

